

Mình Yêu Nhau Không

Contents

Mình Yêu Nhau Không	1
1. Hẳn Là Ai Vậy?	2
2. “cứ Chờ Đó”	5
3. Cắm Trại	8
4. Tàn Vỡ	11
5. Anh Nghĩ Tôi Cần Anh?	14
6. Chiến Tranh Lạnh Không Lí Do	18
7. Vậy...từ Nay Mình Chỉ Cười Với Cậu, Được Không?	21
8. Sự Thật....có Đúng Không?	24
9. Chúng Ta...làm Bạn Lại Đi	27
10. Cậu Thật Độc Ác	30
11. Anh Thích Em....la Hiểu Nhi....rất Nhiều	33
12. 1 Tuần Đáng Nhớ	37
13. Anh Là Của Em	40
14. Hạnh Phúc Có Giữ Được Lâu....?	44
15. Kết Thúc Thôi	47
16. Trở Về Với Cuộc Sống Bình Thường	50
17. Đã 6 Năm Rồi Đây!	53
18. Tiền Là Mai Mối	57
19. Là Nghiệt Duyên Hay Định Mệnh?	61
20. Lại Làm Người Hùng	64
21. Bác Sĩ Tư Nhân Của Hạo Nhiên	67
22. ~chúng Mất Ngủ Thật Khó Chữa~	70
23. Rắc Rối To	74
24. Cuối Cùng Điều Hẳn Nghĩ Cũng Xảy Ra	77
25. Mình Yêu Nhau Thôi	81
26. Chuyến Đi Côn Đảo	84
27. 1 Ngày Không Có Em	87
28. Kết Thúc Lần 2	90

Mình Yêu Nhau Không

Giới thiệu

- Anh Bo. . . . - 1 bé gái khóc lóc thảm thiết, nước mắt đầm đìa, với tay gọi không ngừng cậu bé B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-yeu-nhau-khong>

1. Hử Là Ai Vậy?

- Anh Bo.... - 1 bé gái khóc lóc thảm thiết, nước mắt đầm đìa, với tay gọi không ngừng cậu bé
- Bé Hi...nhớ đó, anh sẽ gặp em
- Huhu...anh Bo ơi, đừng đi mà

Cho dù có níu kéo thế nào, cậu bé vẫn không thể chối bỏ sự thật rằng cậu đang bị bức ép phải rời đi. Cậu bé bị mấy người mặc đồ đen đưa đi, đôi mắt ướt át nhưng vì là con trai, không thể khóc bù lu bù loa được. Khoảnh khắc đó...cuộc đời của 2 đứa trẻ đã sang 2 ngã rẽ khác nhau

Mở mắt ra, Hiểu Nhi trở về thực tại sau những kí ức đáng nhớ, và hôm nay là ngày đầu tiên năm lớp 12 cô đi học. Thời tiết Sài Gòn nóng muốn đổ lửa. Cắm dây phone vào tai, Hiểu Nhi nhẹ nhàng lướt trên đường phố. Tự nhiên hôm nay cô hứng khởi muốn đi bằng giày patin, chứ bình thường toàn chạy bộ đến trường vì nhà cô gần xịt trường mà

Thật may, hôm nay mới nhập học học sinh chỉ mang đồ thể dục đi thôi, thật thoải mái. Nhưng cũng gây ra không ít sự cố đáng buồn cười, giả dụ cô đi ngang qua 1 trường cấp 2 nào đó cũng có bộ đồng phục giống y thì nhìn có chút nhầm lẫn

Hiểu Nhi lướt đi trong làn gió sớm nhẹ nhàng, nồng nàn mùi hoa sữa. Cái hơi thở của thành phố, lá cây làm tôi thêm khát được đi học, năm cuối cùng nhưng cũng rất quan trọng với cô. Người ta nói quãng đời học sinh là quãng thời gian đáng trân trọng nhất cũng chẳng sai. Những dòng suy nghĩ, mơ mộng cứ bay bổng trong đầu Hiểu Nhi. Cô sẽ...

- Này em kia... - tự nhiên 1 ông chú chặn đường cô
- Dạ? Có chuyện gì không chú? - Hiểu Nhi ngệt mặt ra nhìn
- Chú? - ông ấy bật cười - lũ trẻ dạo này ghê thật, còn bày đặt giả ngơ. Vào đây, định trốn hả?
- Á...á...chú à...có gì...từ từ nói chứ chú đừng nhéo tai cháu như vậy...Đau lắm ạ - Hiểu Nhi khóc thét lên, lâu lắm cô chưa bị nhéo tai

Cuối cùng Hiểu Nhi bị bắt phải xách mấy cái thùng lên tận tầng 3. Không biết cái đứa trời đánh nào mà không chịu đi trực phạt, làm hại cô phải hao tâm tổn sức như vậy. Chưa kể đến việc sắp trễ giờ học. Tối qua cô mon men lên facebook thì nghe tin năm nay lớp cô sẽ bị ông thầy Khôi chủ nhiệm, khỏi phải nói sẽ thế thảm thế nào, vì vậy sáng nay cô đã cố gắng dậy sớm mà cũng...Hầy...khẽ thở dài, thì cũng tại cái số. Cô cũng định đưa bản tên hay thể học sinh hay chí ít chứng minh thư nhưng tất cả đã để trong cái ví, mà cái ví của cô lại ở nhà mới chết chứ. Mặc dù có cái chức "Vua thể thao" nhưng ông chú đó cũng không thể để cô gái chân yếu tay mềm như vậy làm việc chứ?

Tất cả cũng tại cái đồng phục chết tiệt. Tại sao người ta không làm ra cái nào khác khác chút? Tại sao cô lại là người hứng chịu cái lỗi kĩ thuật lãng nhách này? Đang than thân trách phận thì điện thoại rung bần bật

- Alo...Này, sao giờ này cậu chưa đến hả?? - con nhỏ Trang nhiều chuyện cứ hay ré ủa tôi lên

- Thì...đang bận chút việc, có lẽ đến trễ, cậu xin giúp mình đi mà

- Sao giọng cậu kì thế? Cứ thỏ thẻ

- Cúp máy đây

Hiếu Nhi nhanh chóng giả bộ chăm chỉ, vừa canh chừng ông chú ấy. Bây giờ cô phải tìm cách thoát khỏi cái trường này. Hiếu Nhi...đã tới lúc chứng tỏ bản lĩnh của mày rồi. Ánh mắt cô thay đổi hẳn, cứng rắn và kiên quyết

- Này...

- A.... - Hiếu Nhi giật lùi, thở hồng hộc, mắt trợn ngược như vừa làm điều gì sai trái, nhưng nhìn kĩ bộ dạng của tên nhóc này, hình như là...

- Bạn trực nhật sao? - giọng con trai gì đâu mà nhẹ nhàng thế không biết, bộ bị bê à?

- Bạn gì mà bạn, này nhóc... - Hiếu Nhi bắt đầu gỡ món đàn chị bắt nạt ra - nhóc tới trực phải không? Chị đây...không phải học ở đây đâu, mà là ở Dương Doanh đấy, biết trường Dương Doanh không? - nhìn mặt cậu nhóc lơ lơ ngờ là biết trùng kè rồi, cô lại tiếp tục cao giọng - Cho nên nhóc cứ trực tiếp đi ha, cũng còn vài thùng thôi. Chị đi đây

Nói xong Hiếu Nhi chạy như bay về phía toilet, không quên mang theo giày. Nãy giờ lòng vòng chỉ ít cô cũng tìm được đường ra. Chỉ còn cách treo tường vượt rào thôi. Nghĩ là làm, cô quăng đôi giày qua trước, rồi từ từ lấy đà, nhảy 1 phát lên cây qua là xong, dù có bị trầy chút xú

Thật không ngờ, mới cấp 2 mà cao lồng lộng rồi, tính ra phải cao hơn cô cả cái đầu, giọng Hà Nội đặc sệt, nghe thật êm tai. Nhưng không quan trọng, chủ yếu mặt tên đó cũng rất ưa nhìn, cái mũi à da cũng trắng nữa. Trời ơi La Hiếu Nhi, mày điên rồi! Đó chỉ là thằng nhóc cấp 2

Học học...Hiếu Nhi chạy đứt hơi từ tầng 1 lên tầng 5. Chống tay lên tường, cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt đau khổ, hối lỗi để làm mềm lòng ông thầy, chắc đầu năm không ai bắt ép gì đâu

- Em...chào thầy ạ - cô khép nép cúi đầu làm 1 việc mà chưa bao giờ phải làm

- La Hiếu Nhi, em đến trễ - ông thầy trẻ cái mặt đầy dầu mỡ xuống, làm Hiếu Nhi sợ vì độ xấu của ông

- Xin lỗi thầy, em...đau bụng quá! - Hiếu Nhi liếc liếc xuống dưới lớp tìm kiếm sự trợ giúp từ Trang nhưng chỉ thấy cái lắc đầu của nó

- Hay thật. Hình như lớp này có 2 Hiếu Nhi, 1 là em, 2 là cái người mà em Trang nói là bị kẹt xe - cô ngậm ngùi đau khổ bị cả lớp cười cho 1 trận - lần đầu em phạm lỗi nên... - Hiếu Nhi ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh như cầu xin sau lời áp úng của thầy - tôi sẽ phạt nhẹ thôi...Trực nhật trái buổi 3 ngày

- Sao ạ? Sao nhiều thế ạ? - mắt tôi ngân ngấn nước

- Em đã học ở cái trường này 2 năm mà chưa biết sao? Lớn rồi nên làm gương đi. Được rồi em xuống dưới lớp ngồi đi

Hiếu Nhi tức giận, mặt đàng đàng sát khí đi xuống cuối lớp, nhất quyết ngồi 1 mình. Suốt 2 năm nay đã ngồi vậy rồi. Giờ phút căng như dây đàn này tốt nhất chẳng ai dám đụng vào cô, nếu không, sẽ phải lãnh toàn bộ hậu quả và 1 chút tiền bảo hiểm. Đợi thầy đi ra rồi, cả lớp lại nháo nhào lên, lâu rồi không gặp nhau, ai cũng nói như sé dễ. Trang nhìn mặt Hiếu Nhi căng thẳng mà thần kinh muốn đứt cả ra

- Hiếu Nhi... - Trang rung rung lắc lắc cánh tay cô, không có 1 cái liếc nhìn - xin lỗi mà...hay chút nữa mình dẫn cậu đi ăn kem nha, mình bao

- Cũng được - cô cười khúc khích, dù sao được ăn chùa là sướng rồi

Cả sân trường nhốn nháo, mấy đứa lớp 10 cứ ngơ ngơ nhìn mắc cười phết. Nhớ lúc đó Hiểu Nhi cô cũng vậy, nhưng năm đó...cô không thể nào quên được hấn ta, tuổi thơ ngây dại

Lướt qua mặt cô là nụ cười quen thuộc, lại là hấn. Hiểu Nhi cố bước gần hấn, phải...chính là hấn - tên nhóc hời sáng. Không ngần ngại, cô lên tiếng hùng hổ

- Này, cậu nhóc - hấn ta quay lại, nhìn cô dịu dàng, cái nhìn làm cô ghét cay ghét đắng - nhìn gì, sao cậu lại ở đây, đây là trường cấp 3 đấy - hấn vẫn không nói gì, chỉ cười, giống như để mình cô độc thoại 1 mình, máu nóng trong người dồn lên - nhóc không hiểu sao, ở đây không phải là trường của cậu, về trường của mình đi

- Hạo Nhiên à, đi thôi, ở đây toàn mấy người điên - từ xa 1 cậu bạn cao ráo chạy tới khoát tay hấn đi, bỏ lại 1 mình cô không có 1 câu trả lời

- Cái gì đấy! - Hiểu Nhi nghiêng răng ken két

Ngồi trong quán kem mà như ngồi trong núi lửa. Nãy giờ Hiểu Nhi đã ăn 3 cốc kem rồi mà vẫn chưa hạ hỏa. Còn Trang thì nhìn cái ví của mình mà thấy xót xa, đành bắt chuyện để làm giảm tốc độ ăn của cô

- Chơi với cậu lâu rồi mà mình không biết cậu quen được với mấy anh đẹp trai vậy đó - Trang chớp chớp mắt

- Công nhận là đẹp thật, đẹp ghê hồn...Đẹp như quỷ á...Phập - tiếng muống đâm vào kem làm Trang tưởng như bạn mình sắp muốn giết người đến nơi - không biết hôm nay là cái ngày chết tiệt thứ mấy trong mấy cái ngày chết tiệt của mình nữa

- Cậu không bao giờ hạ hỏa được - Hiểu Nhi kể hết tất tần tật chuyện ban sáng cho nó nghe - ha...ha...cái...ha... - hệ quả là Trang ôm bụng cười nguyên 1 buổi - sao có thể nhầm lẫn vậy chứ? Nhìn mặt cậu...già chết được - rồi nó lại tiếp tục bụm miệng cười ngả nghiêng ngả ngửa. Tức chết đi được

Hiểu Nhi la cà mệt mỏi về nhà, bao nhiêu sức sống ban sáng biến thành bọt biển rồi. Trời cũng đã tối, chắc chú đã ăn cơm rồi cũng nên

- Chào bạn... - Hiểu Nhi ngẩng mặt lên khi thấy ai đó gọi. Hình ảnh người con trai mang áo sơ mi trắng quần lửng với nụ cười dịu dàng lại đập vào mắt cô. Hiểu Nhi phải dụi mắt biết bao nhiêu lần vì sợ trời tối nên mình nhìn lầm cũng không thể tin nổi chuyện này

Rầm...Cô chạy dọt vào nhà. Đóng cửa cái rầm, cả người toát mồ hôi lạnh, đưa tay lên mặt, tự tát mình vài cái để trấn an. Rồi Hiểu Nhi lại mở cửa ra dòm ngó, rõ ràng hấn ta để rác ngay trước nhà trọ bên cạnh. Không phải...

- Ủa Nhi, cháu về rồi à?

- Chú à...nhà bên cạnh, có người trọ mới ạ?

- Ờ, cháu biết cũng nhanh đấy - chú tới ngồi trên ghế sofa, bật ti vi lên coi

- Ủa...vậy chị Phương đâu?

- Về quê cưới chồng rồi?

Hiểu Nhi nghe như muốn bùng cháy. Chạy vọt lên lầu, vội bật máy tính lên. Cô phải lên web trường coi trước đã. Lọc tên trong danh sách học sinh ra. Cái tên ngay lập tức đập vào mắt cô

Mạnh Hạo Nhiên (học sinh mới chuyển đến năm nay)

Chiều cao:...

Cân nặng:...

Học lực:...

Kết luận: trai đẹp

Gập laptop lại, cô reset lại máy, lại bật lên một lần nữa

- TRỜI OI.... - tiếng thét Hiểu Nhi vọng ra cả nhà - cái quái gì thế này? Hắn là ma sao?

Nằm trên giường, cô sắp xếp lại mọi việc từ đầu tới cuối. Đầu tiên là ban sáng mình gặp 1 tên ở trường cấp 2, sau đó lại gặp ở trường mình rồi lại gặp ở nhà. Vậy có thể hắn cũng bị bắt giống mình. Nhưng mà sao không nói gì hết, cứ câm như hến, định bắt chước trai lạnh trong phim sao. Nhưng cũng không phải, cái nụ cười đó, thật làm cô nổi hết da gà. Đi ngủ...cô quyết định đi ngủ, không nghĩ nữa

2. “cứ Chờ Đó”

Cuối cùng ngày đến trường cũng đến. Hiểu Nhi đứng trước gương chỉnh chu đầu tóc. Sáng nay cô đi trực nhật, không phải đi học. Mặc dù chăm ngón mỗi ngày đến trường là 1 niềm vui cô thấy cũng đúng nhưng cô cũng không quên cái nụ cười của hắn làm cô gặp ác mộng nhiều đêm. Cảm giác ớn lạnh trong tưởng tượng của cô là nụ cười của mấy tên dân đảng làm suốt mấy ngày cô tránh mặt nhà hàng xóm hết mức có thể. Thối bay tóc mái bù xù, cô lấy lại tinh thần. Hôm nay quyết định đến trường bằng giày patin, nhưng không đi đường cũ nữa, lỡ gặp ông chú đó thì sao

Đứng trước cổng nhà nhưng Hiểu Nhi không đứng 1 mình, song song bên kia còn có hắn ta với nụ cười đó. Cô làm ngơ, cố ý trượt thật nhanh để hắn không đuổi kịp nhưng...hắn đi xe cũng giỏi phết đấy chứ. Thật không tin được giờ còn có người con trai nào đi xe đạp, toàn đi xe máy hay chí ít là xe máy điện. Suốt cả buổi hắn cứ lèo đèo theo cô nhưng cô chẳng nói được tiếng nào, ai biểu học chung trường, nhưng cũng may là khác buổi. “Mà tại sao mình lại trực tận 3 ngày chứ, không lẽ mình phải giáp mặt tên đó 3 ngày lận sao?”, Hiểu Nhi mãi mê suy nghĩ mà không để ý mình sắp tông vào cây

- Cẩn thận...

Rầm... - vậy là cô nằm xổng xoài trên mặt đất, mông tiếp đất mẹ không hề nhẹ chút nào

- có sao không? - vậy ra bây giờ hắn mới lên tiếng, mà sao ngay cả giọng hắn cô cũng thấy gai thế không biết

- Không sao - Hiểu Nhi đứng phắt dậy, lấy lại phong độ, thật chẳng muốn nói chuyện với hắn chút nào. Cô bước đi từng bước 1, mà sao đau quá

- Bạn ơi... - hắn lại kêu cô bằng cái giọng ngọt ngào, nụ cười dịu dàng đó

- Gì? - Hiểu Nhi cay đắng quát lên, mông cũng nhói theo

- Bạn có sao đấy. Lên xe mình chở cho

- Không cần - “Xớ, còn bày đặt làm người tốt”

- Bạn thật không cần. Nếu đi với tốc độ này, có khi còn đến trễ lại bị phạt tiếp nữa chứ. Còn có thể bị trì nữa

Hiểu Nhi ngẫm nghĩ 1 chút, có khi hắn nói cũng đúng. Còn cái vụ bệnh trĩ thì cô không chắc, lỡ thật thì sao? Nhưng mà nhục lắm, còn đâu danh hiệu “Vua thể thao” chứ

- Được rồi - cô quyết định rồi. Bây giờ phải dẹp bỏ lòng tự trọng qua 1 bên. Quan trọng hơn cả, cô không thể gặp hắn nhiều hơn nữa

- Bám chặt nhá

Có lẽ ngồi trên chiếc xe đạp được con trai chở là mơ ước của biết bao bạn gái, nhưng trong hoàn cảnh này người chịu khổ lại là Hiểu Nhi. Cái mông tội nghiệp của cô lại phải chịu thương tích mà sao cái tên ngồi trước nói như chưa bao giờ được nói vậy nhỉ?

- Bạn tên gì vậy? Mình là Mạnh Hạo Nhiên

- La Hiểu Nhi

- Bạn học buổi chiều à?

- Ồ...Á...- tự nhiên vấp phải cái ổ gà, hông cô đã đau lại càng thêm đau hơn - đi mau lên đừng có hỏi nhiều nữa, trễ giờ. Đau chết được! đừng có vấp ổ gà nữa đấy - Hiểu Nhi lấy hết sức bình sinh hét thật to cho tên thao thao bắt tuyệt kia biết

Bọn họ đến trường trong bộ dạng dòm ngó của nhiều người, thật sự thì họ đang nhìn tôi, người chưa bao giờ chịu dịu hiền với con trai như vậy. Vả lại chắc ai cũng biết hẳn là ai rồi nên khỏi cần bàn tán

- Hiểu Nhi? Mới đầu năm lại bị phạt rồi sao? Mặc dù học khác buổi nhưng sao mình cứ gặp nhau như cơm bữa thế nhỉ? Lại còn đi với Hạo Nhiên nữa? - Thanh Long cũng từ bãi giữ xe đi ra, nhóm nhóm lông mày khiêu khích

- Hi... - Hiểu Nhi cười trừ, rồi lập tức nheo mắt - gô ờ quay! (go away)

- Ok...ok...I know, I know. Đi thôi Hạo Nhiên - mặc dù đã đi xa nhưng họ vẫn còn thì thầm - làm sao cậu quen được ác ma đó hay vậy học sinh mới?

- Này...tui còn nghe đấy nhá. Đừng hòng mà nói xấu - “Tức chết đi!”

Chùi cầu tiêu, sau đó lau hết các tầng là nhiệm vụ hôm nay của cô. Hiểu Nhi ê hông lết lên tầng 5 trước, nhưng khi lau đến tầng 3 thì cô đã thân tàn ma dại đến ba mẹ còn nhận không ra. Mà thật sự thì cô làm gì còn ba mẹ, chỉ có chú cô nhận không ra thôi.

Phòng 310, cô thấy thân ảnh quen thuộc đang chăm chú nghe giảng, thỉnh thoảng lại ghi ghi chép chép

- Xớ...làm như chăm học lắm không bằng - cô trề môi, tay cứ lau lau chùi chùi. Rồi Hiểu Nhi nghĩ ra 1 trò cực vui, cô canh lúc giáo viên quay lên chép bài, vò chút giấy ném hẳn. Với khả năng thiên bẩm cô thừa sức bách phát bách trúng

Ném 5 phát, trúng hết cả 5. Tuyệt thật! Hiểu Nhi tinh nghịch le lưỡi trêu ghẹo hẳn, làm đủ trò mà sao mặt hẳn vẫn vậy, cứ cười như chẳng có chuyện gì, cũng không tức giận nữa. Chẳng may phát thứ 6 không như mong đợi, trúng ngay bà cô. Ánh mắt sát thủ lập tức quét lên từng học sinh. Hiểu Nhi giật thót, lập tức nằm bẹp xuống sàn. Dùng khả năng lết trên sàn di chuyển nhanh về cầu thang và cầu nguyện để bà cô không thấy mình. Cũng thật may cô chẳng bị phát hiện. Nhưng phải nói tức cái tên đó, sao hẳn có thể tỉnh bơ như thế chứ?

Loay hoay mà đã tới giờ trưa. Biết ngay là cô chẳng làm kịp nên đã chuẩn bị sẵn đồ rồi. Chỉ cần thay đồng phục, mang cặp vào là xong ngay.

- No body no no body no.... - Hiểu Nhi ngân nga giai điệu, từ từ ngồi xuống bàn

- Cậu ăn trúng cái gì sao? Hát nhầm không - Trang cũng tới từ sớm

- Bài này hay đấy. Mới ra

- Nói thật cậu nói tiếng Anh dở thì đừng có nói nữa. Người ta nhìn vào đánh giá trường mình đấy

- Trường mình sao? Trường mình sao? Cậu nói làm như mình vô dụng lắm không bằng

- Còn không phải sao?

- Mình giỏi thể thao còn gì, chỉ trừ hơi lười nhát, học không được giỏi, ăn nói không có nhẹ nhàng như con nhà người ta, không biết làm việc nhà thôi

- Để coi năm nay ai tranh chức đứng chót bảng xếp hạng với cậu

Tuần tới trường Dương Doanh tổ chức hoạt động trại cho lớp 11. Không biết làm gì mà đi sớm thế không biết. Và nhiệm vụ của Hiểu Nhi, chặt củi

- Thầy à, thầy nhìn em con gái, sao đứng chẻ củi được ạ? - Hiểu Nhi không nheo mè nheo thầy Dũng thể dục

- Em mà cũng biết mình là con gái à? Yên tâm đi, ở trường này em chẻ củi là thích hợp nhất đấy - thầy ấy không thêm nói chuyện với cô nữa mà bỏ đi 1 hơi

Thật ra thì trong suy nghĩ của Hiểu Nhi, chặt củi cũng tốt, giải tỏa stress đấy chứ. Cứ nghĩ tới cái mặt của tên đó thì ý chí trong cô lại vụt dậy

Phập...Phập...Thoáng chốc đồng củi đã vơi đi. Nhưng từ xa có tiếng huýt huýt, thì ra là 2 lớp đấu bóng với nhau. Nhìn kìa nhìn kìa, ở đâu ra cái bộ dạng chạy nhảy như con gái thế kia. Hiểu Nhi cô mà ra tay thì tụi nó có mà chết. Ham muốn trong cô trỗi dậy hơn khi thấy tên hàng xóm le lói bên kia sắp ra sân

- Được rồi. Cái này là do dư (you) làm ai (I) ghét đấy - nheo nheo mắt, Hiểu Nhi đẹp đồng củi qua 1 bên, tiến tới sân bóng

- Hiểu Nhi, hôm nay em lại bị phạt nữa à? - cô Hồng thể dục cười

- Cô cho em chơi với nha! - Hiểu Nhi thẳng thắn đề nghị

- Có sao không đấy? Cô không muốn bị trách đâu

- Không sao đâu cô, em sẽ chịu trách nhiệm mà - vừa nói Hiểu Nhi vừa liếc đến cháy mắt Hạo Nhiên, nhưng sao hần vẫn cười cái điệu cười giả tạo ấy

- Ok. Vậy tùy em chọn đội

Nghe vậy, Thanh Long nhảy chân sáo đến, tự động khoát vai Hiểu Nhi, rõ cười

- Này, cậu qua đội mình phải không? Đi thôi! - rồi Thanh Long tự kéo tay Hiểu Nhi về phía đội mình

- Quai (why), dư a cờ ray zi (You are crazy?) - Hiểu Nhi lập tức giật phăng tay ra - tui sẽ ở bên đội này

Thanh Long nghe thấy tiếng ù trong tai mình. Rồi cậu ấy bị bạn bè kéo về tát cho tỉnh ra. Không ổn, không ổn chút nào. Cậu không muốn bị mù ác ma đó hành cho chết đâu

Tiếng còi trận đấu vang lên. Hiểu Nhi đứng ngay giữa, đương nhiên đảm nhiệm chức đội trưởng, vươn vai, bẻ tay, bẻ cổ. Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ làm đội kia khiếp vía rồi. Nhưng lần này, người cô nhắm đến là hần. Cái mặt đó, cô cũng không muốn làm bị thương đâu

30' sau, quả nhiên có sự giúp đỡ của Vua thể tha, lớp 12/19 như hổ mọc thêm cánh, còn 12/5 thua liên tù tì, chạy mệt đứt cả hơi mà tỉ số vẫn không xoay chuyển. Tỉ số bây giờ 3-1

- Không ổn rồi - Thanh Long thở hồng hộc, dốc hết chai nước vào miệng, người nhể nhại mồ hôi - mà sao cậu...không biết đá banh sao? Cậu cứ chạy qua chạy lại, chuyền bóng cũng không bắt được là sao hả? - đột nhiên quay sang chửi Hạo Nhiên té tát

- Mình không giỏi thể thao mà - Hạo Nhiên vẫn cười, nói giọng cực nhẹ nhàng, làm Thanh Long muốn mắng cũng không nổi

- Cậu...ra ngoài đi, kêu Phúc vào thay

- Cảm ơn - cho dù bị mắng thế nào, hần vẫn luôn cười như vậy. Hiểu Nhi đứng từ xa quan sát mà nóng cả người

Cho dù có Hạo Nhiên hay không, kết thúc vẫn là đội Hiểu Nhi thắng. Cô kiêu ngạo bước về phía Thanh Long đang bốc khói trên đầu

- ừ lát (relax) đi. Chỉ là 1 trận đấu nhỏ thôi mà

- Đáng lẽ ngay từ đầu cậu không nên tham gia vào - Thanh Long nghiêng chặt răng

- Nô nô. Đáng lẽ ngay từ đầu cậu không nên kì vọng vào trận đấu này quá nhiều. Hi vọng càng nhiều thất vọng càng nhiều - cô cười thỏa mãn

- Giống như cậu? Bị người ta lừa hết tiền sao? - chốc lát Thanh Long lại nhếch môi.

Nụ cười của Hiểu Nhi cũng tắt hần, gương mặt cô như đang tức hỏa, muốn bóp chết người bên cạnh, nhìn thật đáng sợ

- Đùa thôi, đùa thôi...Đừng như vậy, làm mọi người sợ đấy - Hiểu Nhi dừng lại, đúng thật mọi người đang nhìn

- Cẩn thận cái mồm của mày đó - cái giọng khàn khàn của Hiểu Nhi nhỏ tới mức, tiếng ruồi muỗi bay qua cũng nghe, vì mọi người đều đang run lẩy bẩy

Cả cái trường này ai mà không biết mối tình chết đi sống lại của Vua thể thao. Nhưng không phải theo nghĩa mà ai cũng nghĩ. Người chết đi sống lại ở đây là Hiểu Nhi, đã có 1 thời gian cô suy sụp, không phải vì tình mà là tên đó đã cầm hết tiền của cô vào cuối năm lớp 10. Đó là tiền để dành mà ba mẹ trước khi mất cho cô, Hiểu Nhi sống được cũng nhờ số tiền đó. Sau này chú cô mới dọn về sống chung khi biết tin. Cứ sốc đó đã làm nổi lên vụ đánh nhau. 1 mình cô xử hết tụi con trai lớp 10/1. Đương nhiên là không phải ở trường. Cô suýt bị cảnh sát tóm nhưng cũng nhanh chóng hù dọa tụi nó. Đứa thì gãy răng, gãy chân, dập mặt, đủ loại. Từ đó chẳng ai dám nhắc lại chuyện đó, cũng như chẳng ai dám chọc giận cô. Nhưng thực chất thì Hiểu Nhi cũng là người giết hết giải thể thao cho trường. Cho nên, mọi người ngưỡng mộ cô hơn là sợ sệt

3. Cắm Trại

Trưa nay hẳn lại lẻo đẻo theo cô về nhà. Nói thật thì cô cũng mệt lắm, may mà chiều nay được nghỉ, không thì lấy sức đâu mà đi. Sáng mai tụi nhóc đi cắm trại rồi nên chiều nay phải dọn trước. Ghê thật, nhớ năm ngoái cô cũng từng quậy lông lộn trên đó nhưng rồi cũng bị bắt về lều vì mất kiểm soát hành vi

- Sao...lúc này bạn nổi giận vậy? Ai lấy tiền của bạn à? - Hiểu Nhi quay phắt lại, liếc hẳn 1 cái, nhưng rồi cũng không thể làm gì vì hắn cứ đưa cái mặt nai tơ đó ra, thật tức chết mất! Cuối cùng cô cũng cầm nín đi 1 mạch về nhà

- Sao bạn lại vậy? Này.... - Hiểu Nhi chạy nhanh, rồi Hạo Nhiên lại đuổi theo. Trò đuổi bắt này, lâu rồi cô không có chơi. Cũng vui thật

Hiểu Nhi thả mình rơi tự do xuống giường. Từ từ nhắm mắt lại, cô lại nhớ lại gương mặt của người con trai đó, chắc bây giờ anh cũng sắp ra trường rồi. Gương mặt thanh thoát, nụ cười của anh, cô mãi không thể quên được. Anh cũng là con trai Hà Nội, giọng nói anh luôn sưởi ấm trái tim cô khi cô lại gặp lại kí ức đó. Nghe thật buồn cười, lúc đó cả 2 còn nhỏ xíu, vậy mà Hiểu Nhi lại nhớ như in từng cử chỉ động tác đó

Tiếng chuông điện thoại thức tỉnh cô, suýt nữa thì Hiểu Nhi ngủ quên

- Alo?

- Hiểu Nhi à? Sáng mai 8h em tập trung trên trường nha - là tiếng thầy Dũng thể dục

- Xin lỗi, anh nhầm số rồi - Hiểu Nhi nhại giọng bác đánh lừa

- Em đừng hòng mà lừa tôi

- Alo....alo...mất sóng rồi sao...nghe không rõ nữa....alo...alo - Hiểu Nhi đưa điện thoại ra xa, làm bộ

- Mai mà em không đến là trực lại 1 tuần nghe chưa.... - thấy ấy vẫn kịp nói lời trấn trối trước khi Hiểu Nhi kịp tắt máy

“Tự nhiên tụi nó đi trại mà cũng kêu mình là sao trời?” Hiểu Nhi khóc lên khóc xuống. Chắc phải đi xoa thôi, tức quá. Toàn chuyện xui không. Bật facebook lên. Hiểu Nhi hứng lên tìm kiếm tên ai đó

- Gì chứ? Thời buổi này còn có người không xài facebook sao trời? - phải, cô đang tìm nick của Hạo Nhiên nhưng không thấy đâu. Dân mạng cũng đang lên confession lục tìm nick người đẹp. Có lẽ hội hót mự hót cu (hotgirl hotboy) cũng đánh hơi thấy rồi

- Hầy....cái mạng xã hội dạo này ảo quá - khẽ thở dài, cô gập máy tính lại, mặc bộ đồ bóng rổ rộng thùng thình

- Chú à, con đi chơi chút nha - chú không ở nhà, chắc là đi làm rồi

Hiếu Nhi chạy thật nhanh ra bến xe buýt. May là bắt được. Xe đưa cô đến sân bóng rổ. Giờ này chắc tụi trường Sky lại tập tành bậy bạ đây

- Này, còn xuất cho tui không? - Hiếu Nhi hứng hờ chạy từ xa

- Không. Đi đi

- Đừng nhỏ mọn vậy mà

Kì kèo 1 lúc cuối cũng cô cũng được chơi. Cho dù là con gái thân hình nhỏ cỡ nào, Hiếu Nhi cũng dễ dàng luồn lách đến rổ dễ dàng, mà không tốn nhiều sức. Tâm trạng của cô cũng vui hơn

- Này, bộ cậu là trâu hủ?

- Về đây

Hiếu Nhi chạy lon ton đi mua bánh tráng trộn. Gần đây có chỗ bán ngon lắm đấy. 1 tay cầm bạch bánh tráng, 1 tay cầm ly trà sữa

- Khà...Sao mà sướng thế không biết - cô cười tít mắt hưởng thụ, cứ thế chỉ 1 lúc sau là Hiếu Nhi đã mò mẫm về nhà

- Chú à, chú làm gì máy tính cháu vậy?

- Về rồi hả con - Hiếu Nhi chau mày, cái thái độ dửng dưng này...chắc chắn là có chuyện

- Đưa cháu cái máy

- Sao? Chú mới mượn dùng chút mà đã đòi lại rồi sao? - chú ôm khư khư cái máy trong người, Hiếu Nhi chạy tới giật lấy cho bằng được

- Đưa đây...đưa đây - giằng co kiểu gì cũng không thể thoát khỏi tay cô. Nỗi kinh hoàng không ngừng ập tới - TRỜI OI!!!!!! Sao chú có thể làm đổ cả phê lên máy của con?

- Thì chú cũng đâu cố tình đâu

- Tiền đã không có thì lấy gì mà sửa đây - Hiếu Nhi vò đầu bứt tóc

- À...Nhà bên cạnh cũng có cậu gì đó, hình như cũng cỡ tuổi con....giỏi máy tính lắm. Sửa được cái máy đời cũ của ông chủ trọ cơ đấy

- Ai?

- Cái gì....Hạo Nhiên? Đúng đó, là Hạo Nhiên, chà...nghe nói đẹp trai lắm đấy

“Mạnh Hạo Nhiên” - cái tên làm điên làm đảo cả tuần nay của cô. Bây giờ vác mặt qua nhờ hấn sửa dùm máy tính sao? Mơ đấy à - Chú tự đi mà sửa lấy. Nội trong tuần này mà chú không sửa được thì đừng nhìn mặt con nữa

- Xí, bày đặt...suốt ngày chỉ chơi bời, dùng máy tính làm gì?

- Cháu đã nói là cháu học mà chú không tin. Cháu sẽ đỗ trường y cho chú coi - Hiếu Nhi không chịu bị sỉ nhục, gân cổ lên cãi

- Học? Trường y? Cháu đừng nói mấy thứ hão huyền đó nữa. Học thì đứng bết trường mà cứ mơ

- Dù vậy đi nữa cũng đâu thể nói là cháu không đỗ trường y

- Nếu thật sự cháu đỗ, cháu muốn gì cũng được

- Hứa đấy nhá

- Hứa

Nói thì mạnh miệng lắm nhưng đến lúc lên phòng thì Hiếu Nhi lại muốn đập chết cái miệng của mình. Cô tự đập đầu vô tường, mỗi lần đập lại buông 1 câu nguyên rủa

- Hiếu Nhi, tại cái miệng ăn hại của mày không đấy, cứ ăn nói bậy bạ

- Hay mình xuống xin chú rút lại lời nói
- Không được, nhục lắm!
- Từ đứng bết đến trường y, mày muốn làm siêu nhân à?
- Chắc chú sẽ quên nhanh thôi mà

Hiếu Nhi đang nằm cực kì thoải mái trên chiếc giường êm. Không biết tại sao cái chuông báo thức của cô cứ kêu mà thực sự thì hôm nay cô được nghỉ học mà. Rướn người tắt cái chuông báo thức, Hiếu Nhi tiếp tục vùi đầu vào chăn. Ngủ được 1 chút thì dưới đó tự nhiên cô nghe tiếng ai gọi mình

- Hiếu Nhi...dậy đi La Hiếu Nhi - Hạo Nhiên đã rống khan cả cổ nãy giờ rồi, hấn chỉ mong có cái điện thoại kêu cô dậy thôi. Không biết nãy giờ có bao nhiêu người qua lại bảo hấn điên rồi

- Hiếu Nhi dậy đi thầy Dũng kêu kìa

Bực mình vì bị làm phiền, Hiếu Nhi không thể chịu nổi nữa, bật dậy hét ra ngoài ban công

- Thằng nào phẳng nào vậy?
- Thầy Dũng nói nếu 10' nữa bạn không tới là sẽ trực lại 1 tuần đấy

Lần này thì câu nói thực sự có tác dụng

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..... - Hiếu Nhi hét lớn - Trại....trại...- vừa lẩm bẩm trong miệng như người điên, cô vừa chuẩn bị đồ

Hiếu Nhi vịn vào cửa, thở hồng hộc. Thấy hấn đang đứng trước mặt mình cười tươi rói, Hiếu Nhi không giấu nổi sự khó chịu

- Đi thôi, trễ giờ - vừa nói hấn vừa chỉ lên xe. Thật sự bây giờ chỉ còn cách leo lên cái xe hết xí quách của hấn mới đua nổi với thời gian thôi

Không nói nhiều, cô lập tức leo lên xe. Nãy giờ cũng đã đi được kha khá rồi mà sao cứ như rùa bò

- Đi mau lên. Nếu trễ tui là người bị phạt đó - cô không khỏi lo lắng nhưng cũng tức giận
- Đi vậy là nhanh lắm rồi đó - hấn vẫn cứ cười nhơn nhơ
- Sao lúc nào cậu cũng cười được nhỉ? - Hiếu Nhi lẩm bẩm trong miệng

Vừa tới trường, cô liền dọt xuống, chạy như vận động viên olimpic tới chỗ thầy Dũng và xe buýt

- Chà....Hiếu Nhi, em tới cũng sớm ghê
- Em xin lỗi thầy mà - Hiếu Nhi chớp mắt - thầy không đi là trễ giờ mấy em đấy ạ

Vốn dĩ cô định ngồi riêng, cơ mà mấy đứa nhóc này chỉ chừa đúng 2 chỗ. Thế là đành phải ngồi với hấn. Sao sự tình lại thế này chứ?

Chiếc xe khởi hành, bon bon trên đường nhựa nắng nóng. Dương Doanh tiến thẳng ra biển. Biển mát quá trời luôn

- Thầy à...mà sao tên này cũng đi vậy - Hiếu Nhi chỉ thẳng vào mặt Hạo Nhiên
- Em không cần biết. Em biết tại sao mình lại ở đây không?
- Dạ?... - cô ngửi thấy mùi tức giận
- Hôm qua lo chơi bởi, không chặt hết củi, hôm nay đi chặt bù

Thở dài nặng trĩu. Hiếu Nhi ôm bó củi đi về 1 góc. Trời thì nắng nóng mà bắt cô chặt củi. Còn tụi nhỏ kia thì chơi đủ trò, vui thật. Bao nhiêu nỗi uất ức, Hiếu Nhi đập hết lên đồng củi gỗ

Mới đó mà đã đến chập tối. Tụi nhỏ cũng bắt đầu mở nhạc, đốt lửa trại. Hiếu Nhi co gối, ngồi bên cạnh coi, nghiêng người theo điệu nhạc. Cô nhìn qua phía đối diện, thấy cái mặt đáng ghét của hấn đang cười nhìn cô. Hiếu Nhi đứng phắt dậy, quyết định đi dạo bờ biển át mẻ

- Gió biển mát thật - Hiểu Nhi phóng tầm mắt ra xa, hình như có gì đó dưới biển. Cô nheo nheo mắt - chết tiệt! - không tìm thấy được, cô chửi thề

Hiểu Nhi chạy lại phía sân khấu, hét hết sức ọi người biết nhưng ai cũng bị cuốn vào điệu nhạc. Chính cô cũng bị cuốn vào giai điệu đó, là Hạo Nhiên đang hát. Cái chất giọng trầm ấm của hắn làm điên đảo biết bao bạn nữ. Nhưng bây giờ cô hoảng loạn hơn là thưởng thức. Tức giận vì không ai chịu nghe mình. Đứng từ xa, Hiểu Nhi cầm dép, phóng ngay vào mặt hắn, cái mic rớt xuống sàn. Mọi người đều sững sờ, Hạo Nhiên cũng sững sờ không kém, cái buột rớt của bàn tay dần lan tỏa nhưng cũng không bằng khi biết người ném là ai. Tất cả ánh mắt đều dồn về phía Hiểu Nhi. Ai cũng cảm thấy khó hiểu với điều cô vừa làm. Nhưng Hiểu Nhi không còn thời gian nghĩ ngợi

- Có người sắp chết đuối ngoài kia - câu nói của cô thức tỉnh mọi người. Ban giám hiệu lập tức lấy phao chạy theo Hiểu Nhi

Hiểu Nhi người ướt đẫm mồ hôi. Tim đập chân run chạy đến chỗ lúc nãy. Người kia đã chìm xuống mặt nước. Cô lập tức vớt hết dép, chạy ra biển

- Hiểu Nhi...Hiểu Nhi...em làm gì vậy? - tiếng thầy Dũng quát lên nghe thật đáng sợ, 1 vài nữ sinh còn khóc thét lên giống như câu chuyện đáng sợ đêm khuya. Tuy cũng có chút sợ, nhưng...mạng người quan trọng hơn

Hạo Nhiên đứng lặng thình nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô mà lòng có chút trống rỗng. Giống như lỗ hổng đột nhiên xuất hiện khi cô cứ đi xa dần xa dần, rồi lặn chìm trong sóng biển. Tất cả mọi người chỉ biết đứng chờ đợi cô quay về

4. Tan Vỡ

Phụt....Hiểu Nhi đang ăn thì phụt hết vào cái mặt đang cười của Hạo Nhiên.

- Khụ...khụ.... - Hiểu Nhi ho như tróc hết cả cổ họng, Hạo Nhiên vẫn ngồi ngơ ngác, không hiểu mô tê chuyện gì đang xảy ra, lấy khăn lau hết mặt. Hạo Nhiên thấy sắc mặt Hiểu Nhi không được tốt, còn ho nhiều quá

Hiểu Nhi lững thững đứng dậy, tay vịn ghế. Cô bước đi không vững, suýt ngã. Hạo Nhiên vội chạy tới đỡ lấy cô

- Cậu sao vậy? - Hạo Nhiên lo lắng hỏi. Hiểu Nhi cứ lắc đầu mãi, ho liên tục làm hắn cũng xót mà không chịu nói gì cả, cứ cố thoát khỏi tay Hạo Nhiên đi đâu đó. Thật sự, đây là lần đầu tiên có người làm hắn khó chịu đến vậy, nhưng Hạo Nhiên cố kìm chế - Cậu đi đâu, mình đi cùng cậu đi

Cuối cùng, Hiểu Nhi lục lọi trong tủ thuốc, lấy ra nuốt khan 1 viên thuốc trắng. Cô ngồi bệt xuống đất, mồ hôi nhễ nhại, đôi mắt mờ mờ, nhịp tim đã trở lại bình thường

- Cậu...bị sao thế? - Hạo Nhiên bây giờ mới có dịp hỏi

- Dị ứng tiêu...tôi quên nói với cậu - giọng nói thều thào mệt mỏi của Hiểu Nhi làm tim Hạo Nhiên thất lại

- Xin lỗi...mình không nên để cậu đói như vậy - Hạo Nhiên cúi đầu đáng thương

- Vậy đem máy tính của tôi đi sửa đi - Hiểu Nhi cười nhẹ, bây giờ lí trí cũng không bỏ mặt cô

- Ok. Để mình dìu cậu lên phòng nghỉ - Hạo Nhiên bế xốc cô lên, để Hiểu Nhi tựa đầu vào lòng hắn. Nếu là bình thường thì cô đã ré toáng lên rồi, nhưng giờ cô không còn sức nữa

- Ngủ ngon nhé! - Hạo Nhiên đặt cô xuống giường, đắp chăn cho Hiểu Nhi

Tỉnh dậy Hiểu Nhi có phần khỏe hơn, giống như vừa mới ngủ dậy, thật thoải mái. Cô chớp lấy cái đồng hồ: 7.28

- Tối rồi sao? - Hiểu Nhi nghe tiếng lục đục dưới nhà, mảm chắc là tên phá hoại lại làm trò yêu gì rồi

Hiểu Nhi bước từng bước chậm rãi xuống lầu, cô hít hà mùi thơm, bụng cô đói meo từ trưa tới giờ rồi

- Dậy rồi sao? Ăn chút đồ đi - Hạo Nhiên đặt xuống vài đĩa thức ăn. Mặc dù đoán là nó không được ngon nhưng Hiểu Nhi vẫn cầm đũa ăn từ đầu đến cuối không phát biểu 1 câu

Hạo Nhiên đoán chắc cô đã đói lắm rồi, chỉ biết cười cười nhìn Hiểu Nhi chăm chỉ ăn thôi

- A....no quá! Đúng là đói nên thấy gì cũng ngon - ăn xong cô vác chân lên bàn coi ti vi - chán quá tìm gì chơi đi

- Bình thường giờ này cậu làm gì?

- Ừm...để coi...chơi game đi - Hiểu Nhi đá đá long nheo, rồi từ từ lục trong đồng đĩa đã giấu kĩ - bình thường chú không cho chơi đâu, vì tốn nhiều tiền điện, cho nên....tôi đã giấu hết vào đây. Máy cái này là hàng hiếm đấy, không bỏ được đâu

- Dưa xe sao? - Hạo Nhiên e dè

- Sợ sao? Yên tâm tôi nhường - Hạo Nhiên mặc dù bề ngoài cười cười nhưng bên trong thì cười nhếch môi “Cậu mà thắng nổi mình sao?”

Quả nhiên sau 5 trận rồi Hiểu Nhi vẫn không thể nào thắng được Hạo Nhiên lấy 1 trận. Cái cách hấn bầm thật chẳng giống người thường chút nào

- Không thể nào - Hiểu Nhi há hốc mồm - chơi lại trận nữa đi

- Thôi đừng chơi nữa, cậu không thắng được đâu - Hạo Nhiên thương tình khuyên

- Tên mọt sách như cậu mà chơi được trò này sao? Đổi trò khác - Hiểu Nhi lục đục tìm cái khác - chiến thôi
Sau 10 hiệp nữa, Hiểu Nhi nằm gục trên bàn, không thể tin nổi cái đĩa này bị điên rồi

- Không chơi nữa - Hiểu Nhi bức bối dẹp hết đồng đĩa vào 1 bên. Hạo Nhiên bật cười, sao cô có thể chơi với dân IT được chứ - đi ngủ

Hiểu Nhi nhắm chặt mắt nằm yên trên giường, dần chìm vào giấc ngủ. Hạo Nhiên thì ngủ ở phòng khách

Sáng dậy, Hiểu Nhi lơ đãng nghe tiếng chuông cửa, dậy ra mở. Tự nhiên có cái hộp to tướng trước nhà cô

- Gì đây? - cô dụi dụi mắt - máy tính hả? - thì ra hấn đã sửa xong, mà hình như hấn đi học từ sớm rồi thì phải

Hiểu Nhi nằm gục trên lớp, thời tiết nóng nực chịu không nổi, cô chỉ muốn ngồi ghế đá uống trà chanh thôi, chẳng muốn học chút nào. Nghĩ là làm, Hiểu Nhi bỏ đi xuống căn-tin. Đến tận tiết 4 Hiểu Nhi mới tỉnh dậy, còn ngồi ngơ ngác trên ghế đá. Cô nghĩ mình nên lên lớp

- Gì đây? - Hiểu Nhi tức điên khi thấy dòng chữ bự chẳng trên bảng “La Hiểu Nhi trực trái buổi 5 ngày”. Mặc dù tức lắm, Hiểu Nhi muốn hét lên 1 trận nhưng cuối cùng phải giữ lại bình tĩnh

Nỗi sợ hãi gặp lại kẻ thù của cô lại tới. Hiểu Nhi nghĩ không có lí do gì mình phải đụng lại mặt hấn nữa. Nhưng người tính đâu bằng trời tính, thời tiết nóng bức thế này, chỉ có căn-tin là đông nhất, đương nhiên Hiểu Nhi cũng không thể tránh mặt hấn.

- Hey you - Thanh Long từ xa cười tươi rói, kéo theo Hạo Nhiên - dạo này ít bị phạt nhỉ?

- Bộ 2 người là bê hả? - Hiểu Nhi uống đọng, suýt bị sặc, ánh cười khinh bỉ. Hạo Nhiên thoát khỏi tay Thanh Long, tự động kéo ghế xuống ngồi, đút 2 tay vào túi quần

- Sao ăn nói khó nghe quá vậy? Bữa nào đi bar không? - Thanh Long khoát vai cô, mặt đưa sát mặt Hiểu Nhi. Hiểu Nhi biểu cảm lạnh lùng, không lấy 1 cái liếc nhìn

- Đừng có tỏ ra thân thiết như vậy? - Hiểu Nhi đứng phắt dậy, làm Thanh Long mất mặt hết sức. Cô đi 1 hơi

- Không lẽ vẫn còn giận chuyện đó sao ta? - Thanh Long cười trừ

Aaaaa...tiếng la thất thanh của cô bé vang khắp phòng ăn. Tất nhiên ai cũng Hiểu Nhi với ánh mắt khó hiểu. 1 cô bé lớp 10 nằm bệt dưới chân cô, tỏ ra ánh mắt đáng thương, nhìn cũng kiểu non tơ mà không phải vậy

- Sao chị lại xô em? - mắt nó rơm rớm nước mắt, mọi người nhìn cô như chờ đợi câu trả lời. Hiểu Nhi cúi đầu, cười khinh, loại con gái này không phải cô chưa từng xử lí, chỉ là hôm nay tâm trạng cô không được tốt cho lắm

- Cô em nghĩ trình cô đáng để tôi động vào sao? - câu nói làm rúng động cả mọi người, đúng là không hổ danh La Hiểu Nhi kinh thiên động địa. Nhưng giọng nói cô có chút đáng sợ - Cô mới vào trường này nên không biết chứ gì....tôi chẳng bao giờ là thứ đồ chơi rẻ tiền cho ai đó chơi đâu - từng lời nói của Hiểu Nhi cửa vào tim mọi người, tưởng như làm tổn thương tâm hồn mong manh của đứa trẻ đó. Chỉ có Hạo Nhiên là cảm thấy vô lý sao mọi người đều bất động như vậy

- Cậu thôi ngay đi, bắt nạt 1 học sinh lớp 10 cũng không hay ho lắm đâu - Hạo Nhiên xuất hiện, đỡ lấy cô bé đó đứng dậy, lần đầu tiên hần dấm cãi lại cô với giọng nói đầy, chẳng hề cười đùa với cô chút nào

- Tôi làm gì đâu có liên quan tới cậu - Hiểu Nhi thật sự khó chịu khi hần đột nhiên bên vực kẻ khác trước mặt cô

- Đừng động tới cô bé này nữa, bằng không... - lời nói Hạo Nhiên lấp lửng đầu môi như khó nói ra

- Bằng không thì sao?

- Thì cậu với mình...không bạn bè gì hết - ánh mắt của hần thật sự kiên quyết, làm Thanh Long cũng đột nhiên bị bất ngờ, còn cô...không còn gì để nói

- Sao cũng được - cô bỏ đi, đôi mắt của chút ẩm ướt

Ào....Hiểu Nhi tạt nước vào mặt mình. Cho dù tức giận thế nào, cô vẫn không thể làm gì được Hạo Nhiên. Có lẽ ánh mắt đó, đã khuất phục cô chăng? Hiểu Nhi mệt mỏi lê thân mình xuống phòng để lấy chổi thì thấy hình ảnh gai mắt vô cùng. Hạo Nhiên đang đưa cô bé đó xuống phòng y tế, ánh mắt hần nhìn cô chẳng còn hiền dịu như xưa

Ánh nắng chói rọi đánh bóng sân trường làm Hiểu Nhi chói mắt, hình như có ai đó đang tiến về phía cô. Thân ảnh cao lớn chạy đến ôm Hiểu Nhi vào lòng với bao nhiêu ánh mắt điên đảo của bạn học. Chắc rằng đây sẽ là tin sốt dẻo nhất trong vài tuần liền. Hần đã trở về

Hiểu Nhi ngây ngốc chôn chân tại chỗ, chưa bao giờ cô lại chịu để người ôm quá 5s như vậy. Hạo Nhiên đứng đó, tuy trong tay đỡ lấy cô bé nhưng lòng cực kì khó chịu khi thấy tên đó ôm Hiểu Nhi. Không phải bình thường cô sẽ đẩy hần ra sao?

- Anh làm gì vậy? - Hiểu Nhi lạnh lùng gạt tay Thiên Minh ra, ánh mắt anh vẫn ôn nhu như lúc làm Hiểu Nhi càng gay

- Anh về rồi đây

- Biến đi cho tôi nhờ - Hiểu Nhi nghe giọng nói quen thuộc đó mà không khỏi cảm giác buồn nôn

- Lâu rồi không gặp em xinh hơn nhiều...cũng dữ hơn nữa - Thiên Minh cư xử trò chuyện như chưa từng có cuộc chia tay nào của 2 người

Hiểu Nhi cười nhạt rồi đi làm công việc của mình. Mặc cho Thiên Minh cứ đeo bám cô hết trên trường rồi về đến nhà. Nhưng không may...gặp Hạo Nhiên trước cửa

- Ô...hàng xóm mới sao? Chào, tôi là Thiên Minh, bạn trai của Hiểu Nhi - Hạo Nhiên nhìn Hiểu Nhi, nhưng rồi cũng vui vẻ bắt tay

- Chào, mình của là bạn học của cậu ấy - Hạo Nhiên vẫn cười nói như thường, nhưng nụ cười gượng gạo, không còn tự nhiên nữa

- Really? Vậy sau này còn phải gặp nhiều rồi

“Làm như thân thiết lắm” Hiểu Nhi đi vào nhà, bỏ mặc 2 tên dở hơi rách việc đó. Chú trong nhà nhìn Hiểu Nhi, này giờ đã thấy tình cảnh trước cửa, không khỏi cú sốc

- Cháu...ồn chứ?

- Cháu...muốn rạch nát mặt hắn quá - Hiểu Nhi méo mặt, nghiêng răng, bỏ lên phòng

Tin đồn nam thần Thiên Minh trở về làm rúng động cả trường. Không may là anh lại học cùng buổi với cô. Vừa vác mặt đến trường là Hiểu Nhi đụng ngay mặt Thiên Minh. Anh chạy lại mừng rỡ

- Em đến trường rồi sao? - Tiếp đó cái miệng anh cứ nói nói liên tục, nhưng tuyệt nhiên không hề nghe phản hồi của Hiểu Nhi, chưa bao giờ Hiểu Nhi chịu đựng lâu như vậy. Bình thường cô cũng nói nhiều lắm nhưng hôm nay...không thể

Hạo Nhiên hôm nay cũng có tiết học nâng cao. Nhờ hack vào máy trường, hắn biết tên Thiên Minh kia cũng học cùng buổi với cô, nên tranh thủ đến sớm coi thử, không ngờ lại bắt gặp cảnh này. Không những vậy tối đó anh còn thấy trên mạng bàn tán cũng ghê gớm lắm. Nào là 2 người đó sắp quay lại rồi đó...nhưng mà còn vụ kia thì sao. Hạo Nhiên thì chẳng biết gì về quá khứ của cô cả. Dân IT thì sao? Cũng chẳng thể hack được quá khứ của Hiểu Nhi

Đã gần thi học kì rồi. Từ đó đến giờ 2 người vẫn chưa hề nói chuyện với nhau, cô cũng chưa hề mở miệng với Thiên Minh. Còn Hạo Nhiên bị con nhỏ lớp 10 đó đeo bám nhưng hắn đã biết từ lâu con bé này chẳng đơn giản gì. Nhờ biết được số nó mà anh đã xem hết tin nhắn. Hắn cũng không ngờ mình lại làm chuyện như vậy, nhưng chẳng thể nín giữ Hiểu Nhi được nữa vì bên cạnh cô đã có Thiên Minh

5. Anh Nghĩ Tôi Cần Anh?

Hôm nay chẳng biết lý do gì mà hắn không đến trường. Thi cử sắp đến nơi mà học hành thì sa sút. Hiểu Nhi không lo vì thành tích của cô có cố gắng cũng chẳng lên nổi nhưng còn hắn. Chẳng phải hắn luôn đứng nhất trường còn gì. Đạo này chẳng hiểu thể nào mà Thanh Long cứ điện thoại mãi cho cô. Hiểu Nhi vốn chẳng muốn nghe điện thoại của tên đó nhưng hôm nay cũng phải nói cho ra ngô ra khoai

- Gì?

- Cậu mấy hôm nay có gặp Hạo Nhiên không?

- Không - Hiểu Nhi nghe giọng của Thanh Long cũng muốn hỏi chuyện ra sao nhưng lòng tự trọng của cô không cho phép điều đó

- Cậu ấy nghỉ học mấy hôm nay rồi, học thể này thì chết chứ. Có khi bị đuổi khỏi lớp nâng cao cũng nên

Rụp....píp...píp...píp.... Tiếng tút dài trong điện thoại đã vang nãy giờ nhưng hồn Hiểu Nhi còn ở trên mây. Hắn thì có thể đi đâu chứ?

- Em ăn cái này không? - Thiên Minh ngồi cạnh đưa muỗng đến miệng cô, nhưng Hiểu Nhi không nói lời nào vội vàng bỏ đi

- Em đi đâu? - Thiên Minh nắm chặt tay cô

- Buông ra - Hiểu Nhi thô bạo cự quây nhưng anh mạnh quá

- Em đi tìm hắn sao?

- ANH ĐIÊN RỒI. TÔI VÀ ANH HẾT RỒI. TÔI BỊ ANH CƯỚP HẾT TIỀN RỒI, CÒN GÌ CHƯA LẤY THÌ ANH CỨ LẤY ĐI, BUÔNG RA - Hiểu Nhi hét lên, nước mắt cô đọng lại trên đi chưa kịp rơi xuống

- Em...không còn gì với anh sao? Anh chỉ muốn hàn gắn lại quan hệ của chúng ta mà

- TÔI CẮM GHÉT ANH. BUÔNG RA TRƯỚC KHI TÔI CÒN NÓI CHUYỆN TỬ TẾ - Thiên Minh buông tay cô ra, Hiểu Nhi vội vàng bỏ chạy. Lần trở về này anh biết mình không thể nín giữ được ai đó. Nhưng anh vẫn hi vọng

Hiếu Nhi chạy như bay đến nhà trọ của hần. Nhấn chuông liên hồi mà chẳng thấy ai mở cửa. Tức tối, cô lấy cục gạch gần đó đập cho cái cho cái vụn cửa nát bét, cuối cùng cũng vào được. Hiếu Nhi lục tìm từng phòng, khi đến phòng cuối cùng, cô biết chắc đây là phòng hần thì nhẹ nhàng gõ cửa

Cộc...cộc...

- Hạo Nhiên, cậu có trong đó không? - Hiếu Nhi áp tai vào cửa, nhưng chẳng nghe thấy gì - MẠNH HẠO NHIÊN.... - cô tức giận hét lên, không phải hần đang ngủ chứ? Cô nghe tiếng lục đục trong đó

Cửa thì không mở, kêu lại không nghe. Biện pháp cuối cùng là đập cửa. Hiếu Nhi dồn hết lực vào chân, đập tung cái cửa chỉ bằng 1 cước quyền

- MẠNH HẠO NHIÊN, DẬY CHO TÔI - Hiếu Nhi lật tung cái mền, nhìn hần thì giờ thăm thật

Từng hơi thở ấm nóng cực nhọc phả từ người hần ra, làm Hiếu Nhi cuống hết cả lên. Người hần nóng như đổ lửa. Thật sự thì chưa bao giờ cô phải chăm sóc người bị ốm như thế này, mà cũng tay chân làm thoăn thoắt, chắc do thấy nhiều trong phim ảnh nên cũng quen rồi. Không những vậy, người không biết nấu nướng như cô mà cũng nấu được cháo cũng là 1 kì tích. Sức mạnh của phim Hàn Quốc

Chạy đi chạy lại như con điên. Cuối cùng cũng cho hần ăn cháo, uống thuốc, đắp khăn. Bây giờ việc khó nhất, cởi áo ra. Ai bảo trong phim cũng có cảnh này chi. Hiếu Nhi nhắm tịt mắt lại, cởi từng cái nút mà mặt mũi cứ quay ngoắt sang chỗ khác

Cuối cùng, Hạo Nhiên bị đánh thức bởi tiếng ồn ào. Tuy mắt hơi mờ nhưng hần cũng nhìn rõ Hiếu Nhi đang ngồi chơi game chí chóc trong phòng mình

- Sao...cậu ở đây? - giọng nói khô khan của hần làm Hiếu Nhi phải tạm dừng cuộc chơi

- Nước đây. Uống đi - Hiếu Nhi chạy lại đưa ly nước, đúng là cổ họng hần khát thật - mệt thì uống thuốc, đói thì ăn, tôi mua cho, giờ thì nằm nghỉ để tôi còn chơi game

Hạo Nhiên chưa từng thấy ai chăm sóc người bệnh kiểu như vậy. Chí ít trong phim cũng đâu có vậy. Hạo Nhiên muốn ngủ cũng không được thì tiếng của cô

- Cậu ồn vậy thì ai ngủ được

- Vậy tôi về - Hiếu Nhi không nghĩ ngợi gì liền đứng lên đi về

- Đừng về - Hạo Nhiên níu tay cô lại, khó khăn lắm mới có dịp nói chuyện lại như vậy - mình đói

- Ok, để tôi đi mua cháo cho - Hiếu Nhi chán nản đi mua - mà về nhớ trả tiền lại đấy, không có chuyện ăn chùa đâu

- Biết rồi - Hạo Nhiên bật cười, lúc nào cô ấy cũng làm hần cười được

Hiếu Nhi nhìn hần ăn mà bụng không ngừng rên rĩ. Hạo Nhiên nhìn thấy cũng tội tội

- Cho miếng đi - Hiếu Nhi không kìm được, ngồi xin xỏ

- Sao lại giành ăn với người bệnh chứ?

- Cậu có biết tôi ngồi đây từ trưa không? Bây giờ là 6h chiều rồi đấy, tôi chưa có cái gì bỏ bụng hết - cô trề miệng, xoa xoa cái bụng đói meo

- Biết rồi. Nè - Hạo Nhiên chừa lại 1 chút cho cô

- Hí - Hiếu Nhi háu ăn cứ thấy đồ ăn là mắt sáng rực lên - ngon ghê! - loáng 1 cái cô đã xử xong, thấy Hạo Nhiên ngồi cười cười, cô biết hần đã khỏe nên đứng dậy - Về đây

- Khoan đã - Hạo Nhiên lại nắm tay cô

- Gì? - Hiếu Nhi khó chịu

- Mình xin lỗi - Hiếu Nhi lại bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị ấy 1 lần nữa

- Dù sao, cậu cũng đâu muốn bạn bè gì với tôi, phải không? - cô cũng cay đắng nói

- Không phải đâu. Mình muốn làm bạn

- Thôi mệt quá đi - Hiểu Nhi cảm thấy bức bối và ngượng ngùng với cái không khí này - muốn làm gì thì làm - cô bỏ về nhà

Hiểu Nhi tựa lưng vào thành giường khi chạy 1 mạch từ bên đó về. Cô đưa tay lên sờ lồng ngực, tim đập mạnh quá. Thật lạ khi cảm giác trước đây từng có với Thiên Minh lại quay về, nhưng bây giờ sao đối mặt với Thiên Minh, cô chỉ thấy chán ghét. Hiểu Nhi vắt tay lên trán, nhắm mắt lại, cô cố nghĩ về quá khứ để làm dịu đi hiện tại

Hạo Nhiên đưa cánh tay trên không trung của mình xuống. Nét mặt thần thờ, hần cười nhạt

- Hạo Nhiên, mày làm cô ấy sợ kìa - hần thả mình xuống giường, cảm giác mệt mỏi vẫn không ngừng bủa vây. Chợt nhận ra mình không mặc áo, hần ngồi thẳng dậy - không lẽ...cô ấy...

Hạo Nhiên nghĩ rằng Hiểu Nhi sẽ ngại nhưng không phải, cô ấy tiếp xúc nhiều với bọn con trai, sao có thể dễ có những cảm xúc tầm thường đó chứ. Nhưng hần không hề biết rằng, Hiểu Nhi thật sự rất e ngại khi làm chuyện đó

Từ sớm Hạo Nhiên đã dắt xe ra trước nhà Hiểu Nhi

- Sao? Nghĩ tôi cần đi nhờ cái xe cà tàng của cậu à? - Hiểu Nhi nhìn hần cười khinh

- Không. Mình định nói nếu cậu không đi nhanh thì trễ học đấy. Còn mình đi xe nên nhanh hơn thôi - Hạo Nhiên cười nhả nhận mà làm cô tức muốn xì khói, rồi hần đi luôn 1 hơi

- NÀY MẠNH HẠO NHIÊN...TÔI GHÉT CẬU - lại câu nói quen thuộc đó. Hạo Nhiên nghe chập cũng quen, nhưng hần lại thích nghe. Cũng chính ngày hôm qua nghe thấy tiếng gọi bên ngoài, hần mới mở được đôi mắt nặng trĩu và biết mình bị bệnh - CẬU ĐỨNG LẠI CHO TÔI - Hiểu Nhi chạy đuổi theo hần mà thở không nổi

- Chuyện gì thế?

- Còn chuyện gì nữa. Hôm qua...tôi chăm sóc...Học...học...cho cậu. Bây giờ...trả ơn đi - Hiểu Nhi ngồi luôn lên xe, không cần hần cho phép. Hạo Nhiên cười khẩy, bắt đầu quay bàn đạp

Con đường đến trường chẳng bao giờ thơ mộng như cô tưởng, toàn là ổ gà. Mà sao đường chính hần không đi, lại đi cái đường gồ ghề này chứ? Hạo Nhiên ngồi trước thì không sao, chứ Hiểu Nhi ngồi sau là hững hờ, cắn răng chịu đựng, nhưng đến 1 lúc nào đó thì cũng tức nước vỡ bờ

- Sao đường chính không đi lại đi cái đường nhiều ổ gà thế hả? - cơn giận Hiểu Nhi bùng nổ

- Đường chính nhiều xe lắm, đi không nhanh đâu

- Cậu dẹp luôn cái xe này đi là vừa

- Xe dẹp thì cậu đi học trễ đấy - cô thấy sao dạo này hần hay cãi với cô ghê, chẳng còn hiền hiền như xưa nữa

- Còn cãi nữa, đi mau lên - Hiểu Nhi néo diều vào hông hần, làm hần la oai oải, nhờ vậy mà cũng đạp nhanh hơn. Tối trường cũng sớm hơn

Xe vừa đỗ tới bãi, tiếng ô ề của đám học sinh um sùm

Ồ....ồ....ồ....ồ...

- Gì? Chưa thấy người ta đi học sớm hay sao?- Hiểu Nhi tức giận, quát tụi nó 1 cái, rồi còn lườm lườm nữa

- Không, chỉ là chưa thấy Vua thể thao để con trai chờ thôi

Hiểu Nhi lần đầu bị công kích như vậy nên đứng hình, lại còn gập nụ cười ngô nghê của hần nữa. Cuối cùng cô cũng chỉ biết nghiêng răng đi thẳng, nhưng chẳng may đụng phải Thiên Minh

- Ai bảo, trước đây em cũng để anh chở bằng xe máy còn gì, không phải bằng xe đạp đời cũ này - vừa nói anh vừa liếc Hạo Nhiên, tỏ ý khiêu khích, nhưng Hạo Nhiên vẫn mỉm cười tự nhiên

- Xí... - Hiểu Nhi trề môi với cái giọng kiêu ngạo của Thiên Minh - Bộ nào anh bị chó tha mất rồi hả? Hạng người cướp tiền người ta để sống mà còn có xe máy để đi sao?

Hiểu Nhi hất vai Thiên Minh, đi đến lớp thể dục cùng với mấy đứa bạn. Đứa nào cũng trầm trồ khen cô. Nói về kĩ năng chửi bới người khác thì Hiểu Nhi cũng chẳng thua kém ai đâu. Đặc biệt là với tên Thiên Minh đó, phải làm cho hắn nhục nhã đến chết thì thôi

Giờ ra chơi...Hiểu Nhi ăn món trứng ốp la mới ra của căn-tin, giọng cô cười nói át cả mọi người, nhưng ai cũng quen với giọng nói vui vẻ của cô. Có nhiều khi người ngồi cạnh cũng bật cười

Vốn mọi chuyện đều ổn cho đến khi thấy Thiên Minh xuất hiện, còn thấy đằng sau là Hạo Nhiên. 1 người đẹp trai kiểu sát gái còn người kia giống thiên thần. Dạo này nghe giảng hồ đồn thổi hot mụ Sa Mi, thì ra là con nhỏ lớp 10 đang bám víu lấy Hạo Nhiên nhưng hắn đã khước từ không thương tiếc từ trước khi nghỉ học

- Em ăn có vẻ ngon quá nhỉ? - Thiên Minh đi tới trước mặt Hiểu Nhi, chống cằm, đưa sát mặt mình vào mặt cô, làm cô có chút bất ngờ - Xem ra em vẫn còn yêu anh lắm!

- Khụ...khụ.... - lời nói phun ra từ miệng anh làm cô bị sặc, nuốt nuốt lồng ngực - anh làm ơn...đừng nói mấy lời buồn nôn đó nữa - Hiểu Nhi ráng nuốt miếng ăn còn nghẹn ở cổ

- Cậu không sao chứ? - Hạo Nhiên từ tốn đưa nước cho cô

CHOANG...Tiếng ly vỡ làm giật mình mấy bạn học gần đó. Thiên Minh nghiêng rằng trừng mắt như bọn du côn, hất mạnh làm vỡ cái ly, nước văng tung tóe. Thật chẳng ai ngờ hoàng tử trong mộng lại có hành động thô bạo như vậy

- Cậu có quyền gì mà đưa nước cho cô ấy uống? - Thiên Minh giọng kìm nén nói

- Tôi là bạn của La Hiểu Nhi - Hạo Nhiên cũng bình tĩnh trả lời, và vẫn giữ nụ cười xã giao đó

- Đừng có nói chuyện với cô ấy nữa - câu nói Thiên Minh vừa dứt, có cái gì đó nặng nề trên đầu anh. Hiểu Nhi đồ hết đồ ăn trên đĩa của mình lên đầu Thiên Minh, lấy luôn mấy cái đĩa bên cạnh làm nên món ăn hỗn tạp trên đầu Thiên Minh. Ai nấy cũng đều há hốc mồm, còn Thiên Minh thì cảm thấy mình như bị chà đạp

- Đừng có tỏ ra mình là người quan trọng - Hiểu Nhi trước khi bỏ đi còn quay lại nói với Hạo Nhiên - Mạnh Hạo Nhiên, sao còn đứng đó?

Hạo Nhiên cũng lảo đảo đi theo, để mình Thiên Minh đứng đó, mất hết hi vọng, xấu hổ vì phải thua cái tên nhu nhược yếu ớt mới vào trường, vậy mà anh không hiểu tại sao hắn lại được ông chủ coi trọng như vậy

- Cậu không sao chứ? - Hạo Nhiên nắm tay cô, ngăn không cho cô bước tới trước trong vô thức như vậy

- Gì? - Hiểu Nhi nói giọng nghẹn ngào, mặc dù không quay đầu lại nhưng Hạo Nhiên chắc rằng cô đang rất khó chịu

Hạo Nhiên xoay người Hiểu Nhi lại, ôm trọn cô vào lòng. Hắn không muốn nhìn cô khóc, lại không biết được cô đang khóc vì điều gì. Vì Thiên Minh...hay vì chính cô. Người Hiểu Nhi run lên, cô cố không bật thành tiếng, nhưng môi Hiểu Nhi đang mím chặt lại như sắp bị đứt

- Cậu không cần phải làm vậy - Hạo Nhiên nhẹ nhàng nói

- Nếu không...nếu không...hức...sao cậu có thể đối phó với hắn chứ?

Lời nói của Hiểu Nhi đâm thủng tâm trí hắn. Không phải cô làm vậy vì hắn chứ? Từ khi nào Hiểu Nhi gai góc lại quan tâm người như hắn

6. Chiến Tranh Lạnh Không Lí Do

Tâm trạng của Hiểu Nhi khá hơn 1 chút nhưng sau đó vài ngày trường lại thông báo Thiên Minh đã nghỉ học. Giống như sự xuất hiện của anh chỉ là cơn gió thoảng, muốn nhắc với cô quá khứ mãnh liệt đau khổ. Hôm nay là buổi phạt thứ 3 của cô ở trường, Hiểu Nhi bực bội trong lòng, có khi nào vì cô quá nhẫn tâm nên anh mới bỏ đi như vậy. Nhưng về mặt man đại năm đó của anh lại mỗi lúc 1 rõ hơn trong tâm trí cô

- La Hiểu Nhi... - tiếng thầy Dũng từ đằng xa nói vọng lại. Hiểu Nhi giật mình, bình tĩnh, nhận ra mình sắp đâm đầu vào tường. Thầy chạy lại - Mất mũi em để đâu vậy?

- Hi...có gì không thầy? - cô lấy lại vẻ mặt lém lỉnh của mình

- Em cầm cái sổ này đi thu tiền chi phí sửa loa cho nhà trường đi

- Nhưng, em còn phải trực nữa thầy

- Đi đi rồi em sẽ được miễn 2 ngày trực tới

- Thật ă?...Vậy ok - Hiểu Nhi suy nghĩ chút rồi cũng gật đầu

Hiểu Nhi đi từng lớp, từng khối, mỗi như cả chân

- Trời ơi, cái trường này sao mà rộng quá, làm mình đi mỗi cả chân - đứng than vãn này giờ mà cô không biết ai cũng nhìn mình, giật mình, cô vội lấy sổ ra làm vẻ nghiêm túc - Cho mình gặp lớp trưởng - giọng nói ngọt xớt của cô khiến mọi người nổi da gà

Tự động 1 thân ảnh cao lớn cuối lớp đứng lên, nằm ngoài dự đoán của cô, hần đang cười nhơn nhơ cái điệu cười ấy. Hạo Nhiên xin phép giáo viên ra ngoài đằng hoàng

- Cậu là lớp trưởng? - Hiểu Nhi ngờ vực

- Đúng - hần cười tít mắt, làm như ngại ngùng lắm - cậu thu tiền loa sao?

- Ồ - câu trả lời cụt ngắn, ngắn gọn mà súc tích

- Hôm nay lớp mình không thu đủ rồi

- Gì? - Hiểu Nhi trề môi, vậy mà hần cứ nói như đúng rồi. Hơn nữa với cái điệu cười ấy, nếu như không phải cô đi thu thì người khác chắc cũng bỏ qua thôi - Sao? Sao lại không đủ? Lớp khác đủ sao lớp cậu không đủ?

- Mai mình sẽ xuống phòng đoàn để nộp luôn. Nếu không có gì nữa thì mình vào lớp đây chứ không cô đợi - hần trả lời tỉnh queo, cứ làm như mình chăm học hay hần là quái gì quan trọng trong cái lớp đó không bằng

“Cứ đợi đi, La Hiểu Nhi này sẽ cho cậu không ngóc đầu lên nổi luôn”, Hiểu Nhi hậm hực quay đi, trút hết nỗi bực tức lên sàn nhà

Cứ mỗi lần bực tức chuyện gì là cô lại la cà quán kem cho hạ nhiệt. Bây giờ không có con Trang ở đây nên Hiểu Nhi không thể bóc lột được, đành chi tiền túi, mà cái ví của cô thì lúc nào cũng xẹp lép. Nếu mà không có mấy lạnh thì thà ở nhà còn sướng hơn. Vì vậy tốn kém cỡ nào Hiểu Nhi cũng quyết định vào 1 quán có điều hòa mát lạnh, ăn vài cây kem

Thời tiết nắng nóng như bốc lửa, cộng với cơn giận ban nãy Hiểu Nhi đã ăn sạch hết ly kem 30k.

- Bây giờ ngay cả mây cũng ghét tao hả tiền? - Hiểu Nhi muốn khóc ròng, 1 mặt muốn ăn thêm kem nữa, nhưng ngặt nỗi lại hết cả tiền

- Cái tên Mạnh Hạo Nhiên thúí, óc bã đậu, nếu không phải tại cậu tôi cũng không phải vào cái quán kem xa xỉ đắt tiền này để ăn kem vào trưa nắng đâu

- Ra là do mình sao - hần từ đâu tới xà xuống. Hiểu Nhi còn tưởng mình gặp ma

- Mới nhắc mà tới rồi sao? Linh như ma - Hiểu Nhi nhếch môi, xoay sang chỗ khác

- Nếu là do mình thì mình sẽ trả tiền kem - hần cười cứ như hiền từ lắm, Hiểu Nhi định nói gì đó nhưng thiết nghĩ xưa nay cô toàn xài đồ chùa chất lượng cao, hơn nữa đây cũng là cơ hội trả thù ngàn năm có 1

Lấy lại phong độ, Hiểu Nhi xoay thẳng người lại đối diện với hần, cười tươi “phúc hậu”

- Tùy cậu.. Chị ơi...- Sau tiếng kêu thất thanh, hàng loạt ly kem mùi vị khác nhau được đặt trên bàn, người ta còn tưởng là cuộc thi ăn nữa cơ

Hiểu Nhi ăn uống thỏa thích, chưa bao giờ ăn sướng như vậy bên cạnh con bạn ki bo. Đôi lúc cô còn ngược lên nhìn người đối diện nhưng chỉ thấy hần chống cằm nhìn cô mỉm cười, không có gì là tiếc tiền, lúc đó Hiểu Nhi lại thấy mặt mình nóng lên, cô lại càng ăn hăng hơn

- Hóa đơn tổng cộng 160k - nhìn tờ hóa đơn mà hàm dưới của cô sắp rớt ra ngoài, nhiều tiền thế. Vậy mà hần vẫn tươi cười với chị phục vụ như mình tiêu tiền như nước

- Nay tiền đâu mà cậu có nhiều thế? - không khỏi nổi tò mò, Hiểu Nhi vừa hỏi khi bọn họ ra khỏi quán

- Là mình đi làm thêm có được - làm thêm? Hiểu Nhi có bao giờ thấy hần đi làm thêm đâu. Hay là hần là mấy tên chuyên làm việc vào ban đêm, nhớ lại chuyện lúc trước ở quán cafe mà cô còn rùng mình, thân thể tự động đứng cách hần ra

- Chiều nay cậu không đi học à? Sắp trễ giờ rồi đấy

- Nghỉ thôi. Mệt chết - nhắc tới chuyện đi học là thân thể cô rã rời lắm rồi - mà hôm nay cậu không đi xe đạp à?

- Xe mình bị hư rồi

Thấy Hiểu Nhi như cọng bún thiêu như vậy, Hạo Nhiên cũng không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng đi cùng cô về đến nhà

Nhanh thật, mới đó mà đã sắp thi học kì I rồi, mà tụi bạn thì cắm đầu cắm cổ học, Hiểu Nhi lang thang khắp nơi vẫn không thấy nổi 1 bóng bạn. Cộng với ciệc dạo này cô mất ăn mất ngủ vì tên chết bầm đó. Hần nói bần không có ba mẹ, họ hàng gì, chỉ thêm làm thêm mà có tiền bao kem ỉnh, tiền học rồi tiền trọ nữa. Láo thật!

Mặc dù ngày đêm theo dõi nhưng Hiểu Nhi vẫn không biết được gì nhiều vì hần toàn ở trường, thư viện và ở nhà thôi. Có vài lần cô cũng muốn hỏi hần làm ở đâu, lương bao nhiêu nhưng cũng ngại, chắc gì hần đã trả lời

- Hiểu Nhi, cậu không học thi à? - Hạo Nhiên áp chai nước lạnh vào má cô, Hiểu Nhi chợt tỉnh mộng

- Học gì chứ? Đẹp đi - nói rồi cô tu 1 hơi nước lạnh chảy xuống cổ, mát hết cả người - Đã thật!

- Thế sao cậu đòi thi trường y? - Phụt...câu nói của hần làm cô phun hết nước trong miệng ra

- Làm sao cậu biết?

- Chú cậu nói mà - hần cười tươi

- Nhiều chuyện - Hiểu Nhi cảm thấy khó chịu, đi liền 1 mạch vào nhà

Hiểu Nhi nhớ tới lời hứa với chú mà lòng cay đắng. “Sao mình có thể nói xàm bậy như vậy được nhỉ?” Kì thi trôi qua chẳng để lại ấn tượng gì cho cô, vừa bước ra khỏi phòng, Hiểu Nhi đi đâu cũng nghe đề, điểm, toán, văn...loạn hết cả óc. Nhiệm vụ của cô chỉ là ghi tên, nộp vào bài thi, tiếp đó chép được bao nhiêu thì chép, liếc được bao nhiêu thì liếc, điểm cũng chẳng quan trọng

- Cậu chép được bao nhiêu rồi? - Trang mừng rỡ chạy tới

- Không bao nhiêu. Nhìn mặt cậu là biết làm được rồi - Hiểu Nhi ngán ngẩm trả lời

- Nghe nói thiên tài Hạo Nhiên ngồi cùng phòng với cậu mà

- Thiên tài? Thiên tai thì có. Đúng là cái thứ dễ rách - cô bực tức nhớ lại lúc trong phòng thi, hần làm như không quen biết cô, lại còn cười nói vui vẻ với những người khác nữa chứ? - Tại sao đã sinh ra La Hiểu Nhi còn sinh ra Mạnh Hạo Nhiên làm gì chứ? Đúng là sinh để không có kế hoạch

Nhắc là thấy, “thiên tai” Hạo Nhiên đang đứng đợi sẵn ở cổng trường, còn bị mấy bà kia bu lại hỏi bài, hỏi điểm nữa chứ. Nhìn mà Hiểu Nhi gai mắt hết sức, quyết định lờ đi

- Hiểu Nhi, làm bài được không? - hần chạy tới hỏi Hiểu Nhi làm như ân cần lắm, làm cô khinh bỉ. Chắc hần đang đắc thắng, muốn chế nhạo cô trước mặt mọi người đây mà

Hiểu Nhi liếc hần 1 cái cháy mắt, bước đi bực dọc cho đến lúc về đến nhà. Hần nói gì, làm gì, thậm chí là bao cô ăn, cô cũng cảm thấy ghét. Đến khi sức chịu đựng của cô đã không còn giới hạn nữa thì cô mới hét lên

- Im đi đồ đàn. Miệng cậu gấn con chíp hay thứ gì đó sao? - không hiểu sao trong lòng Hiểu Nhi lại cảm thấy uất ức như vậy

- Mình xin lỗi nhưng cậu phải nói ình biết là cậu có chuyện gì chứ? - mặt Hạo Nhiên tội lỗi, ôn nhu hết mức

- Chuyện quái gì chứ? Liên quan gì tới cậu. Đi đi - Hiểu Nhi vào nhà đóng cửa, nhưng hần đã kịp dùng tay chặn lại

- Không đi. Cậu nói đi, cậu giận mình sao? - ánh mắt hần đột nhiên trở nên kiên quyết hơn bao giờ hết

- Cậu điếc sao? Tôi nói TÔI GHÉT CẬU MẠNH HẠO NHIÊN. BIẾN KHUẤT MẮT TÔI ĐI - trong 1 phút nóng giận, Hiểu Nhi đã không kìm chế được mình, nói ra những câu vô cùng tàn nhẫn mà như xát muối vào lòng Hạo Nhiên

RẦM....Cánh cửa lạnh lẽo đóng chặt lại, mang theo bao nỗi khó chịu, bực dọc trong lòng cô trút hết ra ngoài cho Hạo Nhiên. Hạo Nhiên đứng sững sờ ngoài, nhìn vào cửa thật lâu. Hần không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Hiểu Nhi ghét hần như vậy hần vẫn chưa lí giải được

Thi xong cả trường được nghỉ đến tận cuối tuần. Mấy ngày nay Hạo Nhiên cứ ngồi thẩn thờ trong phòng, hần suy nghĩ cuộc đời của 1 tên IT giả dối này luôn phải sống trong lớp vỏ giả tạo. Mặc dù tính cách hiền hòa, thân thiện như bây giờ là hần của 10 năm trước nhưng để giả vờ thì không hề khó chút nào. Đặc biệt mọi người đều thích hần, yêu thương có, ngưỡng mộ có nhưng tại sao...người ghét hần duy nhất lại là cô. Người mà hần suýt nữa thì phá đi lớp bọc giả tạo này và cả lớp vỏ lạnh lùng băng lãnh lúc trước nữa

Hiểu Nhi cũng chẳng khá hơn là bao. Lần đầu tiên cô cảm nhận được vị mặn mòi của nước mắt sau suốt thời gian dài. Hiểu Nhi không hiểu tại sao mình lại như vậy. Rõ ràng câu nói ghét Mạnh Hạo Nhiên lúc trước chỉ là lời nói ra khỏi miệng. Nhưng lúc ở trước nhà, cô thật sự có cảm giác đó. Hiểu Nhi không hiểu vì sao mình ghét hần. Chỉ là không thích cái điệu cười ngây ngô đó, nó lại dành cho những người khác, mà không phải cô. Hiểu Nhi ngơ ngậy trong gối, mắt lại ươn ướt như muốn khóc, khóc vì chán ghét sự ghê lạnh, hần không chịu hiểu tâm tư của con gái gì cả...chẳng bù với anh Bo...

Hôm nay là ngày đi học đầu tiên sau kì nghỉ dài, gặp nhau trước nhà mà như người xa lạ. Cái tên đó cũng thật đáng ghét, nhỏ mọn quá. Cũng không muốn đi chung đường, ai biểu 2 đứa học chung trường chi, Hiểu Nhi đành cắn răng chịu đựng đi theo sau. Mà sao xe đạp của hần hư đúng lúc thế không biết. Hiểu Nhi chợt nhớ còn 1 con đường khác tới trường. Nghe mấy đứa trên lớp nói vậy, hôm nay cô quyết định đi thử 1 lần

Tới ngã rẽ, Hiểu Nhi rẽ sang phải, còn hần thì đi thẳng. Con đường âm u mà nghe thấy tiếng của mấy con côn trùng kêu, mặc dù Hiểu Nhi mình đồng da sắt nhưng cũng không khỏi nổi khiếp sợ, da gà bắt đầu thi nhau đua lên

- Gần tới rồi...gần tới rồi - Hiểu Nhi đọc lầm nhảm trong miệng như câu thần chú, động lực để cô có thể bước tiếp. Hiểu Nhi hối hận vì đi vào đây, nghe nói bạn toàn xúi bậy

Gâu...gâu...Tiếng chó sủa từ đầu ngõ. Hiểu Nhi run rẩy quay lại đằng sau, tiếng sủa ngày càng lớn...lớn...lớn

7. Vậy...từ Nay Mình Chỉ Cười Với Cậu, Được Không?

- Mạnh Hạo Nhiên? - Hiểu Nhi nheo mắt nhìn cái con người đang chạy bạt mạng vì bị chó đuổi. Hiểu Nhi tròn mắt nhìn, rồi bị Hạo Nhiên kéo tay đi

- Chạy mau đi - Hiểu Nhi chưa từng thấy đàn chó nào lớn như vậy, bộ ở đây có hang ổ xã hội đen hay gì đó sao trời. Lại còn bị cái tên dở hơi này làm bán sống bán chết đến trường

Hiểu Nhi thở hồng hộc, giật phăng tay mình ra, đi 1 mạch lên lớp. Hạo Nhiên cũng đi vào lớp nâng cao. 2 người cứ đối xử với nhau lạnh nhạt, như chưa từng quen biết, chẳng ai chịu nhường ai

- Này, cậu sao thế? 2 người giận nhau à? - Trang ngồi đó mà không khỏi tò mò tại sao 2 người lại ngồi 2 bàn cạnh nhau mà không hề nhìn nhau lấy 1 cái, thật ra nó cũng muốn nói chuyện với trai đẹp lắm

- Thích thì tự nói - giọng Hiểu Nhi trầm đến mức không thể trầm hơn, thể hiện âm độ khủng khiếp, vẫn chăm chú ăn hộp xôi

- Xí...có mà không biết hưởng - Trang đành nhờ vào chính mình, nó kéo ghế ngồi cạnh hẳn - chào bạn Hạo Nhiên - nở nụ cười tươi nhất có thể

- Chào bạn - Hạo Nhiên cũng đáp lại nụ cười thiên thần

- Sắp tới câu lạc bộ tiếng Anh trường mình sẽ tổ chức giao lưu các bạn trẻ, cậu có muốn đi không?

- Nếu bạn mời thì mình đi

- Ok - sau đó 2 người trao đổi số điện thoại, Hiểu Nhi quá chán ghét nên đã bỏ đi từ lâu

Đứng trên sân thượng, cô tựa mình vào lan can, để cho gió thổi tóc bù xù. Hiểu Nhi lại nghĩ về hẳn, về lần đầu tiên gặp hẳn đến khi ở chung nhà, chưa bao giờ cô lại nghĩ về 1 người nhiều như vậy. Ngay cả Thiên Minh cũng chỉ là thứ đồ chơi tẻ nhạt mà cô đã vứt bỏ từ lâu. Không để ý nên chẳng bao lâu sau cô đã ngủ quên trên đó

Hắn lại xuất hiện. Hạo Nhiên bật cười với cái tướng ngủ của cô. Cho dù giận nhau bao nhiêu thì hẳn không thể ngừng cười khi thấy Hiểu Nhi. Thấy trời nắng gắt quá, Hạo Nhiên bế Hiểu Nhi ra sau để khỏi bị nắng chiếu. Giây phút Hiểu Nhi nằm tựa đầu vào ngực hẳn, tim hẳn đập thành thịch, tay chân muốn bủn rủn hết ra. Chưa bao giờ 2 người ở khoảng cách gần như vậy. Lồng ngực cô thổ phập phồng, nhìn thật hiền lành, chẳng giống cô bình thường hung dữ thô bạo chút nào. Đây là lần đầu tiên hẳn thấy 1 người con gái có sức hút như vậy, không kìm chế được, Hạo Nhiên nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi cô

- Thật không tin nổi là trong thời điểm này mình lại làm việc khốn nạn như vậy - Hạo Nhiên nhếch môi, rời khỏi sân thượng. Còn Hiểu Nhi vẫn ngủ ngon lành không biết trời đất là gì

Hiểu Nhi tỉnh dậy, mắt vẫn còn lơ đãng, chỉ thấy 1 màu đen tối. Cô vươn vai, bẻ cổ

- Nhưng tại sao mình lại nằm đây nhỉ? - Hiểu Nhi không nhớ chuyện gì, nhưng cô chợt nhận ra có gì đó không ổn, cửa khóa rồi

Rầm...rầm....rầm...Hiểu Nhi thô bạo đập cửa kêu hét nhưng chẳng có ai nghe hét

- Có ai ở đó không? Mở cửa dùm cái...Có ai không?

- Không có ai đâu. Về hết rồi - Hạo Nhiên vươn vai, từ đâu đó cũng đi ra

- Sao cậu lại ở đây? - Hiểu Nhi lấy giọng lạnh lùng hỏi

- Mình gặp Trang ở cổng trường, bạn ấy nói không tìm thấy cậu nên mình nói để mình tìm cho

- Vậy sao cậu không kêu tôi dậy?

- Mình ngủ quên

- Gì? - Hiểu Nhi không thể tin mình vừa mới nghe gì, đúng là không còn gì để nói luôn

- Cặp của cậu đây - Hiểu Nhi giật lấy, lườm sắc. Hạo Nhiên vẫn cười cười, hắn có vẻ vui hơn, vì nhìn Hiểu Nhi không còn giận nữa

- Alo, chú à...con bị nhốt trên sân thượng rồi. Sáng mai con về

- Gì chứ? Con bị nhốt thế có sao không? - giọng chú chen chét trong điện thoại

- Có Hạo Nhiên yêu dấu của chú đây - vừa nói cô vừa nhìn khinh hắn - vậy nghe

Hiểu Nhi đành phải ngồi đây đến sáng mai thôi. Cô đói bụng thật, lực coi trong cặp còn gì thì ăn. May quá còn gói bim bim. Hiểu Nhi ngồi ăn ngấu nghiến, tự nhiên để ý còn ai đó đang ngồi cạnh mình, nhìn hắn ngồi co 1 chân lên thấy cũng tội ghê

- Ăn không? - Hiểu Nhi chìa gói bánh ra

- Mình không... - Hạo Nhiên chưa nói hết câu thì Hiểu Nhi lại tiếp tục ăn 1 mình

- Không ăn thì thôi - hắn bật cười, vẻ mặt của cô rất buồn cười

Không khí bắt đầu ngọt ngào, chẳng biết nói gì với hắn. Con người Hiểu Nhi trước giờ rất thẳng thắn, nhưng sao chuyện này khó nói quá

- Tôi...đã suy nghĩ rất nhiều - cô nghiêm túc nói, không cười đùa nữa, Hạo Nhiên cũng bất ngờ nhìn qua - xin lỗi

- Tại sao...cậu lại ghét tôi? - Hạo Nhiên ngạc nhiên khi Hiểu Nhi lại xin lỗi mình

- Không biết...chắc...tại tôi ghét cậu cười. Bình thường cậu chỉ cười với tôi thôi, sao hôm đó lại vui vẻ với mấy người kia chứ - đôi mắt của Hiểu Nhi sáng lên trong bóng tối, Hạo Nhiên cảm thấy khó thở. Hắn không ngờ cô lại nói vậy, Hạo Nhiên nhìn Hiểu Nhi như muốn khóc đến nơi

- Vậy...từ nay mình chỉ cười với cậu, được không? - Hạo Nhiên ôm Hiểu Nhi, để cô tựa đầu vào người mình ngủ

- Cậu hứa rồi đấy...đừng quên... - giọng cô nhỏ dần, nhỏ dần rồi Hiểu Nhi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Hạo Nhiên xoa đầu cô, ru cô ngủ

Hiểu Nhi tỉnh dậy trong tư thế không được đẹp cho lắm. Chân cô đang đạp lên đầu hắn, vội nhấc chân lên. Hiểu Nhi bèn lên chạy đến xem cửa mở chưa

Rầm....rầm....

- Chú bảo vệ ơi!!!! - tiếng hét dứt Hạo Nhiên dậy, hắn thấy cả người ê ẩm

- Ai ở ngoài đó đó - tiếng nói nhỏ nhỏ bên kia làm cô mừng thót

- Con đây chú ơi, mở cửa đi mau lên

Sau đó là màn chào hỏi vô cùng vui vẻ. Hiểu Nhi than thân trách phận. Nào là tối ngủ lạnh, bị muỗi đốt, không có đồ ăn, còn có mấy tên trộm nữa...Làm chú bảo vệ bị xoay vòng vòng. Rồi đi luôn 1 mạch, bỏ lại ổng ở lại 1 mình, không hiểu này giờ mình nghe gì hết

Hiểu Nhi cười khúc khích. Hạo Nhiên nhìn không hiểu gì hết

- Đi chơi không. Cậu bao đấy chứ tôi không có tiền đâu - cô thẳng thắn nói

- Chưa thấy ai rủ người khác đi chơi mà bắt người ta trả tiền như cậu - hắn cười

- Thì giờ thấy rồi đó - Hiểu Nhi kéo tay hắn đi, do 2 đứa chẳng ai có xe nên đành kêu taxi

Số tiền cậu có lúc trước còn trong tài khoản, tiêu đâu có hết. Cộng với chi tiêu chẳng bao nhiêu nên Hạo Nhiên còn dư dả. Chỉ là dạo này chi trả cho cô gái này nhiều quá thôi. Ngồi yên vị trong quán mì xú. Hiểu Nhi cầm đũa như chỉ chọc đơm hột ra là nhào vô ăn. Nhìn cô cũng đói lắm rồi

- Cậu...phải học hỏi tôi nhiều lắm. Chú bảo vệ bị đăng trĩ, phải làm cho ổng phân tâm. Nếu không người bị phạt là tôi và cậu đấy chứ chẳng chơi - Hiểu Nhi xoa cằm, làm vẻ tự cao vì vừa làm được việc lớn

- Biết rồi. Mì ra rồi kìa - nghe tới mì là Hiểu Nhi quên hết, chỉ tập trung ăn thôi, cô còn kêu thêm 1 ly sữa đậu nành nữa

- Woa...no quá đi - Hiểu Nhi xoa xoa bụng - bây giờ phải đi tiêu bớt năng lượng. Đi chơi bowling đi

Vậy là địa điểm tiếp theo: khu bowling. Mặc dù người trả tiền là hắn nhưng lời nói chẳng có chút trọng lượng, toàn là cô tự nói rồi tự kéo hắn đi

- Tôi đoán ba cái trò này cậu cũng không biết chơi đâu ha. Xem tôi đây này - Hiểu Nhi trở tài điêu luyện, tư thế đứng cũng có vẻ chuyên nghiệp, tập trung nhìn vào 1 điểm cuối. Bách phát bách trúng, đổ hết. Còn tới lượt hắn, 1 chút cũng không biết, không đổ được cái nào. Sau đó là 1 liên tù tì lời chửi bới nặng nề của Hiểu Nhi

- Bộ cậu từ trên núi xuống sao? Chơi bowling mà cũng không biết à?

- Cậu có phải là con trai không thế? Ném gì mà yếu xìu

- Lời tôi nói cậu không nghe hả?

Huấn luyện viên Hiểu Nhi sát phạt không thương tiếc. Hạo Nhiên muốn về lắm rồi, ở đây cứ như cực hình. Cuối cùng hắn cũng thắng hết 1 lượt. Cô gật gù, coi như tạm được nhưng cũng còn phải luyện tập nhiều

- Alo.... - Hạo Nhiên nghe điện thoại

- Hạo Nhiên à, chiều nay 2h đến trường nha

- Ok. Mình sẽ đến đúng giờ

- Gì thế? - Hiểu Nhi nhướn người nhìn nhìn hỏi

- Chiều nay mình phải đến câu lạc bộ tiếng Anh

- Ồ...Bây giờ cũng gần trưa rồi mà tôi còn no quá. Hay đi coi phim cỡ 2 tiếng rồi qua trường luôn - tính tình vẫn không đổi được, Hiểu Nhi lại tự dẫn hắn đi

Cô chọn Fast&Furious 7 mới ra. Nhìn Hiểu Nhi có vẻ vui lắm, mua vé xong việc còn lại chỉ là đợi tới suất chiếu

- Xưa nay tôi chỉ toàn xài đồ chùa thôi

- Thì sao? - Hạo Nhiên không hiểu lắm lời cô

- Cho nên mỗi lần đi với tôi mà muốn mua gì thì cậu tự hiểu là tiền cậu trả nha

- Chưa thấy ai bóc lột trắng trợn như cậu - Hạo Nhiên thấy tội cho Trang, chỉ trả tiền cho cô

- Thì giờ thấy rồi đó - Hiểu Nhi nhe răng cười - tới giờ rồi kìa

Phải nói là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm không còn gì để chê. Ra khỏi phòng mà cô cứ tấm tắc khen cho đến khi đến trường

- Cậu không thấy phim hay sao? - tính ra nãy giờ chỉ có mình cô độc thoại

- Cậu nói mãi không thấy chán sao? Đi mau lên - Hạo Nhiên không chịu nổi tính cách của cô

Cái phòng của câu lạc bộ cũng không rộng lắm. Có mấy người mặc đồng phục, còn có con Trang đang nhí nhố bên kia. Hiểu Nhi vậy tay

- Ủa 2 người đi chung sao? - Trang ngạc nhiên - Hạo Nhiên vào đây - đúng là có trai là quên bạn, Trang kéo hắn đi rồi nói cô tự tìm chỗ ngồi đi. Đúng là đáng ghét mà

Bọn họ nói vì mà Hiểu Nhi nghe không hiểu gì xắc. Cô nghe cái gì mà đóc-tơ (doctor) là bác sĩ, chắc mắt đang nói về y khoa y học gì đây. Bực bội, Hiểu Nhi lòi điện thoại ra chơi game. Tiếng chí chớch từ miệng cô

thu hút không ít người. Hạo Nhiên ngồi trên đó trả lời câu hỏi cũng nhìn thấy, chỉ nhoẻn miệng cười, vẫn cái bộ dạng chơi game kinh điển đó

- Hây gơ (Hey girl) xong rồi á? - Hiểu Nhi vỗ tay họ từ xa
  - Xong gì? Cậu không biết dị sao Hiểu Nhi? Ngồi mà ồn quá - Trang cần nhàn
  - Thì có sao đâu? Dù sao trường câu lạc bộ này thích mê cậu còn gì - nắm được điểm yếu, Hiểu Nhi dễ dàng sử dụng
  - Không nói với cậu nữa - Trang tức tưởi bỏ đi, Hiểu Nhi cười khúc khích
  - Về thôi - Hạo Nhiên cũng chịu thua cô, lắc đầu ngán ngẩm
- Bọn họ đi bộ về nhà. Hiểu Nhi tò mò cuộc nói chuyện lúc nãy
- Mà lúc nãy cậu nói gì á?
  - Là nói về y khoa, dùng mấy từ chuyện môn, cậu không hiểu là đúng rồi
  - Mà học có khó không?
  - Nếu cậu tập trung thì không khó lắm đâu
  - Vậy cậu dạy tôi đi, để thi đỗ trường y - Hiểu Nhi tự tin nói
  - Trường y có cao quá không?
  - Ý cậu là sao hả? - Hiểu Nhi đánh chết cái tên này, ăn nói bậy bạ. Đứng bên cạnh Hiểu Nhi là hẳn toàn bị đánh với bị mắng không, y như bị ăn hiếp

8. Sự Thật....có Đúng Không?

Vài tiếng sau đó Hiểu Nhi xuất viện. Nói cho oai chứ thật sự bị nhẹ như vậy chẳng ai thêm quan tâm tới cô. Ánh nắng chiếu qua bàn tay, le lói làm chói mắt Hiểu Nhi. Hiểu Nhi bước chậm rãi để bắt taxi về nhà, cô còn chẳng biết đây là chỗ nào. Những bước chân chập chững xiêu vẹo, Hiểu Nhi lao thẳng ra đường

- HIỂU NHI.... - Hạo Nhiên giật ngược người cô lại để ngăn Hiểu Nhi tự sát trước cái xe đạp vừa đi qua
- Hiểu Nhi có lẽ hơi choáng vì trời nắng, cô loạng choạng nhìn người vừa đỡ mình
- Sao...lại là cậu? - lập tức cô gỡ tay hắn ta, đi tới bắt lại taxi
  - Cậu không sao chứ? - Hạo Nhiên tức giận vì tính cố chấp của cô nhưng lại không thể mắng được, chỉ đành lo lắng thôi
  - Đừng làm như cậu lo lắng cho tôi như vậy

Hạo Nhiên từng đó, để cho chiếc xe đi. Hắn hình như đang gieo rắc hi vọng cho cô. Không lẽ...ngay cả bạn họ cũng không thể sao? Hạo Nhiên đã suy nghĩ trên đường về nhà. Chắc giờ cô ấy đang ngủ nghỉ trong nhà. Hạo Nhiên đứng trước cửa nhà cô, nhìn lên ban công, trong đó có người anh thương yêu nhất đang ngủ. Chính vì không muốn làm tổn thương Hiểu Nhi, thế giới anh đang sống vô cùng phức tạp, hỗn loạn, toàn sự giả dối và chết chóc. Nếu biết được sự thật anh từng làm trong tổ chức và từng ở tù, chắc Hiểu Nhi sẽ hoảng sợ phát khóc mất

- Vậy...anh chỉ đứng từ xa để nhìn em được thôi, phải không? - Hạo Nhiên cay đắng nói, cười khẩy cho tên khốn như mình

Cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra, chỉ có điều mỗi người trong họ cứ tỏ ra phải làm như mình không quen biết nhau. Hiểu Nhi đi ngang qua quán kem lúc trước Hạo Nhiên bao cô ăn kem, bỗng nhiên nổi nhớ ủa về như

thác lũ. Nhưng thời gian sẽ làm tình cảm cô của phai đi, đến lúc đó, có lẽ 2 người sẽ trở thành bạn. Còn bây giờ, không nên. Nhiều đêm đang học đột nhiên nước mắt lại rơi, ai lại không khó chịu chứ, đặc biệt là người như Hiểu Nhi

- LA HIỂU NHI...em không chạy sao? - “chết rồi, đang thi mà lại”

Cho dù nhiều giải cỡ nào, những bài thi 1 tiết như vậy Hiểu Nhi cũng phải làm

- Hiểu Nhi.... - Trang hét lên, báo cho cô biết rằng mình sắp vấp cục đá lớn

May thật, Hiểu Nhi kịp bừng tỉnh, nơ-ron hoạt động mạnh hơn bao giờ hết, theo phản xạ, Hiểu Nhi xoay người lại, để mông tiếp đất

- Ui... - thà để cái mông chịu khổ chứ cái mặt tiền thì phải giữ

- Cậu sao thế? - Trang nhăn nhó - dạo này tâm hồn cứ treo ngược cành cây không à...Hạo Nhiên...

Nghe tên hấn, Hiểu Nhi lập tức quay người lại. Sao đi đâu cũng gặp thế nhỉ?

- Trang...sao thế? - Hạo Nhiên cười cười đi lại

- Cậu đi đâu thế?

- Mình đến phòng y tế chút

- Vậy tốt quá, cậu đưa Hiểu Nhi lên luôn dùm mình. Lớp mình đang kiểm tra nên không thể đi được

Hiểu Nhi trừng mắt Trang, mà nó vẫn nguẩy mông đi. Trong khi cô chưa kịp phản kháng thì hấn đã bế trợn cô vào lòng. Cô cúi đầu ngại ngùng, tim cô như mở tiệc ăn mừng, trống kèn thối đồn dập, không biết hấn có nghe không nữa. Nếu không thì ngại chết. Hạo Nhiên bế Hiểu Nhi đi qua hàng chục lớp, ánh mắt ngưỡng mộ suýt sao, lãng mạng quá đi. Nhưng ai lại tin được Vua thể thao thô lỗ lại để thiên tài Hạo Nhiên bế đi chứ

Miệng Hiểu Nhi kín như bưng, muốn mở cũng không được, tâm trí đảo lộn, như kẻ ngớ ngẩn. Nhưng thú thật với lòng, cô rất thích cảm giác này

Mông Hiểu Nhi bị đập, chỉ cần không vận động nhiều thì sẽ nhanh hết thôi. Đó là lời y tá nói, sau đó thì đi ra ngoài. Hiểu Nhi xưa nay vô cùng không ưa bà y tá đó. Bả đến cái trường này làm gì không biết, suốt ngày rượn rượn ngoài đường chứ có ở đây đâu. Vì vậy Hiểu Nhi tự chuẩn bị dụng cụ cứu thương ỉnh luôn, khỏi cần tới đây. Đây là lần đầu...

- Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? - Hiểu Nhi cuối cùng cũng mở miệng được, cô phải đấu tranh dữ lắm mới nói được câu này

- Nếu em biết anh là ai, em sẽ không thích anh nữa đâu - Hạo Nhiên đau khổ nói

- Anh? Bộ cậu lớn hơn tôi sao? - Hiểu Nhi khó hiểu với cách xưng hô mới nhưng nghe rất êm tai này

- Ờ, 25 tuổi - Hạo Nhiên nhìn thẳng vào mắt cô, trả lời thẳng thắn

- Đừng nói bậy bạ

- Là thật - hấn cương quyết

- Xem ra những gì tôi nghĩ là thật. Anh...là ai? Trước trận đấu, tôi thấy anh với mấy tên đồ đen... - Hiểu Nhi không muốn nói ra suy nghĩ của mình, cô mong điều đó không phải thật

- Phải...Anh...từng làm trong tổ chức, và cũng...đã từng đi tù. Hơn nữa việc anh sống gần nhà em...cũng không phải ngẫu nhiên

Tiếng sét như đánh ngang qua tai Hiểu Nhi. Cảm giác bị lừa dối, đùa giỡn bởi 1 tên tội phạm làm cô sợ hãi, lập tức Hiểu Nhi lùi ra xa. Cô đâu biết cảm giác bị người mình quan tâm sợ hãi, làm Hạo Nhiên tự cảm thấy mình đáng sợ, rác rưởi, dơ bẩn. Hiểu Nhi lắc đầu, mắt đỏ hoe, nước mắt nước mũi sụt sùi

- Mục đích....anh tiếp cận tôi...là gì? - Hiểu Nhi giọng nghẹn, đưa tay che miệng để ngăn mình không bật khóc lớn

- Anh không.... - lời nói không thể buộc ra khỏi miệng, Hạo Nhiên không biết giải thích như thế nào, cũng chẳng có gì để giải thích

- Không gì? KHÔNG GÌ HẢ? - Hiểu Nhi mong mỗi lời giải thích từ hần, nói gì cũng được, cô sẽ tin mà, tin hết - Không còn gì để nói chứ gì? - trái tim bây giờ không thể khống chế lí trí, những lời nói độc địa chợt muốn tuông ra

- Chú em... - Hạo Nhiên bỏ đi với câu nói dở cuối cùng, cô đoán chú cô cũng liên quan tới chuyện này

Lập tức Hiểu Nhi gọi chú đang lái xe đến đón mình ở trường. Chú làm dịch vụ taxi nên có xe để đi thường xuyên

- Hiểu Nhi, sao đột nhiên về sớm thế?

- Chú biết Mạnh Hạo Nhiên từng làm trong tổ chức không?

Kíttttttttttttttttttttttt..... Xe phanh gấp. Hiếu Nhi thấy người chú bắt đầu toát mồ hôi, cười khinh bỉ cho sự giả dối

- Về nhà...chú sẽ nói cho cháu nghe

Ngồi đối diện trong nhà mà không khí cứ như sắp ra chiến trường. Hiểu Nhi không chút cảm xúc quét qua từng cử chỉ biểu cảm của chú. Cho đến bây giờ, sự thật phải được tiết lộ

- Hạo Nhiên từ năm 15 tuổi đã được đào tạo qua tổ chức, họ muốn lợi dụng hắn để chế tạo ra phần mềm có thể đánh lạc hướng cảnh sát, đội tuần tra để chuyên môn làm việc. Hơn nữa với trí thông minh trời cho, Hạo Nhiên có thể dễ dàng thông qua những cuộc làm ăn xuyên quốc tế, tuy nhiên được 1 thời gian thì tổ chức bị bắt vì bị 1 cô ả trong tổ chức phản bội, Hạo Nhiên hưởng án cũng chỉ vài năm tù ở Hà Nội do còn ở tuổi vị thành niên. Tổ chức cũng biết điều này nên mới để cậu ta ra thay thế. Nhưng đến gần đây, cụ thể là năm kia, Hạo Nhiên đột nhiên muốn rút khỏi tổ chức, không được sự chấp thuận nên hắn đã tự tẩu thoát, giả danh thành 1 cậu học sinh 18 tuổi, sống ở khu hẻo lánh thanh bình này

- Câu chuyện thú vị thật - Hiểu Nhi cười khẩy, cô đã chuẩn bị tinh thần để hứng chịu cú sốc rồi mà - Vậy còn chú?

- Chú....cũng đã từng làm trong tổ chức nhưng trong 1 vụ nổ, giả vờ rằng chú đã chết và bỏ trốn, sống 1 cuộc sống bình thường, bên cháu. Còn Hạo Nhiên chắc cũng biết chú nên mới nhờ chú giúp đỡ để che giấu thân phận

- Vậy...hắn tiếp cận cháu cũng có mục đích sao? - Hiểu Nhi đau đớn không muốn thừa nhận chút nào

- Điều này...thì chú không chắc

Hiếu Nhi chịu cú sốc không những sa sút mà kết quả học tập và hoạt động cũng xuất sắc. Trận đấu bóng chuyền cô thắng knock-out, để đối phương tâm phục khẩu phục, không những vậy thành tích học tập đã lọt top 10 rồi. Đến thầy cô còn không ngờ được 1 đứa mất căn bản mà bây giờ lại được như vậy. Nhưng chẳng ai còn thấy Hiếu Nhi mấy khi cười nói nữa. Thời gian học tập đã không chừa chỗ cho việc đi chơi gặp gỡ bạn bè. Ai rủ đi chơi Hiếu Nhi cũng từ chối, thậm chí tắt cả điện thoại, khóa facebook. Ngay cả chú, Hiếu Nhi cũng không nói nhiều, không cười đùa nữa. Cô bắt bản thân vùi vào làm việc cật lực, cật lực hơn nữa để quên đi hấn, quên đi Mạnh Hào Nhiên từng xuất hiện trong cuộc đời mình

Còn Hạo Nhiên thì hoàn toàn ngược lại, điều tối kị nhất đó là hắn không còn đứng hạng nhất nữa, và cộng với những bài kiểm tra điên rồ, lớp nâng cao đã chính thức loại hắn ra. Cuộc sống hắn lại trở về điểm xuất phát

- Tại sao cậu lại nói cho nó biết?

- Cháu...không muốn lừa dối cô ấy

- Dù sao...câu vẫn chỉ là đùa nhóc thôi - chú cười khẩy - nó đang hiểu lầm câu sao?

- Chắc vậy, nghe tiểu sử của 1 kẻ tội phạm bản thủ, sao có thể chịu nổi chứ - Hạo Nhiên cười trong cay đắng như kẻ điên

- Rồi sau này cậu tính sao?

- Cháu không biết, nhưng có lẽ nên kết thúc.... Chứ biết bọn chúng đã lần ra rồi mà - nhìn chú nhăn mặt khó hiểu, hẳn giải thích thêm - Thiên Minh...là của tổ chức

- Nhanh vậy sao? - thật sự dễ lòng ra 1 hacker như Hạo Nhiên rất khó, không ngờ họ lại nhanh như vậy

- Cháu chắc họ đã có đồ chơi mới rồi. Chỉ là muốn lấy cái phần mềm mà cháu sắp hoàn thành thôi

- Là ghost brain sao? Cháu xong rồi sao? - tình hình có vẻ căng thẳng hơn chú ấy tưởng

GB tuyệt đối không thể giao vào tay bọn tội phạm, mọi thông tin bao gồm văn bản, hình ảnh, âm thanh đều được GB thu thập vào dữ liệu. Ngay cả những cuộc nói chuyện điện thoại, tin nhắn, thư mật, tất cả dữ liệu internet đều thu vào bộ nhớ của GB. Vì vậy mà Hạo Nhiên có thể đột nhập tất cả dữ liệu của trường, tin nhắn điện thoại nữa

Hiếu Nhi đang giúp Trang bê mấy cái thùng vào trong cánh gà. Tối nay là văn nghệ văn gừng gì đó. Dù sao cô cũng không hứng thú, nhưng Hiếu Nhi thấy hẳn đi vào phòng hóa trang. Đúng rồi, chương trình này tất nhiên không thể thiếu Hạo Nhiên. Màn chào hỏi bắt đầu với nụ cười như thiên thần của Hạo Nhiên dẫn dắt, không khí trong hội trường nóng hết cả lên với vài câu đối đáp của hắn với các bạn nữ. Thỉnh thoảng Hạo Nhiên lại nhìn vào cánh gà nhưng cũng chỉ gặp ánh mắt phớt lờ của cô, thật mệt mỏi, mối quan hệ dây dưa này

Người người vẫn hò reo trong bài hát tiếng Anh nào đó mà hắn hát. Hiếu Nhi không biết bài đó, cũng chẳng quan tâm làm khi gì. Cô ra sân cho thoáng mát

- Chị không vào đó sao? - cái giọng kinh kinh làm Hiếu Nhi ngứa lỗ tai

9. Chúng Ta...làm Bạn Lại Đi

- Thích - cô nói mà không thèm nhìn vào mặt Sa Mi - con nhỏ lớp 10 thích gây sự

- Chị đúng là không hợp với Hạo Nhiên đâu nhỉ? Có vẻ quan hệ....

Chát.... - lời nói của nó bị Hiếu Nhi cắt đứt bằng cái tát trời giáng, ánh mắt sắc như máu có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy của Sa Mi. Nó hoảng sợ, lùi dần, tay chân run rẩy, đối mặt với cô đang sắp nổi điên lên

- Tao sẽ khâu cái miệng thúi của mày bằng chính da của mày đấy con nhãi...nếu mày còn nói thêm câu nào nữa

Từng lời nói thì ào ào như của lũ quỷ Hiếu Nhi phả vào tai nó. Cô còn cảm nhận được da gà của nó đang nổi lên, nước mắt sắp ứa ra rồi. Tuy hơi thở ẩm nóng nhưng lại lạnh như gió Bắc cực, có thể làm người ta chết cứng. Sợ đến mặt không còn giọt máu, miệng không mở được nữa, Sa Mi chỉ biết gật đầu lia lịa. Hiếu Nhi thấy nó cũng hiểu ý nên quay trở lại hội trường. Coi như dạy ấy đứa mới vào trường 1 bài học, thật phiền phức

Tiếng nháo nhào trong hội trường làm Hiếu Nhi nghi ngờ, cho dù náo nhiệt thế nào cũng không phải là không khí hoảng sợ này. Trang mặt lo lắng đến xanh xao chạy tới

- Hiếu Nhi, cậu đi đâu thế? Có đánh nhau kìa

- Gì? - Hiếu Nhi chạy vọt tới đám đông

Có Hạo Nhiên, hẳn đang ngăn cản 2 đứa con gái đánh nhau. Hiếu Nhi cười khinh, nhìn cái tướng ốm yếu của hắn mà đập tắt lửa trong bụng con gái được sao

- Mấy người làm cái quái gì thế? Thầy cô sắp tới rồi kìa - Tiếng hét của Hiếu Nhi rõ ràng thu hút sự chú ý của mọi người, kể cả bọn họ, nhưng rồi cũng mặc kệ, lại tiếp tục tham chiến

Hiếu Nhi chưa bao giờ thấy cuộc chiến bất chấp lí trí thế này, cô mệt mỗi ngồi bệt xuống gần đó, coi tiếp họ đánh nhau. Lũ con gái đánh nhau đúng là ghê ghệt, giật tóc, cởi đồ, cào xé, cấu cắn đủ kiểu, còn có vài tiếng hét vì đau đớn và vì muốn chịu đựng để chiến tiếp

- Cậu làm gì thế, sao không ngăn họ lại? - Trang nói như van nài, nhìn mà không thể làm gì

- Đúng là 1 lũ óc chó mà - Hiếu Nhi vừa nói vừa cười lớn, 1 lần nữa, tiếng cười điên dại thu hút bọn họ. Sao có người còn cười được trong hoàn cảnh này chứ? - mấy người đã 12 rồi đấy, không lẽ định để tất cả công sức sụp đổ vì hạnh kiểm yếu sao? Học cho giỏi vào cũng không bằng mấy đứa xếp hạng bét như tôi à - giọng nói cô dần to hơn, nghiêm nghị hơn, có lẽ bọn họ cũng thức tỉnh được chút gì - Nơ-ron của mấy người có hoạt động không? Muốn đánh thì về nhà tự đóng cửa mà đánh với nhau đi, thậm chí giết chết nhau cũng được

Không khí bây giờ đỡ hơn lúc nãy nhiều, cái người luôn dù hành động và bạo lực như Hiếu Nhi cũng có lúc nói mấy lời làm người ta thức tỉnh thế này sao? Thật cảm động. Hiếu Nhi liếc thấy cái mỉm cười động viên của Hạo Nhiên cũng lơ sang chỗ khác

- Nói nhanh lên. Để người ta còn hát tiếp nữa chứ? - Hiếu Nhi lại trở về vẻ nghịch ngợm thường ngày, liếc nhìn Hạo Nhiên

- Tui tui...biết rồi, không đánh nữa - họ buông nhau ra, cúi đầu thấp nhất có thể, có lẽ quá mất mặt trước thần tượng Hạo Nhiên

- 2 bạn làm tốt lắm - Hạo Nhiên cười tí mắt

Buổi diễn vẫn tiếp tục. Tất nhiên việc này đã bị Hiếu Nhi giấu nhem đi, không thầy cô nào biết. Văn nghệ thành công rực rỡ, sau đó Hiếu Nhi còn bận phải sắp xếp cái đồng này cho gọn lại và hiển nhiên là người ra về cuối cùng

- Lúc nãy cậu oai thật - Hạo Nhiên đứng chờ sẵn ở cổng, tấm tắc khen ngợi

- Sao cậu cứ coi thường tôi thế? - Hiếu Nhi vẫn không khỏi ngăn mình cảm giác sung sướng, nhưng cũng ngờ ra quan hệ của mình với hắn - mà đừng có cố nói chuyện với tôi

Bốp...Sau khi đưa Hiếu Nhi về nhà, Hạo Nhiên về phòng của mình và bị đánh 1 cách bất ngờ, máu từ khoe miệng rỉ ra từng chút. Lấy tay thô bạo quệt dòng máu, hắn cười khinh đáng sợ

- Mày còn lải nhải quanh Nhi nữa à? Đã nói không thích người ta rồi mà - Thiên Minh như con thú dữ từ trong bóng tối đi ra, tay lâm le con dao rọc giấy

- Mày vào được đây chứng tỏ tổ chức đã đào tạo mày được chút rồi nhỉ? - Hạo Nhiên bình thản loạng choạng ngồi xuống ghế, dáng người mệt mỏi

- Tốt nhất mày nên giao GB ra

- Haha...haha... - Hạo Nhiên dốc chai nước vào miệng, ngửa mặt lên trời cười những tiếng man dại - thằng nhãi như mày mà đòi đe dọa tao sao? Tao đã ở trong tổ chức 11 năm rồi đấy, tao từ đó mà sinh ra đấy

-Mày...đừng hòng dọa tao - Thiên Minh hơi bất ngờ, hắn hoàn toàn khác với hình tượng mềm yếu, hiền lành lúc trước, 1 con ác quỷ ẩn mình

Nhưng chỉ cần sơ sẩy 1 chút cũng đủ để Hạo Nhiên lật ngược thế cờ, nhanh như cắt, hắn bẻ ngược tay của Thiên Minh, lấy con dao dè vào cổ, lập tức dòng máu đỏ tươi xuất hiện, hòa với mồ hôi không ngừng tuông ra từ Thiên Minh. Trong bóng tối, hắn nhanh như ma, hoàn toàn không thấy được, chỉ cảm nhận được hơi thở hắn đang gần kề người mình, Thiên Minh biết mình gặp phải đối thủ không nhẹ rồi

- Bây giờ tao sẽ giết mày rồi đốt xác như đốt giấy cúng, sau đó rải ở con sông nào đó. Mày thấy được chứ hả? - Hạo Nhiên đắc chí

- Đó có phải là cách tổ chức dạy mày? - Thiên Minh đành kéo dài thời gian, chờ thời cơ phản công

- Không. Bọn họ ném xác cho Suli. Nhưng tao không có hủ

Càng nói, âm điệu càng trầm, con dao càng tiến gần đến cổ Thiên Minh hơn, máu chảy nhiều hơn, tưởng chừng sắp chết đến nơi. Hạo Nhiên buông con dao xuống. Thiên Minh thở phào nhẹ nhõm, coi như qua cơn nguy kịch, nhìn Hạo Nhiên giống như bắt lặc trước số phận

- Tôi đã...không còn như xưa nữa rồi - Hạo Nhiên tự cười ỉn
- Tôi nghe nói...anh là kẻ tàn nhẫn nhất, là con át chủ bài của tổ chức. Sao anh lại từ bỏ?
- Đó không phải là từ bỏ. Tôi chỉ đột nhiên nhớ tới bản thân, sống trong tổ chức...không có sự lựa chọn
- Sao anh không giết tôi?
- Tôi...rất thích Hiểu Nhi - Hạo Nhiên nói trong đau khổ - nhưng không thể làm được gì
- Anh nghĩ tôi có thể lo cho cô ấy sao?
- Nhưng cậu sẽ thay tôi...khi tôi xảy ra chuyện - Hạo Nhiên đứng dậy, mở cửa - tán dóc đủ rồi

Có lẽ Hạo Nhiên cũng không ác ác như hần nghĩ. Xem ra hần không muốn tổn thương Hiểu Nhi. Nhưng biết sao được, anh cũng nằm trong tổ chức mà, cũng phải biết lợi dụng điểm yếu của người ta chứ

Hôm nay là chủ nhật. Hiểu Nhi dậy từ sớm đi ăn sáng sau đó tranh thủ đến nhà sách. Bàn tay thon dài mân mê theo từng đường sách trên kệ, tâm trí không thể nào tập trung được. Cho dù cố gắng học nhiều đến thế nào, kết quả mãi mãi ra sao, Hiểu Nhi không thể nào cười vui như lúc trước được nữa

- Nếu có 1 người không thể nói yêu bạn, hoặc là người đó đang sắp chết hoặc là người đó không muốn bạn chết, dù bất chấp thế nào, mong muốn duy nhất chính là nhìn thấy bạn được sống hạnh phúc - Hiểu Nhi đọc trang sách mình bất ngờ lật ra, nước mắt ướt đầm mi

Trời mưa tầm tã...3h chiều....Đã 1 tiếng mưa, cũng là 1 giờ Hiểu Nhi đợi hần dưới mưa trong công viên, mưa lạnh tạt vào mặt cô, cuốn trôi nước mắt. Thật sự thì Hiểu Nhi không khóc đâu, nhưng nước mắt cứ rơi, cô còn không bận tâm đến thời gian chờ đợi là bao lâu, chỉ liên tục an ủi mình, nhất định Hạo Nhiên sẽ tới, cô có chuyện muốn nói

Hạo Nhiên đứng chỗ trạm xe buýt, hần đã nhận được tin nhắn rồi, chắc hẳn cô đã về từ lâu. Sao có người lại đứng dưới mưa lâu như vậy? Hơn nữa, hần biết tính cô, chịu khổ vì 1 người nào đó, không phải là kiểu của Hiểu Nhi

Xe buýt dừng trước mặt, Hạo Nhiên bước lên chuyến xe về nhà

Hạo Nhiên chạy khắp trong công viên, quần áo ướt sũng, thở hồng hộc, mắt liên tục tìm kiếm khắp nơi. Mắt hần dừng trên người con gái quen thuộc, đang run rẩy chịu đựng cái lạnh. Không 1 phút chần chừ, hần chạy đến nắm cánh tay cô

- Cậu điên rồi sao? - Hạo Nhiên không thể ngăn mình nổi giận, đầu óc hần rối bời vì người con gái này
- Sao cậu tới trễ hả tên khốn này? - chỉ kịp thốt lời nói cuối cùng, Hiểu Nhi gục ngã vào người hần

Hạo Nhiên hoảng hốt, tay chân luống cuống, hần vượt ngược gương mặt đầy nước của cô, bế xốc Hiểu Nhi lên, bắt 1 chiếc taxi

Hạo Nhiên vuốt ve vẻ mặt mệt mỏi của Hiểu Nhi, miệng cười nhưng lòng như tan nát, cay đắng làm sao, đau đớn khó chịu thế nào, hần không thể chấp nhận tình cảm này. Nó quá đẹp, quá đối hoàn hảo, trong sáng của Hiểu Nhi, bởi vì hần thật sự rất xấu

- Anh...xin lỗi - Hạo Nhiên dựa đầu ra sau ghế, 1 giọt nước mắt rơi trên má cô. Hiểu Nhi nắm lấy tay của hần, luôn từng ngón tay của mình trong bàn tay ấm áp kia
- Hãy cùng nhau...vượt qua nó - Hiểu Nhi cười yếu ớt

Hạo Nhiên đã thông báo là Hiểu Nhi với chú là Hiểu Nhi đang ở trong bệnh viện, kêu chú ấy vào trong chăm sóc cho cô. Điều đáng nhục nhã nhất là ngay cả nhìn thấy ánh mắt Hiểu Nhi, hần cũng không dám

Ngày Hiểu Nhi xuất viện cũng là lúc kì ôn thi đại học sắp tới

Cộc...cộc...Hiếu Nhi gõ cửa phòng Hạo Nhiên. Miệng khó chịu vì đắng ngắt

- Có...chuyện gì? - Hạo Nhiên giọng nhạt

- Chúng ta....đi chơi đi - Hiếu Nhi tươi cười

- Cậu...còn chưa khỏe mà

- Không sao. Mình đi với cậu mà - Hạo Nhiên bất ngờ vì cách cư xử mới lạ này, mấy ngày trước cô còn yêu cầu hắn đừng nói chuyện

Hiếu Nhi kéo tay hắn tới ngọn đồi rộng thênh thang. Nơi đây không có lấy bóng người, có thể nhìn thấy 1 phần lớn thành phố, Hạo Nhiên vẫn còn ngơ ngác ngác thì Hiếu Nhi đã buộc miệng

- Khó lắm mới tìm được nơi đẹp thế này đây

- Sắp thi rồi mà cậu còn chơi được à?

- Người nói câu này phải là mình mới đúng - Hiếu Nhi nheo mắt đắc chí - hình như lâu rồi cậu chưa xem bảng xếp hạng thi phải

Hạo Nhiên không nói gì nữa, có lẽ đã không còn thoải mái nói chuyện như xưa nữa rồi

- MẠNH HẠO NHIÊN TÔI GHÉT CẬU - Hiếu Nhi lấy hết sức hét thật to ngoài sóng biển đang rì rào. Hắn nhìn cô, ánh mắt da diết đau khổ - CHÚNG TA...LÀM BẠN LẠI ĐI - mắt Hiếu Nhi đỏ lên thì kìm nén, cô nhìn Hạo Nhiên như tìm kiếm câu trả lời. Hạo Nhiên hiểu ý, hắn không biết mình còn làm được không

10. Cậu Thật Độc Ác

Hiếu Nhi vẫn giương ánh mắt mong chờ về phía hắn, hi vọng cho dù không thể bên cạnh Hạo Nhiên mãi, nhưng ít nhất bây giờ có thể được không? Dù 1 cơ hội mong manh nhưng....đối với cô là tất cả, ngay từ khi bắt đầu trò chơi này, Hiếu Nhi đã từ bỏ lòng tự trọng, tính ngang bướng của mình, như vậy cô cũng đủ hiểu....Hạo Nhiên quan trọng như thế nào với mình

- Cậu...không sợ mình sao? - Hạo Nhiên mắt sưng đỏ lên, răng nghiến chặt, nước mắt cũng không ngại ngừng rơi xuống

- Có chứ, mình sợ....nếu cậu đi rồi thì phải làm sao?

- Mình sẽ lợi dụng tiếp cận cậu đấy?

- Nghe cậu nói vậy chắc là không phải rồi

- Quá khứ của mình, nó rất đáng sợ...vô cùng vô cùng kinh tởm... - Hạo Nhiên mong muốn tìm 1 nỗi sợ hãi nào đó trong ánh mắt cô, cầu nguyện sự ghét bỏ

- Mình đã suy nghĩ rất nhiều....về quá khứ của cậu - Hạo Nhiên nín thở, sắp rồi, sắp rồi, hắn sắp phải nghe lời khinh miệt của Hiếu Nhi, dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lí sẵn rồi - tương lai là trái tim....nhưng đi đằng sau luôn có tấm gương quá khứ. Trái tim cứ thế theo cảm tính luôn hướng về phía trước, nhưng đến 1 lúc nào đó...nó sẽ quay đầu lại, nhìn quá khứ qua tấm gương....Rồi sau đó...nó sẽ nói với mình là “À...lúc đó mình đã thế này...vậy bây giờ mình sẽ đi đường này...”. Tuy không thể tách rời nhau nhưng tương lai không phải là quá khứ, tương lai sẽ nhìn vào quá khứ để rút kinh nghiệm ình

Kết thúc 1 lời đối thoại dài như chưa bao giờ được dài, Hiếu Nhi chớp mắt nhìn hắn. Có vẻ Hạo Nhiên không hiểu, hay không muốn hiểu

- XXXiiiiii....Cậu học cái gì mà ăn nói bậy bạ thế - Hạo Nhiên lắc đầu khó hiểu

- Này...vậy là này giờ tôi nói gì cậu không nghe hả? - Hiếu Nhi bắt đầu nổi đóa, thật là lâu lắm không tức giận trong người cô cũng khó chịu lắm rồi

- Không phải.... - hấn đưa ánh mắt ngờ vực, có chút sợ hãi

- Có phải lâu rồi không bắt nạt nên cậu làm tới phải không? - Hiểu Nhi lấy tay kẹp cổ, ấn đầu hấn xuống

- Aaaaa....Thôi đi, tóc mình đang đẹp đó - Hạo Nhiên la ới ới nhưng cô nào có nghe, trực tiếp lôi cậu đi đến tiệm KFC gần đó

Gió điều hòa phả vào người Hiểu Nhi, mát mẻ đến dễ chịu, cô lập tức buông hấn ra, dang rộng tay như đang đón chờ hơi mát, mặt cười thỏa mãn. Hạo Nhiên thoát được vòng tay ác quỷ liền chỉnh sửa đầu tóc, xoa xoa cái cổ bị bẻ

- Chị ơi cho em cái này, cái này....cái này và cái này nữa - tranh thủ lúc hấn không để ý, Hiểu Nhi ra quầy gọi mấy phần, rồi kéo Hạo Nhiên lên tầng trên

- Có phải cậu nghiên cứu quán này trước rồi đúng không? - Hạo Nhiên nheo mắt, kéo tới đây đúng là có ý đồ để hấn trả tiền đây mà

- Thì cái quán này ai trên thế giới này không biết. Mà....cậu có đem tiền không đấy...hay đem thẻ cũng được

- Hiểu Nhi ngồi vắt chân lên bàn, tự nhiên....như đầu gấu

- Có....Mà không đem thì cậu cũng bắt mình về nhà lấy thôi

- Bốp...bốp...bốp... - Hiểu Nhi đứng dậy vỗ tay rần rần, không ngừng nghiêng nghiêng đầu cười như mấy người nhạc sĩ đang thưởng thức 1 bản hòa tấu tuyệt vời - bờ...ra...về...Xem ra IQ của cậu tăng đấy nhỉ

Có lẽ mọi chuyện không phức tạp như những gì hấn nghĩ. May thật! Hấn vẫn còn có thể làm bạn với Hiểu Nhi. Hạo Nhiên chăm chú nhìn cô ăn thật ngon lành, lâu lắm rồi...hấn không được thấy bộ dạng này, tinh thần có vẻ thư thái hơn rồi

- Đây...đạo này cậu học hành kiểu yêu gì thế? Bộ có bồ rồi hả? - Hiểu Nhi cầm bịch nước mía vừa hút vừa nói

- Phụt..... - ngụm nước mía trong miệng Hạo Nhiên cũng không kìm được mà phụt ra - cậu đang nói gì thế?

- hấn trợn mắt nhìn cô

- Sao? Không phải hả? - cô chớp mắt ngây thơ

- Không... - hấn nhăn mặt khó chịu, không phải Hiểu Nhi đang moi móc thông tin gì từ hấn chứ

- Vậy sao cậu lại sa sút thế?

“Là vì cậu đó đồ ngốc”, đối mặt với Hiểu Nhi thế này, bỗng nhiên miệng lưỡi của hấn cứ cứng ngắc hết. Hạo Nhiên nhìn sâu vào đôi mắt của cô, muốn nói gì đó nhưng không thể. Hạo Nhiên quay lưng đi, quyết định không trả lời câu hỏi của cô nữa

- Đây....cậu bơ tôi là sao hả? Hạo Nhiên... - Hiểu Nhi cũng tíu tít chạy theo, quyết định hỏi cho bằng được

Rầm....Hiểu Nhi thả 1 chồng sách cao bằng tháp Effen lên bàn. Trong thư viện bây giờ cũng ít người. Thật tình thì chẳng ai dành thời gian ở đây cả, đa số sẽ ở trong những trung tâm dạy thêm hay ở nhà ôn thi. Bây giờ lên trường cũng chẳng học được gì đâu, còn Hạo Nhiên không biết ở đâu rơi xuống nữa, người cứ ngơ ngơ ngác ngác

- Học cho đành hoàng vào - Hiểu Nhi trợn mắt như học sinh gương mẫu, khác hoàn toàn với hình tượng đầu năm

- Xin lỗi...nhưng mà anh đã tốt nghiệp 7 năm rồi đấy - Hạo Nhiên cười thách thức

- Gì? Sao cậu có thể xưng hô như thế ở đây? Cho dù cậu tốt nghiệp 10 năm rồi thì cũng phải học để tốt nghiệp chứ

- Mình định....sau khi thi tốt nghiệp xong sẽ về quê

Hiểu Nhi dừng tất cả hoạt động của mình, đầu óc bị đình trệ. 2 người chỉ vừa mới....thân lại với nhau vài ngày trước mà, sao có thể....nỡ cướp đi giây phút duy nhất là lí do để cô có thể ở bên cạnh hấn

- Tại sao? - Hiểu Nhi hỏi như người mất hồn

- Có vẻ...bọn họ đã phát hiện....

Rầm....Hạo Nhiên chưa nói xong lời thì Hiểu Nhi đã hất đổ hết chồng sách xuống đất

- Tại sao? TẠI SAO LẠI ĐỘT NHIÊN NHƯ VẬY....Ngay cả 1 chút thời gian cậu cũng không cho tôi bù đắp sao? DÂN IT THÌ NGON LẮM SAO? Có thể dễ dàng đối xử với người khác như thế à? - Hiểu Nhi hét trong nước mắt. Không muốn nói chuyện nữa, cô bỏ đi

- Đứng đi - Hạo Nhiên nắm tay cô tha thiết, Hiểu Nhi khựng lại, nước mắt ngưng đọng

- Cậu....thật sự chẳng là gì....

Giống như có vị đắng ở đầu lưỡi, dần tràn ngập trong cổ họng của Hạo Nhiên. Hắn không thể nói ra những lời ngọt ngào để níu giữ cô gái ấy, ngay cả can đảm của 1 thằng đàn ông hắn cũng không có. Hạo Nhiên buông tay để cô đi, lần trước hắn cũng tự hứa với mình rằng sẽ không để mất cơ hội làm bạn quý giá này. Nhưng hắn lại 1 lần nữa phản bội, lời hứa không bao giờ thực hiện được

- Cậu nhìn tôi giống người bị điên lắm sao Hạo Nhiên....- Hiểu Nhi tựa người vào tường, ngồi thụp xuống trong 1 góc phòng. Ánh đèn bàn mờ ảo làm bóng gương mặt đầy nước của cô - ....dù vậy thì người điên cũng cảm thấy đau lòng chứ

Hạo Nhiên đứng trước nhà cô rất lâu, rất lâu....đến nỗi chân hắn tê cứng. Rốt cuộc hắn thật sự không hiểu lý do tại sao mình lại trốn ở nơi này, rồi nảy sinh tình cảm với người ta, như vậy chẳng phải càng khổ hơn việc không bỏ trốn sao?

Rầm....Hạo Nhiên thô bạo đóng cánh cửa. Hắn điên cuồng đập phá đồ đạc trong phòng, đập đổ máy tính, tất cả sách đĩa xuống đất. Phải! Hiểu Nhi nói đúng. Dân IT thì ngon lắm sao? Cuối cùng cũng chỉ là 1 tên phế vật, làm gì cũng không xong. Thà vậy thì đập đổ hết đi, hủy hoại hết đi.

Như vậy....hắn sẽ không phải bứt rứt khó chịu nữa...

Như vậy....hắn có thể đường đường chính chính mà yêu cô không do dự....

Như vậy....hắn mới có đủ dũng khí với định mệnh này....

Tối qua khóc sưng cả mắt nên hôm nay học buổi thể dục cuối cùng cũng phải mang kính râm, nếu không đám bạn nhìn thấy lại đồn ầm lên à coi. Nhưng tránh thế nào cũng không tránh được yêu nữ Trang. Nó giật ngược mái tóc ngắn của cô, làm cô la oai oải vì đau, nhưng nhất quyết giữ bằng được cái kính

- Đi đâu mà có vẻ bí ẩn thế cô nương - Trang chống nạnh cong môi, y chang điệu bộ của mấy bà bắt quả tang chồng ngoại tình

- Đi....đi học chứ đi đâu.... - Hiểu Nhi áp ứng

- Cậu....dạo này với Hạo Nhiên sao rồi. Chiến tranh nữa à?

- Sao hỏi nhiều thế?

- Làm ơn đi....đừng giả bộ nai tơ nữa, cả cái trường này ai mà không biết 2 người thích nhau - Hiểu Nhi lập tức bịt miệng nó lại, lôi ra gốc cây

- Điên hả? Cậu nghe ở đâu thế?

- Thì ai cũng nói mà

- Không phải thế đâu - Hiểu Nhi ỉu xiu ngồi thụp xuống ghế đá

- Sao thế? - cái Trang cũng nơm nớp lo chuyện

- Chỉ có mình....là đơn phương thôi

- Gì? - nó còn không tin vào tai mình, con bạn lì lợm, cẩu thả, xấu tính này mà cũng biết đơn phương là gì sao? Lại còn trông điệu bộ cứ y như thất tình

- Nhỏ miệng chút đi.... - cô thở dài - Nhưng vừa bị người ta từ chối rồi. Lại còn hết lần này đến lần khác bu bám hần nữa chứ

- Đúng là.... - Trang lắc đầu tỏ vẻ không tin - Cậu cũng mặt dày thật

- Mình kể cậu nghe chuyện đó không phải để chê bai mình đâu đấy - cô tức giận, mắng nó 1 trận

- Biết rồi.....biết rồi mà....bà già khó tính....Nhưng mà cũng phải thôi....Cậu nghĩ xem thiên tài Hạo Nhiên được nhiều người ngưỡng mộ như vậy, vừa học giỏi, hát hay, hiền lành, tính cách dễ thương lại đẹp trai nữa, có khi facebook có cả ngàn lượt follow ấy chứ, nhưng tiếc là cậu ấy không có,vậy là lại thích cậu á? 1 đứa học hành bê bối, không biết làm gì cả, lại còn ăn nói cộc lốc khó nghe, chắc năm nay người bị phạt nhiều nhất là cậu cũng nên. Quá vô lí mà

Càng nghe Trang phân tích sao mà cô càng thấy đúng. Cũng có chút xấu hổ. Nói thật trừ dốt thể thao ra hần cái gì cũng giỏi hết. Hay thật! Vậy mà bấy lâu Hiểu Nhi chẳng để tâm, càng thấy hần có rất nhiều người hâm mộ

Tin...Tin....Có tin nhắn kìa....có tin nhắn kìa Hiểu Nhi ơi....

“6h30 ở chung cư cao cấp An An”. Tin nhắn gì mà kì quá vậy, không có đầu đuôi gì hết, cũng không biết ai gửi. Nhưng cô không thể đến được rồi, tối nay chú phải đi ăn cưới, cô đành ở nhà học bài thôi

Đột nhiên màn hình ti vi hiện ra cũng dòng tin nhắn ấy “6h30 ở chung cư cao cấp An An”, rồi từ điện thoại cô cũng có rất nhiều tin nhắn giống nhau nhưng từ những số hoàn toàn khác nhau nhắn tới. Người Hiểu Nhi bắt đầu sờn gai óc. Nuốt trôi nước miếng, như vậy cô không thể xác định là ai gửi được rồi. Chuyện này....có kẻ muốn khùng bố cô sao?

Đã 7h00 rồi, tin nhắn vẫn không ngừng đến như vũ bão. Hiểu Nhi muốn chấm dứt cái trò điên rồ này, cũng muốn xem tên điên nào lại chơi đại như vậy. Vác cái ba lô ra ngoài, khóa cửa và để lại lời nhắn cho chú. Hiểu Nhi lên đường đi cứu đời mình

11. Anh Thích Em....la Hiểu Nhi....rất Nhiều

- Bình tĩnh đi...cũng có thể tổng đài bị lỗi hay có đứa nhóc nào giỡn với mình thôi mà....Nếu thật sự có ma thì.... - Hiểu Nhi méo máo như sắp khóc, không dám nói tiếp nữa

Đứng trước An An rồi mà tìm Hiểu Nhi như muốn rút ra ngoài, mắt nhắm tịt lại, may là người ta không để ý gì đến cô. Cô mở mắt ra tìm kiếm xung quanh, hình như tin nhắn cũng không gửi nữa

- Đúng là khủng mà - giây phút Hiểu Nhi quay đi, và nhận ra mình là con ngốc bị lừa phỉnh

- Ôi trời....nhìn kìa

Tòa nhà đột nhiên bị mất điện, nguyên 1 khu tối om om. Mọi người đều hoảng loạn. Nhưng từ dưới chạy lên là những đốm sáng. Ánh đèn từng căn hộ 1 chớp tắt chớp tắt, tưởng như bị chập điện. Trong ánh mắt đen tuyền của Hiểu Nhi, từng dòng chữ chạy ra

....ANH....

.....THÍCH....

.....EM....

.....LA....

.....HIỂU....

.....NHI....

- Cô gái nào mà may mắn quá vậy

- Lãng mạn ghê á

Tim Hiểu Nhi thất lại. Cô cảm động đến phát khóc, sự kiện này chắc phải đăng lên báo mới được. Lập tức ánh mắt cô dời sang cửa ra tòa nhà, tìm Hạo Nhiên

- Chắc không phải...cậu ấy bị bắt rồi chứ? - Hiểu Nhi vội chạy vào trong xác nhận

Đèn vẫn chưa sáng lại, Hiểu Nhi loay quanh chạy hết tầng 1 nhưng vẫn chẳng thấy hình bóng của anh chàng hacker đâu

- Mạnh.... - Hiểu Nhi muốn cất tiếng gọi thử hần, nhưng bị 1 bàn tay bịt lại, đưa đến chỗ tối hơn chỗ cô đang đứng nữa

- Suyt.... - ngón tay của người đó thon dài làm dấu im lặng. Hiểu Nhi mở to mắt ra để nhìn cho kĩ. Cơ thể của người này đầy mùi mồ hôi, chiếc mũ lưỡi trai đen và đeo trên người cái ba lô xanh lá sẫm màu. Mái tóc ướt đầm xoa trước mặt, phủ đi ánh mắt đang dè chừng khắp nơi như sợ bị người khác phát hiện - Là anh....

- Hạo Nhiên thấy cô có vẻ hoảng sợ nên trấn tĩnh

- Cậu....là cậu làm hả?

- Có phải cảm động lắm không? Chẳng phải em nói dân IT thì có gì ngon hả?

- Ờ....thì...cũng không đến nỗi...Nhưng cậu làm vậy không sợ bị bắt sao?

- Muốn bắt được....đâu có dễ... - Hạo Nhiên cười tự tin, nụ cười mà cô chưa bao giờ thấy trước đây. Có lẽ để che giấu thân phận của mình, hần đã khổ tâm dữ lắm

Hạo Nhiên vẫn còn cầm tay Hiểu Nhi từ lúc bỏ trốn đến khi về đến nhà

- Mạnh Hạo Nhiên, bây giờ cậu đang vừa đấm vừa xoa tôi đấy hả? Lúc thì kêu sắp phải đi, còn lúc thì...đột nhiên tỏ tình người ta - cô nhạo báng, ánh mắt có chút giận dữ

- Ờ, đúng đó....vậy em chọn đấm hay là xoa? - Hạo Nhiên cũng không vừa miệng

- Chắc là...xoa... - trông cô có vẻ vui lắm, còn tủm tỉm cười nữa - nhưng mà cậu không thể thông báo theo cách bình thường được hả? Làm hộp thư của tôi hết chỗ chứa luôn đây này - trước khi vào nhà cô còn kịp cầm nhả vài câu

- Bây giờ anh không thể dùng được điện thoại nữa rồi. Hơn nữa còn phải để dành tiền bao em đi chơi chứ, người chỉ xài đồ chùa

Hiểu Nhi hạnh phúc đưa ngón tay cái lên, tự hào vì mình có người yêu tâm lí, cô vẫy tay tạm biệt

Tắm rửa thoải mái xong, Hiểu Nhi không kìm chế được sự vui sướng, cứ nhảy cẫng lên trên giường, lăn qua lăn lại thật thoải mái trong bộ đồ ngủ, cũng không cần ngại ngùng đỏ mặt khi được tỏ tình trước bao nhiêu là người. Cô thật sự muốn gọi điện cho con Trang để khoe khoang lắm nhưng rồi thôi, sợ nó sẽ ồn ào lên nữa thì mất công. Hiểu Nhi hôm nay quyết biến thành học sinh gương mẫu, ngồi lên bàn học

Đọc được chữ nào, cô lại thấy hoa hoa mắt. Toàn là Mạnh Hạo Nhiên, Mạnh Hạo Nhiên trong sách bay ra, còn có cả mặt của hần nữa. Bất giác nhìn xuống vở, cô đã thấy tay mình đang đi di thành hình trái tim lên mặt bàn, không lẽ đơn phương lâu quá rồi nên bây giờ hóa thành kẻ đa tình rồi?

- Không được....- Hiểu Nhi lắc đầu, tát tát mình vài cái - Mà...yêu rồi sao?

Hiểu Nhi càng nghĩ càng thấy mình điên thật, dẹp hết bài vở, không học hành gì hết. Bây giờ thì cô hiểu được tại sao ba mẹ hay cấm con cái yêu đương, thế này thì học hành sao được. May mà cô chỉ có ông chú dễ dãi thôi

Hạo Nhiên tắm rửa xong cũng nghe thấy tiếng hét bên nhà hàng xóm. Khóe môi bất giác tạo thành đường cong. Cuối cùng hần vẫn không thể đấu lại cô, đấu lại tình cảm của mình. Lí do để hần quyết định như vậy cũng đơn giản thôi, chỉ là còn ít thời gian trước khi quyết định bỏ đi. Trong quãng thời gian quý báu này, hần nhất định sẽ làm cô hạnh phúc, nhất định là vậy

- Oáp....Woap....woah.... - Hiểu Nhi ngáp ngáp dài, đầu tóc bù xù đi xuống nhà, rót cốc nước uống cho đỡ khát - chú à...chú đi đâu thế?

- Chú về quê vài ngày

- Phụt....Về quê á? - Hiểu Nhi phụt hết nước ra ngoài

- Trời ơi....cháu chưa đánh răng sao? Ướt hết áo rồi này - chú cầu nhàu, lau lau cái áo mới tinh

- Cháu xin lỗi....Nhưng mà sao vụ về quê chú chẳng nói gì thế?

- Thì tại trong quê có chuyện đột xuất

- Thật ă? Chuyện gì thế chú?

- Cũng chẳng có gì quan trọng, cháu ở nhà lo mà ôn thi đi

Chú dắt xe máy ra ngoài. Xe lâu rồi cũng không đi nên đạp còn không nổ máy nữa, phải mất 1 lúc lâu, sau khi Hiểu Nhi chăm sóc răng cỏ xong chú ấy mới chuẩn bị đi

- Còn cháu thế nào hả chú?

- À đúng rồi, chú có kêu Hạo Nhiên qua ở chung cho vui đấy?

- Dã? Chú nói gì? - Hiểu Nhi lại 1 lần nữa không tin vào tai mình

- Thôi chú đi đây

Bạch....bạch... - tiếng máy nổ kêu to

- CHÚ À CHẲNG PHẢI CHÁU ĐÃ NÓI VỚI CHÚ CHUYỆN THÚY KIỀU RỒI SAO? - Hiểu Nhi hét lên sau khi xe đã đi được 1 đoạn

- Chưa... - chú ấy đi rồi vẫn còn nói vọng lại được

“Không được” Hiểu Nhi vò đầu, nhăn mặt méo miệng. Cô ngồi vùng vẫy trên nền nhà như đứa trẻ không nhéo

- Thật bất công mà

Mặc dù đã tỏ tình, nắm tay rồi nhưng ở chung nhà...thật quá đáng. “Sao chú có thể để mặc mình ở nhà với 1 thằng con thanh niên chứ?”

Kính....cong....kính....cong....Tiếng chuông cửa dồn dập. Hiểu Nhi hốt hoảng, như sắp có FBI tới nhà đến nơi, luống cuống chạy đến ghế ngồi, ôm gối bịt tai, giả vờ như không có ai ở nhà

- Bỏ đi rồi sao? - Hiểu Nhi dòm dòm ra cửa, không còn tiếng chuông nữa, hình như cũng im lặng hơn bình thường

Cạch....Cái nắm cửa nhẹ nhàng xoay xoay. Mắt cô cũng mở to hơn, to hơn, nỗi sợ hãi tiến gần hơn, gần hơn. Tiếng ổ khóa được mở nghe thật rộn người

- Em ngồi đây sao không ra mở cửa? - Hạo Nhiên ôm 1 đồng sang: sách vở, laptop, chăn gối, trông giống như đang di cư

- Anh không thể không sang sao?

- Chú em đã nhờ anh như vậy mà

Hạo Nhiên quăng hết đồ xuống, bày binh bố trận như muốn sang đây ở luôn vậy. Hắn hít 1 hơi thật sâu làm Hiểu Nhi run run

- Đúng là ở nhà có khác, phòng trọ toàn mùi gỗ mốc không - Hạo Nhiên tỏ vẻ hài lòng

- Không phải ở chùa đâu - Hiểu Nhi lại dở thói ki bo xấu tính

- Cái đó phải thương lượng với chú em

- Cho dù chú đề nghị như vậy thì anh cũng nên từ chối đi chứ. 1 trai 1 gái ở chung nhà suốt mấy ngày liền anh không thấy ngại sao? - cô la toáng lên
- Sao phải ngại? Anh chỉ sang trông em vài hôm thôi mà. Không lẽ em đang tưởng tượng điều gì đấy chứ?
- Không - gặp ánh mắt ngờ vực của Hạo Nhiên là cô lại nín bật - Anh ăn sáng chưa? Để em đi mua
- Tiền đây. Ra mua bánh mì ăn đi - Hạo Nhiên lấy tiền từ trong cặp ra
- Tiền...của anh hả? - mặt cô gian hãn lên
- Không phải, của chú em đây
- Sao chú lại đưa tiền cho anh?
- Chú ấy sợ em tiêu bậy bạ nên đưa cho anh quản lí
- Hờ...Đúng là cùng 1 bọn với nhau, đi đây - Hiểu Nhi nổi giận dùng dùng bỏ ra ngoài
- Rầm....“Hiểu Nhi à, chúng ta hãy chơi 1 lần cuối cùng nhé, hãy chơi thật vui...”
- Bánh mì đây....bánh mì đây.... - Hiểu Nhi túm ta túm tít từ ngoài cửa
- Cảm ơn - Hạo Nhiên cầm lấy bánh mì, nhưng bị Hiểu Nhi giật lại
- Khoan...bánh mì là phải ăn với ớt trái mới ngon. Nhưng mà bà cô đó chỉ có ớt tương thôi nên em bảo không bỏ, ăn ớt nhà mình ngon hơn - Hiểu Nhi lon ton lấy bao ớt xanh đỏ trong tủ lạnh, chìa cho hắn 1 trái màu xanh thật to - ăn đi
- Hạo Nhiên cũng từ tốn ăn thử, mùi vị cũng không tệ. Đúng là lúc đầu như vậy, nhưng càng về sau lại càng thấy cay xè ở đầu lưỡi. Còn Hiểu Nhi thì vẫn ngấu nghiến ăn như chẳng cảm thấy gì
- CAY QUÁ!!!!!!! - Hạo Nhiên chạy te khói vào bếp, rót ngay cốc nước lạnh hạ nhiệt - cay chết mất
- Haha...Anh ăn cay tẹt như thế sau này làm sao sang Hàn Quốc chứ? - cô chống nạnh ra vẻ, cười nhạo
- Sao...phải...sang....đó? - Hạo Nhiên uống nước ồm ọc, thậm chí không còn hơi để nói
- Đó là ước mơ của tất cả các cô gái Việt Nam đấy. Ai cũng muốn được sang 1 lần, ăn hết món ăn ở đó, đi hết địa điểm ở đó, gặp hết những diễn viên xinh đẹp.... - Hiểu Nhi nhắm mắt tưởng tượng
- Xem ra ước mơ vẫn chỉ là ước mơ - Hạo Nhiên dập tắt ngay cái ước mơ hão huyền đó - Học hành bê bết như em với cái thói chỉ toàn xài đồ chùa thì mơ mà có tên diễn nào lại chi tiền cho em đi chơi
- Anh nói thế là sao? - Hiểu Nhi nghiến răng ken két - Sau này anh sẽ là tên diễn đó cho coi - nhưng rồi cô nhanh chóng thay đổi thái độ. Chỉ 1 phần nghìn giây thôi, gương mặt hắn đã thoáng chốc xanh hắc, niềm vui khi ở bên cô vẫn không thể che lấp nỗi lo âu
- Thay vì nói nhảm. Bây giờ em bắt đầu học có vẻ là có ích hơn đó
- Anh thì biết gì, bây giờ em đang đứng nhất trường đấy nhé. IQ của em cao lắm đấy
- Vậy nếu em làm xong bài tập, chiều chúng ta sẽ đi chơi
- Hứa đấy? - Hiểu Nhi đưa ngoắc tay
- Hứa - Hạo Nhiên cũng bằng lòng hứa với cô. Chỉ là những lời hứa sau này, khó có thể thực hiện được
- Trưa nay trong lúc cô học hắn đã ra chợ mua chút đồ ăn về nhà nấu. Có lẽ trong mấy ngày này hắn phải trở tài nấu hết món tủ cho cô ăn mới được
- Anh mua nhiều đồ thế? - Hiểu Nhi cũng ton ten nhiều chuyện chạy vào bếp
- Anh được mấy bà cô ngoài chợ giảm giá đấy - hắn khoe khoang - có lẽ anh đẹp trai quá mà
- Chắc em phải tìm cái cào cào hết da gà đang nổi lên quá. Anh toàn nói điều, mà anh đừng có hòng lấy tiền của chú để dẫn em đi chơi...sau đó cho em ăn toàn mì tôm đấy

- Yên tâm....tiền dẫn em đi chơi là tiền của anh. Được chưa - Hạo Nhiên lắc đầu, tính tình trẻ con như thế này, làm sao hấn nỡ bỏ rơi cô đây chứ
- Có anh....vui thật! - Hiểu Nhi ôm lấy cánh tay hấn, nũng nịu dựa vào người, giống hệt người yêu đích thực, vẻ mặt hạnh phúc tới nỗi làm hấn dao động quyết định của mình

12. 1 Tuần Đáng Nhớ

- Ta....đa....mời tiểu thư dùng - Hạo Nhiên làm bộ, còn kéo ghế thận trọng mời cô ngồi
  - Cảm ơn - Hiểu Nhi cũng ủa theo vở kịch, nhún chân điệu đà, ngồi xuống ghế, cười thích thú
  - Để tôi giới thiệu....e hèm - Hạo Nhiên ưỡn ngực, tay đặt ngang ngực cung kính - Đây là cơm, nước mắm, rau muống luộc, trứng luộc, canh cá thơm cà....và tuyệt đối không có tiêu thừa tiểu thư
  - Haha.... - Hiểu Nhi không nhịn nổi được, cười ngả ngửa - tốt...tốt lắm....nhưng mà....không phải món ăn hơi đậm bột sao
  - Không đâu ạ....Tiểu thư còn phải để dành bụng để chiều nay đi chơi với thiếu gia đẹp trai nhà bên nữa ạ. Không lẽ tiểu thư đã quên cuộc hẹn chiều nay rồi sao?
  - Không....không có....haha....haaaaa - Hiểu Nhi buồn cười đến nỗi không dám nhìn mặt anh, sợ chắc mình không ăn nổi mất - Được rồi....Anh ăn mau đi
- Hiểu Nhi chỉ ăn ngấu nghiến, hết gấp cái này rồi gấp cái khác. Không hề để ý đến kẻ gì nhìn cô mà chẳng hề động đũa. Hấn muốn nghe ý kiến của cô, mặc dù đã được nhiều người khẳng định tài năng nấu ăn, nhưng được người yêu khen, chắc hấn tâm trạng sẽ khác
- Em ăn mà không nói gì sao? Ít nhất cũng phải nhận xét chứ
  - À....Ăn cũng được lắm - Hiểu Nhi ngưng để nói 1 lúc rồi cũng thờ ơ lao đầu vào cuộc chiến thức ăn
  - Cũng được? Em có biết nhiều người mong muốn được ăn món anh nấu lắm không?
  - Gì chứ? Anh đang khoác lác sao? Chú em đương nhiên nấu ngon hơn nhiều. Hơn nữa em cũng toàn ăn đồ chùa nên đương nhiên là ngon rồi
  - Xí....cái miệng của em chẳng nói điều gì hay ho hết - hấn buông đũa mất hứng
  - Được rồi....để thưởng cho công sức cực nhọc của anh sáng giờ, em sẽ cho anh xài ké điều hòa trong phòng em. Cả nhà này chỉ có 1 cái thôi đấy
  - Điều hòa hả?
  - Ờ....Điều hòa đừng nói anh cũng không biết chứ? Nhà trọ anh thì mát rồi, do có nhà em chắn nắng lên nhà em bây giờ nóng lắm, phải có điều hòa mới được - Hiểu Nhi tự hào khoe - Ăn đi
- Hiểu Nhi đang nằm phơi râu trên giường cùng với tấm che mắt, còn Hạo Nhiên thì chỉ được ngồi dưới nền đọc truyện tranh. Đúng là có điều hòa mát hấn. Hấn thật muốn đánh 1 giấc thật ngon. Còn Hiểu Nhi thì đã ngủ say từ lâu, con gái gì mà tướng ngủ cứ như đàn ông, chẳng ý tứ gì hết
- Kính....kong....kính....kong....
- Chú ơi....mở cửa đi.... - Hiểu Nhi ưỡn ẹo trên giường, vùi đầu vào gối
  - Nhi....cậu đang ngủ đó hả?
- Tự động cả Hiểu Nhi và Hạo Nhiên đều bật dậy như lò xo. Tưởng đâu đang mơ chung 1 giấc mơ. Hiểu Nhi lò mò xuống giường
- Dậy đi, Trang đây
- Lần này thì đúng thật là ai cũng nghe giọng con Trang đang chờ chực ở trước nhà

- Anh ở yên trên này, tuyệt đối không được có tiếng đó - cô trừng mắt lên cảnh cáo. Hạo Nhiên cũng hoảng hốt như vừa làm chuyện xấu đấy thôi, ngoan ngoãn gật đầu

- Hơ hơ....sao lại tới sớm thế bạn hiền - Hiểu Nhi hít thật sâu, đi xuống nhà, mời Trang vào uống nước đang hoàng

- Hôm nay cậu kì ghê. Mình qua hỏi bài cậu đó

- Bài....bài hả? Ồ...ờ...để mình coi thử - Hiểu Nhi ậm ờ, làm Trang càng thêm nghi ngờ

- Hay lên lầu ngồi điều hòa át đi

- KHÔNG ĐƯỢC!!!! - Hiểu Nhi bỗng nhiên hét lên

- Giật cả mình....Cậu hâm à? Cả nhà có cái điều hòa mà cũng kiết - Trang định đi xuống nhưng bỗng nghe thấy tiếng lục đục trên lầu - Tiếng gì thế? Nhà cậu có ai nữa à?

- Có....có tiếng gì đâu. Chắc là con mèo nhà hàng xóm - mồ hôi Hiểu Nhi túa ra không ngừng, miệng lắp bắp, thái độ mờ ám

- Để lên coi thử

“Chết rồi Hạo Nhiên ơi”, đến nước này không thể cản được khi Trang đang ở ngay trước cửa phòng cô

Hiểu Nhi nhắm mắt cẩn thận chuẩn bị nghe tiếng hét chói tai của con bạn nhiều chuyện nhưng rốt cuộc chẳng nghe thấy gì, cô từ từ mở mắt xác nhận. Có phải do hoảng quá nên không nói nên lời không?

- Có gì đâu chứ?

- Phù.... - Hiểu Nhi thở hắt ra - có gì hồi nhanh đi, mình còn phải có việc chút ra ngoài giờ

- Ok, ok....Cái này....

Ngồi giảng bài mà lòng Hiểu Nhi như lửa đốt, không biết hấn trốn ở cái chỗ quái nào rồi. Cũng nói nhanh nhanh để đuổi cái con nhỏ này về thôi

- Thôi thôi, xong rồi đó. Về đi, mình chuẩn bị đi đây

- Biết rồi, biết rồi. Đuổi như đuổi tà, làm như làm chuyện xấu lắm không bằng. Về đây

Cho đến cuối cùng, Hiểu Nhi cũng phải tiễn Trang ra cửa để hoàn tất mọi chuyện mà không sai sót

- Ủa? Giày của ai thế? Không phải chú cậu đi rồi sao? - Trang chỉ lên kệ

- À....là của chú đó, nhưng hình như mua bị nhỏ thì phải....hơ...hơ.... - Hiểu Nhi sắc mặt xanh xao cứng đờ, cười như người điên

- Ờ....Về đây

- Bye - Hiểu Nhi ngồi bệt xuống nhà, tay vuốt vuốt ngực, tạ ơn trời phật thoát khỏi kiếp nạn này

Nhớ tới Hạo Nhiên, cô chạy tọt lên lầu, tìm hấn

- Hạo Nhiên....Mạnh Hạo Nhiên - trong tủ không có, dưới giường cũng không có luôn

- Anh đây - hấn leo từ ngoài ban công vào, người đầy hoa lá

- Anh leo ra tận đó sao?

- Bạn em cũng ghê phết - Hạo Nhiên phủi phủi áo

Họ quyết định tìm đến những nơi có nước mát, đó là công viên nước. Mùa này mà đến đó là đông lắm lắm luôn, người không là người. Hạo Nhiên ngồi trên ghế còn Hiểu Nhi thì xuống đó bơi. Hấn tự thưởng mình ly nước cam giải khát.

Nhìn cô vui chơi thỏa thích như vậy, thật sự Hạo Nhiên chỉ muốn bên Hiểu Nhi suốt đời, cùng sống cuộc sống thoải mái, không phải muộn phiền. Nếu như được trở về 11 năm trước, hấn được gặp 1 cô gái mạnh mẽ đáng yêu như vậy, hấn sẽ tiếp tục đấu tranh để không phải có cuộc sống quái gở trong tổ chức

- Aaaaaaaaa.....Con tôi..... - tiếng thét của người phụ nữ đứng tuổi làm bình tĩnh Hạo Nhiên, ánh mắt hắn dời sang hồ bơi

Bản tính người hùng trong Hiểu Nhi lại trỗi dậy, hôm nay chơi tới đây thôi. Hiểu Nhi đứng dậy, mái tóc ngắn dính lên mặt, cô bẻ cổ bẻ tay. Người Hiểu Nhi chìm xuống dưới nước, cô uốn lượn như con rồng nhỏ qua từng đôi chân của mọi người, luồn lách đủ kiểu để đến chỗ cậu bé bị chuột rút đang vùng vẫy trong nước

Mọi người đa số sẽ dáo dác nhìn xung quanh để tìm đứa bé nhưng thật sự, việc trực tiếp nhìn trong nước mới thấy được thân hình nhỏ bé của đứa trẻ

Hiểu Nhi đưa nó lên bờ, lập tức tiến hành ép ngực và hô hấp nhân tạo. Cô hì hà hì hục như người cứu hộ chuyên nghiệp. Người mẹ đứng bên cạnh không thể ngừng khóc tuyệt vọng

- Hục....hục.....nè cậu bé tỉnh lại đi coi....hục...hục.....

- Ọc.....ọc.....

Chỉ sau khi nhìn thấy cậu bé tỉnh lại, Hiểu Nhi tới ngã ra sàn thờ dốc. Hạo Nhiên tựa đầu cô vào người hắn, vuốt vuốt lưng để giữ bình tĩnh lại cho cô. Nhìn thấy cảnh đoàn viên của mẹ con họ, Hiểu Nhi vô cùng mãn nguyện và tự hào, không uống công Vua thể thao trực tiếp cứu giúp

Hạo Nhiên bế xốc Hiểu Nhi đến phòng thay đồ, lập tức bắt cô thay quần áo rồi sẽ đưa cô về nhà. Hiểu Nhi dùng dần không chịu, nhưng nhìn thấy cái mặt cáu kỉnh khó ưa của hắn cũng đành phải phục tùng

- Anh sao thế? - hắn đưa cô đi ăn kem mà cái mặt cứ sừng cò lên

- Sao em cứ tự tiện làm mấy việc đó chứ? Hồi đi trại cũng thế, lần này cũng thế, bộ em không nghĩ tới mình cũng là con gái thân hình nhỏ bé sao?

- Tại em thích mà....với lại bản tính muốn làm anh hùng này, có phải hợp làm bác sĩ lắm không? Thấy em oai chứ? - không những giải thích mà Hiểu Nhi còn tự khen mình sau đó tự cười luôn, coi lời nói của Hạo Nhiên không ra gì

- Sau này không được làm thế đâu đấy

- Sau này nếu anh không thích có thể cấm em mà - Hiểu Nhi vẫn tủm tỉm cười ăn kem

“Sau này....sau này....em phải làm mọi chuyện mà không có anh rồi...”. Hạo Nhiên thấy mắt mình cay cay, liền quay sang chỗ khác. Cho dù đau đớn thế nào, hắn cũng không thể để Hiểu Nhi nhìn thấy bộ dạng đáng ngờ này của mình. Dù sao đây....cũng là món quà cuối cùng hắn dành cho cô

- Hạo Nhiên anh không thể mua xe sao? Không có ô tô thì ít nhất cũng có xe máy chứ, lúc nào cũng phải đi taxi....- cô trề môi

- Anh không thích mua mấy thứ đó - Hạo Nhiên mỉm cười, múc 1 muỗng kem thật to cho cô ăn

- Không sao.....chỉ cần anh có tiền cho em ăn là được. Hi....ước gì ngày nào cũng được như vậy - Hiểu Nhi hôm nay đã cười suốt cả ngày rồi, có lẽ niềm vui sẽ theo cô vào trong giấc ngủ luôn

Hiểu Nhi ngủ rất ngon, hôm nay cô đã rất mệt rồi. Hạo Nhiên tăng nhiệt độ lên cho khỏi bị lạnh cô. Hắn sắp xếp chăn gối dưới đất cho gọn gàng rồi chuẩn bị ngủ

Ngón tay Hạo Nhiên cứng đờ khi nghe thấy tiếng động dưới nhà. Nếu như giờ này mà có người thì 1 là kẻ trộm, 2 là....

- Là tôi....anh không cần phải đề phòng - Thiên Minh bước ra từ sau bếp

- Có chuyện gì? - hắn lấy lại giọng lạnh lùng

- Anh có vẻ đã chuẩn bị đi rồi nhỉ?

- Xin cậu....đừng liên quan tới Hiểu Nhi - hắn khó nhọc nặn từng chữ

- Cái này nằm ngoài phạm vi của tôi, anh biết mà

- Cậu....không thể sống theo tổ chức được. Rồi đến cuối cùng....cậu cũng sẽ chết theo nó thôi

Thiên Minh không ngờ, 1 người sống trong tổ chức 11 năm, vẫn có thể nói ra câu này. Anh cũng từng nghe mọi người nói về hắn, 1 con người tàn khốc không biết nương tay là gì. Thú vui của hắn không phải rượu bia, cờ bạc, phụ nữ....mà là quá khứ....Có người nói lúc nào hành sự hắn cũng mang trong mình tấm ảnh của 1 cô bé. Đoán chắc là người tình năm xưa, nhưng khi hỏi thì hắn chẳng bao giờ chịu trả lời

Thiên Minh không nói gì, lặng lẽ rời đi. Anh....có lẽ sẽ suy nghĩ về lời nói của hắn

Hạo Nhiên trở về phòng, ngồi bên cạnh cô gái đang ngủ rất ngoan. Thiết nghĩ cô còn phải thi đại học, còn phải làm bác sĩ nữa, cô còn 1 con đường rất dài....rất dài đang chờ. Vậy mà 1 kẻ bản thủ như hắn lại đột nhiên xuất hiện....như 1 vị khách không mời mà tới. Hắn vuốt ve mái tóc và gương mặt của cô, khóe môi mỉm cười, chỉ khi yên bình thế này, Hạo Nhiên mới có thể mỉm cười với cô được

- Hãy để anh....đập vỡ tấm gương quá khứ của em

Hiếu Nhi bị mùi thức ăn thơm lừng gọi dậy. Cô lê lét như hồn ma xuống nhà. Hiếu Nhi ôm chầm lấy người con trai cao ráo đang nấu ăn ở kia, dụi đầu vào lưng hắn như muốn ngủ tiếp

- Em mau đánh răng rồi còn ăn sáng nữa

- Buồn ngủ.... - cô dụi dụi mắt như con nít

- Mau lên! - mệnh lệnh vẫn không thể thay đổi được. Cô ngoan ngoãn ăn sáng sau đó chăm chỉ học bài

Hạo Nhiên rất hài lòng vì trình độ bây giờ của cô. Quả nhiên IQ cao có khác. Hiếu Nhi cột tóc mình thành cái chỏm trên đầu, căng mắt ra học bài. Cô không thể để bao công sức của mình đổ vỡ được. Hạo Nhiên ngồi bên cạnh chăm chú nhìn không ghi ghi chép chép và lòng vui sướng. Ít nhất trước khi đi, hắn còn làm 1 việc có ích, đó là giúp cô đỗ đại học

13. Anh Là Của Em

- Em nắm bài có vững rồi nhĩ?

- Đương nhiên rồi...Trong lúc không gặp anh, em đã học rất chăm đấy - Hiếu Nhi tự hào

“May thật....không có anh, em vẫn sống tốt....”

- Đợi em thuộc hết bài vở rồi, anh sẽ cho em 1 món quà

- Hứa nhá?

- Hứa

Hạo Nhiên như bảo mẫu trong nhà, hết nấu ăn, giặt giũ rồi lau nhà, quét nhà, dò bài cho Hiếu Nhi, nhưng tuyệt nhiên không than vãn lấy 1 câu, làm Hiếu Nhi vô cùng vô cùng hài lòng vì có 1 osin trung thành và yêu cô đến thế

- Anh đang làm gì thế? GB á?

- Chú kể em nghe sao?

- Không phải tự nguyện mà là em bắt đó. Anh là IT mà, ngày đêm thấy anh làm việc đến khuya nên chắc có gì đó rồi

- Em theo dõi anh - Hạo Nhiên nheo mắt

- Em còn đầu tư hắn cái ống nhòm mini loại màu hồng nữa đó

- Xem ra em rất thích anh rồi

- Đường nhiên rồi - không những xấu hổ mà cô còn tự cao nữa
  - Lần trước nhắn tin cho em cũng là sử dụng thử GB đó
  - Cái này đúng là ghê thiệt, cứ như vũ khí khủng bố của bọn ngoài hành tinh ý
  - Ồ...cho nên...em biết tổ chức không thể có nó mà
- Hiếu Nhi ôm lấy cánh tay, tựa đầu vào vai hấn thì thầm
- Vậy em sẽ bảo vệ nó cùng anh, không để bọn xấu đó đụng tới đâu
- Hạo Nhiên bật cười với suy nghĩ đơn giản của cô. Chắc Hiếu Nhi chưa tưởng tượng nổi tổ chức nguy hiểm thế nào. Đó không phải chỉ gồm mấy cậu học sinh mặt búng ra sữa ở trường mà cô hay bắt nạt, không phải cứ gọi nhau ra đánh 1 trận là xong
- Hạo Nhiên quàng tay sang vai Hiếu Nhi, ôm cô vào lòng, hít hà mái tóc thơm mùi dầu gội của cô, vuốt nhẹ nhàng
- Tối, Hiếu Nhi hừng hực sức sống bật máy tính lên coi running man, cô suýt chút nữa quên mất luôn. Hiếu Nhi lấy bánh và nước trong tủ lạnh, ngồi chễm chệ lên ghế
- Em coi gì thế? - Hạo Nhiên rửa chén vừa ra
  - Running man. Anh coi không? Chắc anh cũng chưa coi cái này đâu nhỉ - Hiếu Nhi kéo tay Hạo Nhiên xuống, để hấn ngồi cạnh mình - coi đi, hài lắm
  - Hahaahaaa,.....Mắc cười....Anh....không thấy.....hài sao.... - Hiếu Nhi cười chảy cả nước mắt nhưng còn Hạo Nhiên, mặt hấn vẫn không có chút biểu cảm đặc biệt nào
  - Có gì đâu mà em cười ghê thế? Hát như lũ điên thế này cũng có hiểu gì đâu
  - Hầy.....Không biết khi nào anh mới hát được tiếng Hàn cho em nghe thử. 1 bài thôi cũng được - Hiếu Nhi ước muốn trong vô vọng vì biết rằng điều này là bất khả thi đối với hấn
  - Anh sẽ không hát mấy thứ tiếng Hàn đó đâu - hấn lập tức dập tắt sự sỉ nhục nặng nề này - đi ngủ mau lên
- Không biết có phải hôm qua ngủ nhiều quá không mà tối nay cô không tài nào chợp mắt được. Hiếu Nhi cứ lẩn qua lẩn lại đến Hạo Nhiên nằm bên dưới cũng khó chịu. Hiếu Nhi kê gối nằm ngược lại để nói chuyện với hấn
- Hạo Nhiên, anh ngủ rồi à?
  - Em ồn thế ai mà ngủ được
  - Anh kể em nghe chuyện năm xưa của anh đi
  - Em không muốn nghe đâu - Hạo Nhiên quay đầu sang bên kia, tránh đi ánh mắt của cô
  - Có phải nó rất đáng sợ không? - nghe những lời nói trong sáng đến ngây thơ của cô mà anh mặt lạnh, nước mắt chực rơi
  - Ồ....đáng sợ lắm!
- Hiếu Nhi nghe giọng hấn nghèn nghẹn như đang khóc, cô trèo xuống giường, nằm xuống bên cạnh hấn, ôm tấm lưng vững chãi của hấn, truyền chút hơi ấm của mình sang cho Hạo Nhiên. Hiếu Nhi vuốt vuốt mái tóc bù xù của anh
- Nếu sợ vậy thì anh đừng kể
  - Em không sợ sao? - bây giờ hấn mới quay sang đối mặt với cô
  - Không. Có anh ở đây mà, anh giỏi như vậy chắc cũng làm đại ca trong đó rồi - Hiếu Nhi tủm tỉm cười - có khi em còn được làm phu nhân
  - Ngủ thôi - Hạo Nhiên không tưởng nổi độ từng của cô, tình huống gì rồi mà cô còn nói ra lời đùa như thế

Hạo Nhiên ôm cô thật chặt vào lòng ngủ, như sợ 1 lúc nào đó sẽ không còn được ôm Hiểu Nhi ngủ như thế này nữa. Hiểu Nhi vòng tay ôm chặt eo hắn, ngủ thật ngoan

- La Hiểu Nhi, em còn không mau dậy à? - Hạo Nhiên nhéo mũi cô, giật giật cái đầu

- A....Đau! - Hiểu Nhi cau kinh bật dậy - gì? - cô tức giận vì bị phá giấc ngủ, ăn nói cộc lốc

- Hôm nay là valentine mà, em không đi chơi sao?

- Valentine??? - Hiểu Nhi mở to mắt, nhìn hắn xác nhận điều mình vừa nghe, hắn gật đầu cái rụp

Rầm....Á....Hiểu Nhi luống cuống ngồi dậy sau khi ngã từ trên giường xuống. Vừa xoa xoa cái mông cô vừa nhìn điện thoại

- Qua rồi mà - cô ngơ nghe nhìn hắn

- Thì em cứ coi như hôm nay là 14/2 đi

- Sao mà thế được, qua lâu rồi mà

- Mau đi thay đồ đi. Hôm nay chúng ta đi chơi, nhớ chuẩn bị thêm đồ nữa đó - Hạo Nhiên đẩy cô vào phòng vệ sinh, còn mình thì đi xuống nhà lấy đồ đã chuẩn bị sẵn

- Nắng thế này anh định đi đâu chứ? - Hiểu Nhi lấy tay che nắng trước mặt mình, nhăn nhó vì vẫn còn muốn ngủ tiếp

- Chúng ta sẽ đi côn đảo

- Gì? - Hiểu Nhi không kìm nổi ngạc nhiên, miệng há to đến nỗi có thể nhét cả quả trứng cá vào

Chuyến bay từ Sài Gòn đến Côn đảo lúc 9h30 mang theo 2 con người với những dòng suy nghĩ khác nhau đi đến vùng đảo đẹp nhất Việt Nam

Hạo Nhiên thuê 1 chiếc xe máy

- Anh có biết đi không đấy? - Hiểu Nhi ngờ ngợ

- Không có xe không có nghĩa là anh không biết đi, cùng lắm là vào viện vài hôm thôi - Hạo Nhiên nửa thật nửa đùa

- Ú.....hú..... - Hiểu Nhi ngồi đằng sau la hét thỏa thích - VUI QUÁ MẠNH HẠO NHIÊN!!!! VUI QUÁ CÔN ĐẢO!!!!

- LA HIỂU NHI....

- Gì? -

- SAU NÀY DỪ CHO THẾ NÀO.....EM CŨNG YÊU ANH CHỨ? - Hạo Nhiên nói mà lòng đau như cắt, làm thế nào mới không chế được tình cảm này đây

- Ờ....EM SẼ KHÔNG BUÔNG ANH ĐÂU - Hiểu Nhi ôm chặt hắn - sẽ ôm anh như thế này

Gió biển thổi vào từng dòng suy nghĩ của họ, tâm hồn được sưởi ấm....nhưng cũng đồng thời động lại bao nỗi đau khó diễn tả thành lời. Nó mang theo nước mắt của hắn đến với biển cả, để người con gái ngồi sau hắn mãi mãi không biết được sự tồn tại của nó

Tiếng sóng biển vỗ rì rào, nước biển làm mát 2 đôi chân đang đi trên bãi cát trắng không 1 bóng người. Hiểu Nhi bước lùi ra sau, để cô có thể ngắm nhìn rõ hơn hình ảnh người con trai cao ráo, dịu dàng, tử tế và đẹp trai nhất mà cô từng gặp. Giờ phút này đây, là khoảnh khắc cô hạnh phúc nhất trong suốt 18 năm sống trên đời này

Hạo Nhiên tiến tới bao nhiêu bước, Hiểu Nhi lại lùi bấy nhiêu....và ánh mắt họ trao nhau....không bao giờ thay đổi. Tình yêu hắn dành cho cô làm sao có thể nói ra nó như thế nào được chứ, sao có thể dùng thước đo, sao có thể dùng cân để cân được. Đột nhiên chân Hiểu Nhi dừng lại, nhưng hắn vẫn bước tiếp....cho đến khi mũi chân của 2 người chạm vào nhau, khoảng cách....chỉ còn là 1 gang tay

- Hạo Nhiên.....anh có thể nói yêu em không? - đột nhiên Hiểu Nhi có vẻ lo lắng

- Anh yêu em - Hạo Nhiên trả lời không hề do dự, hần mỉm cười - La Hiểu Nhi.....anh rất rất rất rất.....yêu em

Hạo Nhiên cúi đầu xuống, đặt môi lên môi cô. 2 người cuốn lấy nhau, hần hi vọng đây có thể là nụ hôn ngọt ngào và đáng nhớ nhất của mình cũng như đối với cô. Mặc dù được nếm thử mùi vị khó quên của nụ hôn này.....nhưng Hạo Nhiên lại như đang nếm trải vị mặn của nước mắt, vị đắng của sự chia li....và vị chua chát của sự đau khổ....

- Sao em cứ cảm thấy không ổn.....giống như cảnh trong phim.....trước khi từ biệt nam hay nữ chính sẽ đi chơi thật vui với người mình yêu - Hiểu Nhi buông hần ra, thở thở

- Em coi nhiều phim Hàn quá đấy - hần cốc lên đầu cô 1 cái - có muốn đi ăn không?

- Ồ...tranh thủ mua chút đồ về khoe chú nữa chứ - Hiểu Nhi quên bật ngay ý nghĩ đó, kéo tay Hạo Nhiên vào 1 nhà hàng gần đó

Nhà hàng ngay cạnh biển nên có thể ngắm cảnh, gió biển cũng rất mát nước, cảnh tượng làm nức lòng người khác. Hiểu Nhi tinh ý chọn ngay chỗ đẹp nhất để nhìn ra biển

- Ở đây có cá mú đỏ nổi tiếng lắm đấy

- Sao cũng được mà - Hiểu Nhi chẳng quan tâm đến thực đơn, mặc cho hần tự ý chọn, cô chỉ lục đục lúi điện thoại ra để tự sướng - kiểu này phải về làm màu với mấy đứa mới được

- Em làm gì thế - Hạo Nhiên cần nhần, đúng là con gái, đi đâu cũng tự sướng được, lại còn lúi cả gây ra nữa chứ

- Lẹ lên....phải nhanh chụp lại mới được

1 loạt tấm ảnh chạy ra trong điện thoại, Hiểu Nhi làm đủ kiểu, banh mồm mở mắt kiểu gì mà Hạo Nhiên thấy cũng mệt mỏi vô cùng. Dù sao cũng phải chịu làm nô lệ 1 ngày cho cô, không là bị nạt ngay

Thời gian trôi qua thật nhanh, thật nhanh.....mà Hạo Nhiên thì chẳng muốn chút nào. Cái thời khắc hạnh phúc như vậy, sao thượng đế lại nỡ cướp đi của người khác như thế? Có phải vì ông cô đơn lạnh lẽo 1 mình nên không đành để hần được hạnh phúc bên Hiểu Nhi

- Sao anh không nói gì thế? - Hiểu Nhi cượng quặt bàn tay mình đang bị hần nắm chặt, nghiêng nghiêng đầu hỏi

Hạo Nhiên lấy trong túi quần sợi dây chuyền có cây thánh giá, đưa ra trước mặt cô

- Gì đây? Quà valentine sao?

- Ồ - Hạo Nhiên cười cười vì thấy cô có vẻ thích

- Nếu tặng thì ít nhất anh cũng phải tặng cái dây đẹp đẹp chút....em ghét nhất là thánh giá đấy - nhưng chỉ được 1 lúc thôi là cô lại nổi giận đòi hỏi rồi - Nhưng mà.....em vẫn lấy

Hạo Nhiên biết ngay thế nào cô cũng sẽ nhận, từ tốn đeo lên cổ cho cô

- La Hiểu Nhi.....từ giờ phút này phải phải nhớ kĩ - Hạo Nhiên nắm chặt vai cô - khoảnh khắc này, thời gian này, địa điểm này.....anh là của em

Hiểu Nhi đỏ mặt vì lời tỏ tình bất ngờ này. Cô hay thấy mấy lời nhạt nhẽo này trong phim nhưng sao nó thốt ra từ miệng hần lại đáng yêu như thế chứ. Cô chủ động nhón chân hôn nhẹ lên môi anh

- Em biết rồi

Họ đáp chuyến bay 8h00 tối về Sài Gòn thì đã thấy chú trực sẵn ở cửa

- Về rồi à? Vui nhỉ? - giọng nói chua chát của chú sau khi biết đứa cháu bỏ mình mà đi du lịch với người yêu - Hạo Nhiên mau thu xếp đồ đạc về nhà cậu đi

- Để cháu đi cho - Hiểu Nhi tí tưng chạy vào nhà

Chú vỗ vai Hạo Nhiên, vẻ mặt có chút thông cảm đau lòng

- Xong rồi à?
- Cháu còn vài việc phải làm nữa - Hạo Nhiên cười hiền
- Ở quê tôi làm xong hết rồi, đợi cậu về thôi
- Cảm ơn chú nhiều
- Đừng nói nhiều....chỉ cần đừng liên lụy con bé là được
- Sẽ không đâu ạ

Chú ấy....không phải là có ý muốn cản trở tình cảm đôi trẻ.....nhưng dù sao bản tính làm chú vẫn muốn cháu mình không chỉ được hạnh phúc....mà là an toàn là trên hết. Chú ấy vô cùng hiểu nỗi khổ tâm mà hấn phải trải qua, tuy nhiên chưa 1 lần thấy Hạo Nhiên bộc lộ ra ngoài, điều đó càng khiến trái tim của hấn càng thêm đau khổ. Thà rằng con dao đâm 1 lần, rút ra sẽ tốt hơn là cứ ngo nguậy mãi, đến khi vết thương rỉ hết máu thì trái tim cũng không còn đập nữa

14. Hạnh Phúc Có Giữ Được Lâu....?

Bữa trưa hôm nay chú mời Hạo Nhiên sang ăn. Món ăn có vẻ phong phú hơn nhiều, khác xa so với hấn làm

- Chú làm nhiều món ngon thế?
- Đương nhiên rồi. Tôi phải bồi dưỡng cho cháu chứ, không biết tôi đi nó có ăn uống chênh mảng không nữa
- Cho dù chú nấu thế nào cũng không bằng anh ấy đâu ạ - Hiểu Nhi từ trên lầu phóng xuống, gấp ngay miếng thịt kho ngon
- Cái con bé hư....chỉ biết đến Hạo Nhiên Hạo Nhiên, chẳng coi chú mày ra gì - chú đánh mạnh vào vai cô
- Cái chú này.....À, cháu có quà cho chú đây - Hiểu Nhi lên phòng lấy quà ở Côn đảo mà cô mua - cái ví đây, đẹp không?
- Tốt thế nhỉ? Cảm ơn nhá - chú cầm lấy ví, ngó ngang ngó dọc
- Khỏi cảm ơn cháu, là cháu lấy tiền của chú đưa anh Nhiên mua thôi - Hiểu Nhi tỉnh bơ
- Trời ơi....cái con nhỏ hư hỏng - Hạo Nhiên bật cười, suy nghĩ đây là 1 gia đình hạnh phúc không bao giờ phải trong hấn

Cái cảm giác có cô bên cạnh thật là ấm cúng. Hấn liếc nhìn thấy sợi dây chuyền của mình, lòng không khỏi cảm động. Thật sự....từ lúc sinh ra đây là việc làm có ích nhất của hấn....đem lại hạnh phúc cho người khác

- Hạo Nhiên anh có muốn coi ảnh em lúc nhỏ không? - ăn xong không có việc gì làm nên Hiểu Nhi đề nghị
- Có chứ
- Chờ chút..... - ngay cả chú....cũng chưa bao giờ thấy cô hạnh phúc như vậy. Nếu như vậy thì sau này....Hiểu Nhi sẽ thế nào đây chứ
- Đây này.... - Hiểu Nhi lật cuốn album phủ đầy bụi trong tủ ra - dễ thương không?

Hiểu Nhi tíu tít khoe ảnh lúc nhỏ của mình. Bầu trời trước mắt Hạo Nhiên như sụp đổ....lần này....còn khó chịu hơn khi phải nghĩ tới cảnh tượng chia ly sắp xảy ra. Hấn cảm thấy khó thở, nhịp tim cũng nhanh hơn, lỗ tai ừ ừ

- Chờ....chờ chút....anh đi vệ sinh..... - Hạo Nhiên run rẩy, ánh mắt hấn chứa đựng hàng nghìn cây kim
- Bàn tay vịn lấy bồn rửa tay nâng đỡ thân hình sắp đổ ngã

- Cô gái ấy....cô bé ấy....là.....Sao có thể? - Hạo Nhiên ngã quỵ xuống sàn, gân trên cổ nổi lên theo từng đợt - Phải làm....sao đây? - hấn cúi đầu khóc, nhưng chỉ thốt ra nhưng tiếng kiềm nén, ứ đọng trong cổ.....không thể thốt ra ngoài....

Hắn phải đối mặt thế nào với cô đây. 10 năm trước, hắn đã hứa là sẽ tìm ra cô gái ấy, 10 năm sau hắn lại yêu 1 cô gái khác nhưng phát hiện....2 người bọn họ là 1. Hạo Nhiên có nên nói điều này với cô không? Vậy khi biết rồi....Hiếu Nhi sẽ phản ứng như thế nào? Có khi cô sẽ tự động rời bỏ hắn....đó có phải là cách giải quyết tốt nhất bây giờ không?

Hạo Nhiên trở ra từ phòng vệ sinh, sắc mặt khác hẳn ban nãy. Dù Hiếu Nhi có hỏi gì hắn cũng không trả lời, chỉ xin về phòng trọ của mình. Điều này làm cô rất lo lắng

Hiếu Nhi không thấy hắn sang gì hết, cũng không liên lạc nên đâm ra hơi lo. Tối tối đang học bài nhưng không sao nhét nổi, đành phải qua đưa cái này thôi, cô quyết định rồi

Hiếu Nhi đứng trước cửa phòng trọ, lấy hết can đảm gõ cửa. Nhanh chóng gương mặt rạng rỡ của Hạo Nhiên đã xuất hiện, nhưng trông hắn có vẻ mệt mỏi

- Anh cầm lấy đi - cô đưa cái bộ đàm màu hồng cho hắn

- Gì đây? - hắn cầm lấy hết sức ngạc nhiên

- Vì không thể dùng điện thoại nên phải dùng cái này thôi. Loại tốt đấy

Hiếu Nhi nói xong liền chạy về nhà, bật lên dùng thử

- Alo....alo....Mạnh Hạo Nhiên có nghe rõ không?

- Có....

- Tốt. Vậy có biết em đưa anh làm gì không?

- Để nói chuyện chứ làm gì

- Không phải, là có chuyện gì anh cũng phải tâm sự với em. Biết chưa

Hạo Nhiên chựng lại đôi chút, hắn quệt nhanh dòng nước trên mặt. Vội tắt đi bộ đàm. Sự thật này....hình như nó thúc đẩy hắn phải nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, day đưa nhiều hơn thì nín kéo nhiều hơn.

Có lẽ....cuộc đời sẽ không như mong muốn, Hạo Nhiên nghĩ đây là hình phạt cuối cùng dành ỉnh. Hôm nay hắn lại có hẹn với Hiếu Nhi, cô cũng hứa đây là buổi hẹn cuối cùng trước khi chính thức ôn lại tất cả kiến thức chuẩn bị đi thi. Từ sớm cô đã đi lấy cái xe đạp cũ mềm mà Hạo Nhiên để quên mấy tuần nay, giúp hắn chở đi

3 năm cấp 3 trôi qua cũng thật nhanh, đặc biệt năm cuối cùng lại được gặp hắn. Thật sự có rất nhiều chuyện xảy ra, làm thay đổi con người và cách sống của cô. Hiếu Nhi ôm eo hắn, hít hà mùi hoa sữa trên con đường đầy ổ gà ngày đầu tiên hắn chở cô đi học. Nhưng bây giờ đường cũng làm lại rồi, đi rất thoải mái

- Em định ngủ luôn lên đó hả?

- Không có đâu....chỉ là thấy nhớ thôi

Hạo Nhiên chở cô đến ngọn đồi mà 2 người làm hòa. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng có vẻ....đây là địa điểm tốt nhất. Gió trời thổi bay mái tóc Hiếu Nhi. Từng khoảnh khắc ở bên cô Hạo Nhiên đều muốn lưu giữ, không bao giờ quên. Ngay cả lúc chia tay như thế này

- La Hiếu Nhi - Hạo Nhiên lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh

- Sao thế? Sao anh có vẻ nghiêm trọng vậy? - đến nước này cô cũng không đoán ra được lời hắn sắp nói quan trọng thế nào

- Chia tay đi - hắn lấy hết can đảm, nhìn thẳng vào mắt cô để nói

- Gì chứ? Hôm nay là ngày cá tháng tư hay sao? - Hiếu Nhi bật cười

- Là thật đấy - nhìn cô như thế này, lòng hắn càng siết lại hơn - chia tay đi

- Tại sao? Lý do là gì? - mắt cô đã hơi đỏ hoe

- Tôi không còn thích cô nữa. Chán ngấy rồi - vở kịch này muốn đóng thì phải đóng cho hết chứ

- Nhưng....mấy hôm trước anh còn cười nói vui vẻ mà....Sao đột nhiên..... - Hiểu Nhi như bị sốc, lời nói không còn chút tỉnh táo nào - có chuyện gì sao?

- Chẳng có chuyện gì cả. Để tôi nói cho rõ.....Tôi sắp đi rồi, từ nay về sau tôi cũng sẽ còn nhiều nơi để đi nữa....và mỗi lần đến 1 nơi tôi sẽ lại quen 1 người khác nhau. Cũng giống như khi tôi đến đây, thích cô, đến nơi khác....thì cũng sẽ thích người khác thôi. Nếu cô có đủ can đảm và tình cảm để chờ đợi và yêu tôi thì cứ tiếp tục.....tôi sẽ rất hài lòng đấy - giọng điệu Hạo Nhiên y hệt 1 tên cầm thú, sở Khanh làm người ta khó chịu đến chết

Chát..... Hiểu Nhi không nén được nỗi đau, hạ bàn tay xuống gương mặt vốn hoàn hảo của hân

- Anh tỉnh lại đi. Đừng có nói dối.... - Hiểu Nhi khóc lớn hơn, khuôn mặt tèm nhem. Thật sự Hạo Nhiên cũng muốn đưa bàn tay của mình, lau nước mắt cho cô và nói “Không sao đâu. Anh xin lỗi”. Nhưng hân không thể - **VẬY CÒN SỢI DÂY CHUYỀN NÀY THÌ SAO? BỘ ANH QUÊN NHỮNG GÌ ĐÃ NÓI VỚI EM Ở CÔN ĐẢO RỒI À?**

- Nếu cô muốn giữ thì cứ giữ lấy, coi như là bồi thường, bán đi cũng có chút tiền đấy. Không phải cô thích tiền sao - Hạo Nhiên cười khẩy, điệu bộ thật khác xa so với những hình ảnh âu yếm trong đầu cô - còn không thì vứt đi cũng được

Chát....Lại 1 cái tát nữa Hiểu Nhi đánh hân, lần này lực mạnh hơn. Có vẻ những lời nói của hân đã có tác dụng rồi đấy

- **TÊN ĐIÊN NÀY. ANH ẶN NÓI VẬY MÀ NGHE ĐƯỢC À!**

Hạo Nhiên xoa xoa gương mặt của mình, thái độ thật vô sỉ

- À mà còn chuyện này nữa....Bé Hi, lần này tôi lại bỏ cô đi rồi, đầu óc như cô thật sự chẳng bao giờ tỉnh táo nhỉ

Hạo Nhiên quay đi, cố gắng thuyết phục mình không được quay lại, nếu không bao công sức này giờ sẽ phí hết. Hiểu Nhi coi như hết. Hân bước những bước đi nặng trĩu. Đúng như đã giữ lời hứa với bé Hi, hân sẽ quay về. Đúng như lời hứa của chú, hân sẽ không để cô phải liên lụy. Nhưng thật sự lời hứa ở bên cạnh cô suốt đời....hân không làm được

Hiểu Nhi quy xuống nền đất, đầu gối rỉ máu. Mọi chuyện đến quá nhanh. Mới ngày hôm qua cô còn đang hạnh phúc trong thế giới màu hồng với hân mà bây giờ....hân nở lòng thốt ra những lời cay nghiệt xua đuổi cô đi như thế. Hiểu Nhi lau đi nước mắt trên mặt mình....Nhưng không hiểu sao càng lau, nước mắt lại chảy càng nhiều, cô càng khóc to hơn

- Tại sao?.....Tại sao.....hức....anh....hức....lại là anh Bo chứ? - 1 mình cô run người lên giữa biển cỏ rộng lớn, cô đơn, hân đã bỏ đi từ lâu

10h tối....

Chú đi qua đi lại trong nhà. Giờ này mà Hiểu Nhi còn chưa về. Lúc này chú trong nhà đã thấy Hạo Nhiên như người mất hồn đi thững thờ về nhà. Thế giới mà hân cố gắng xây dựng ình đã đổ vỡ. Thật sự nhìn thấy hân như thế, tưởng chừng như có ý nghĩ quẫn. Đoán chắc là 2 đứa đã chia tay rồi, vì vậy khi thấy cô chưa về, thân là người chú rất lo

- Trời ơi....sao giờ này cháu mới về - thấy cô vừa mở cửa là chú liền hỏi tới tấp

- Cháu không sao - cô cố nặn nụ cười - cháu thật sự không sao....không sao mà....hức...hức...huhu - Hiểu Nhi ôm chầm lấy chú, khóc nức nở đến ướt hết cả bờ vai - cháu cũng muốn nói thế lắm....nhưng mà không được....huhu

Khóc đã đời xong cô buông chú ra, lau sạch nước mắt rồi đi lên lầu ngủ. Chú lên thì đã thấy đèn tắt tối om

- Tội nghiệp con bé - đối với người ngoài cuộc, tất cả những gì chú có thể nói chỉ có thế

Hiếu Nhi không thể ngừng khóc. 1 lần nhớ tới những lời nói độc ác của hắn lúc chiều là tim cô lại quặn đau. Song song với nó không thể thiếu những kí ức đẹp đẽ của 2 người, nụ cười ánh mắt hắn dành cho cô vẫn y nguyên. Hiếu Nhi ôm lấy đầu của mình. Đột nhiên đau quá. Mồ hôi cô bịn rịn ướt hết ra giường

Ánh mắt tin tưởng của anh Bo....ánh mắt dịu hiền yêu thương của Hạo Nhiên....và ánh mắt sắc lạnh đến rợn người của tên sở khanh.....cứ đan xen chạy ngang chạy dọc trong đầu cô

Hiếu Nhi ngồi dậy....1h sáng....Nhanh thật....Hiếu Nhi bật đèn lên, vào phòng vệ sinh lau hết mồ hôi và nước mắt. Ánh mắt cô trở nên nghiêm túc cực kì. Cô tháo sợi dây chuyền trên cổ, tưởng tượng như nó là 1 thứ bùa chú của 1 tên rác rưởi suốt 1 thời lừa đảo cô như vậy, còn cần bã hơn Thiên Minh

Hiếu Nhi ngắm nhìn sợi dây chuyền thật lâu....thật lâu....nhưng không phải bằng con mắt trân trọng, mà là khinh miệt, chán ghét....Hiếu Nhi quăng thật mạnh sợi dây vào 1 góc tường. Sợi dây tội nghiệp lăn lóc. 1 mảnh bị rơi ra. Ánh mắt đau khổ của cô lướt qua nó

- Cộc....cộc....Hiếu Nhi dậy ăn sáng đi cháu.... - không có tiếng trả lời - nếu cháu chỉ vì 1 tên không đáng mà hủy hoại công sức học hành của mình thì thật là uổng, cháu còn phải trở thành bác sĩ, kiếm thật nhiều tiền rồi đi chơi thật nhiều nơi chứ

Cạch....Hiếu Nhi đột nhiên mở phăng cửa ra

- Ôi giật cả mình - chú cũng suýt rớt cả tim ra ngoài

- Cháu không có đau khổ vì tên đó đâu chú yên tâm....

15. Kết Thúc Thôi

Ý chí Hiếu Nhi hùng hực. Từ tối qua cô đã lên kế hoạch hết cho tuần học thi rồi. Không thể để bị xao nhãng được. Chú nhìn cô cũng có chút yên tâm, nếu làm việc cật lực có thể giúp nỗi đau vơi đi ít nhiều thì chú ủng hộ cô

Hiếu Nhi ăn xong đi thay đồ rồi ra nhà sách tìm vài cuốn sách tham khảo. Yêu đương gì chứ? Tuổi này là tuổi học hành. Nếu cô có ông chú nghiêm khắc 1 chút thì sự việc đâu đến nỗi thế này

Hạo Nhiên thu dọn đồ đạc trong nhà, có lẽ sắp đi rồi. Người cần từ biệt cũng đã từ biệt rồi. Ngày mai....ngày mai hắn sẽ ra đi trong thanh thản thôi. Hắn có nghe chú nói tình hình bên kia rồi, xem ra cô vẫn ổn đấy chứ. Hình như hắn đã quá tự cao, xem trọng vị trí của mình trong lòng Hiếu Nhi....hay là hắn coi thường cô không thể vượt qua cú sốc này

Hạo Nhiên nghịch cái bộ đàm, có lẽ thứ này hắn sẽ mang theo. Màu hồng....thật sến súa....

- Alo...Hiếu Nhi Hiếu Nhi....em có nghe rõ không - Hạo Nhiên chắc rằng không có ai trả lời vì lúc này hắn đã thấy cô ra ngoài, chắc bây giờ cô đang chán ghét thứ này lắm - mong em đừng nghe....Chuyện anh biết em là Hi thật sự chỉ mới đây thôi. Anh mong chỉ ít....bé Hi sẽ không giận anh.....

Có lẽ hắn còn rất nhiều....rất nhiều điều muốn nói nhưng cổ họng cứ nén lại. Đầu bên kia nghe thấy tiếng khóc của hắn. Chú cũng xót xa lắm, vội tắt bộ đàm. Tình cảm này có lẽ sẽ dần biến mất theo thời gian thôi

10h tối. Chú vẫn còn ngồi đợi trước cửa. Con gái là vậy, cần đi la cà ăn uống mua sắm thì mới khuây khỏa được. Kiên nhẫn đợi 1 chút

- Rầm....rầm....rầm.....Chú ơi....mở cửa - Hạo Nhiên điên cuồng đập cửa gào thét

- Gì thế? - linh cảm nhiều năm cho biết chuyện có vẻ không ổn

- Hiếu Nhi....Hiếu Nhi.... - giọng hắn run rẩy, không còn kiểm soát được nữa

10 phút trước, hắn nhận được 1 mail lạ

Đúng 12h, nếu mây không đến cản cứ...con nhỏ người yêu cũ của mây sẽ tan nát, nhớ đem theo GB nữa

- Lúc....lúc Hiểu Nhi ra ngoài....chú có thấy....có thấy - hấn nói méo máo, lòng thấp thỏm không yên

- Bình tĩnh đi....từ từ nói - chú giữ chặt vai hấn

- Chú có thấy cô ấy đeo sợi dây chuyền thánh giá không? - mắt hấn đỏ hoe, giọng khàn khàn

- À....có, không biết nó lấy đâu ra cái dây sến súa thế không biết

- Đó....là GB

- Cậu bị điên sao? Sao lại đưa thứ đó cho nó?

- Cô ấy không biết mà....hơn nữa tổ chức cũng không biết nên mới hỏi còn gì....

Hạo Nhiên cắn chặt răng, hấn phải nghĩ ra cách....nghĩ ra cách nếu không Hiểu Nhi, hấn không dám tưởng tượng tiếp nữa...Chú cũng ngồi đó mà thấy hấn liên tục mất bình tĩnh như vậy, chú ấy cảm thấy thật xót xa. Sinh ra từ tổ chức, chắc hấn hấn biết cách tổ chức hoạt động như thế nào. Điều đó làm hấn lo sợ hơn nữa

- Trước mắt phải cứu nó ra trước đã. Bây giờ chú cũng không có tai tiếng gì, không thể chi viện cho cháu được....

- Cháu sẽ làm được....dù có chết cũng phải cứu cô ấy ra.... - Hạo Nhiên trở nên kiên quyết hấn

- Chú cũng có 1 vài người bạn, nhưng tình hình gấp như thế e là không kịp

- Chú cứ hồi thử, cháu sẽ kéo dài thời gian - Hạo Nhiên không chần chừ, liền vác ba lô đi

- Khoan đã....cháu phải cầm theo thứ gì như GB chứ. Đi không à?

- Chú yên tâm - Hạo Nhiên vỗ vỗ ba lô - bạn đồng hành của cháu đây

- Cẩn thận!

Ra đi cùng với lời động viên của chú, cộng với ý chí kiên cường, chẳng mấy chốc hấn là đến 1 nơi hoang tàn mà ngày xưa người ta hay gọi là “Căn cứ tổ chức”

Khung cảnh chắc khác so với trí nhớ của hấn là mấy. Cỏ cây rậm rạp không 1 ai cắt tỉa, những con chuột cống thỉnh thoảng lại ủa chạy ra. Cảm giác như trở quen thuộc như trở về nhà nhưng thật ra không phải. Hạo Nhiên đâu đó nghe thấy tiếng hổ rống - là Suli. Con hổ cái chết tiệt, nó mà dám động vào sợi tóc nào của cô thì hấn sẽ cạo lông, xé thịt, rút xương, lôi ruột gan phèo phổi ra cho chó ăn. Chỉ tưởng tượng thôi mà bàn tay hấn đã siết chặt đến chùng nào

Hạo Nhiên nhanh chóng đến tòa nhà sắp bị đổ nát nhưng vẫn kiên trì mấy chục năm nay

- Mạnh Hạo Nhiên....đồng nghiệp cũ.... - tiếng chào đón man rợ của tên thủ lĩnh - Lay

Hấn nhận ra biết bao nhiêu gương mặt thân quen J, K, Jack, Luck, Tom....còn có Thiên Minh nữa, bọn họ mặt dù hơi đáng sợ nhưng đều dành ánh mắt của những người anh em

- Mây đột nhiên bỏ đi làm tao thấy nhớ cái bộ não xinh đẹp của mây đấy

- Người đâu? - Hạo Nhiên lạnh nhạt thốt ra 2 tiếng

- Quả nhiên....trình của mây vẫn không giảm, đúng vậy, làm ăn là phải có vật người chứ

- Tao hỏi NGƯỜI ĐÂU? - hấn mất kiên nhẫn, biết rằng Lay sẽ đùa giỡn với mình chút nữa

- Nóng quá đấy. Tuy nể mây nhưng nguyên tắc mây chắc cũng rõ....đã phản bội thì không thể sống.... - Lay đứng dậy, bước từng bước tới chỗ hấn đang đứng

Phập....con dao nhỏ trong tay tên thủ lĩnh độc ác cắm vào bên hông của Hạo Nhiên. Máu tuôn ra từng đợt, nhỏ xuống đất, từng giọt, từng giọt....Hạo Nhiên quỳ xuống sàn, tay run run chặn lại vết thương để máu không chảy ra nhiều

Hiếu Nhi lơ mơ mở mắt khi nghe tiếng nói chuyện. Trong bóng tối cô khó có thể nhìn thấy được gì. Cô cũng không phân biệt được đâu là người đâm, đâu là người bị đâm

- Ừm....ừm..... - Hiếu Nhi hoàn hồn cự quây, kêu ra những tiếng bị chặn lại bởi băng dán, không ngừng phát ra tiếng động để bọn kia biết

- À....tao quên còn 1 món hàng nữa chưa xài..... - Lay cười gian tiến tới chỗ cô, kéo rê chiếc ghế. Âm thanh ma sát của ghế và sàn nhà phát ra thật ghê rợn

Lay đưa chiếc ghế đến trước mặt hắn, vuốt ve đôi tay gầy guộc trên gương mặt đầy mồ hôi của cô. Hiếu Nhi kinh tởm, muốn lùi ra xa nhưng bất lực. Thiên Minh siết chặt bàn tay của mình, gân anh bắt đầu nổi lên

Lay ra lệnh lục soát ba lô của hắn. Nhưng đợt này có vẻ đã chuẩn bị kĩ càng hơn. Còn có 1 tên đeo kính đến kiểm tra nữa

30 phút trôi qua, tiếng tách tách của bàn phím không ngừng kêu lên. Không ai lên tiếng, Hiếu Nhi im lặng tìm cách thoát khỏi nơi này trước, và quan trọng phải bịt vết thương của hắn lại, không còn nhiều thời gian nữa. Hạo Nhiên quặn đau, hắn đã xé 1 miếng áo buộc lại nhưng vết thương vẫn cứ đau, máu chảy ra, đổ lôm hớt cả vải

- Toàn là hàng giả..... - cuối cùng tên đó kết luận. 1 kết luận làm cho ai cũng phải đau đầu

- Mà....đi lâu rồi nên tưởng tao không biết gì sao? - Lay cười nhếch môi, lấy chân đạp vào vùng bụng đang đau đớn của hắn

- A.... - Hạo Nhiên hét bật lên vì đau, máu chảy càng nhiều, càng nhiều hơn....

- Ừm....ừm..... - Hiếu Nhi kêu rên không ngừng, tên Lay cũng muốn xem vở kịch tình cảm hay ho này nên mở băng dán ra - bây giờ mấy người định giết hắn sao? Thế thì cái mấy người tìm sẽ vĩnh viễn biến mất đấy - Hiếu Nhi không sợ mà ngược lại còn đe dọa Lay

- Hahaa..... - tiếng cười của tên đại ma đầu luôn khiến người khác đau tim - cô thật là ngây thơ - Lay lấy 1 con dao khác tiếp tục chà sát lên da mặt của cô. Hiếu Nhi tím tái mặt mày - đối với đàn bà, cái gì là quan trọng nhất?....Nhạn sắc....

- Dừng....dừng lại - chỉ cần khích Hạo Nhiên 1 chút thôi là hắn đã không chịu được rồi, hắn biết Lay sẽ làm gì. Không được! Hiếu Nhi còn phải thi đại học nữa

- Mà nên khôn sớm hơn 1 chút

- GB....

- Lay.... - bọn đàn em từ ngoài chạy vào - có biến!

- KHỐN KIẾP - Lay chữi thề - canh bọn nó cho tao. Số còn lại ra ngoài

Không may Thiên Minh lại là người canh chừng, cùng với vài tên khác. Hiếu Nhi lạnh lùng nhìn hắn 1 cách đáng sợ, tuyệt nhiên cô không mở miệng lấy 1 lời. Rồi còn liếc qua tên khốn Thiên Minh, cô cảm thấy khinh bỉ

- GB ở đâu? - tên Tom trừng mắt Hạo Nhiên. Thấy hắn không nói gì, Tom lại xài chiêu cũ của Lay, nhưng lần này là thật

- Á.... - Hiếu Nhi bị rạch 1 đường trên mặt, cảm giác dòng máu đỏ đang chạy dài xuống cổ thật đáng sợ

- Mà đang gấp sao Tom? Bên ngoài đông người lắm à? - Hạo Nhiên mặt vẫn thản nhiên, đánh ngay 1 đòn tâm lí

- Lấy được GB bọn tao sẽ đi ngay

Lay hí hà hí hục cùng vài tên chạy vào, có lẽ bị thương không ít

- Đông quá!....GB ĐANG Ở ĐÂU? - Lay điên lên bóp cổ hắn, nhưng chợt nhận ra. Ánh mắt đó luôn hướng về phía người con gái kia. Lay nhìn theo, môi hình thành đường cong - Lấy sợi dây chuyền đó cho tao

Hiếu Nhi đứng phắt dậy, lập tức lùi ra xa. Nãy giờ Thiên Minh đã âm thầm đứng cạnh cời trói cho cô. Đứng trước bao nhiêu tên bặm trợn thế này, thú thật cô cũng cảm thấy sợ

Lay nhận thấy ánh mắt bối rối của Hạo Nhiên, biết chắc mình đã lấy được miếng mồi ngon. Liền giục mấy đứa lấy nhanh hơn. Hiếu Nhi bất giác đưa tay lên cổ mình, nắm lấy sợi dây chuyền. Tất cả biểu hiện trên mặt cô bây giờ hoàn toàn thuyết phục được Lay

Lay dùng ngón tay ấn mạnh vào vết thương của hắn

- Aaaaaaaaaa..... - Hạo Nhiên đau đến điên tiết lên
- Dừng....DỪNG LẠI ĐI! - Hiếu Nhi không biết khi nào nước mắt lại rơi
- Lay.....đi mau lên - từ bên ngoài thêm vài tên chạy vào nữa, có vẻ bây giờ không đi sẽ không kịp mất
- Dừng....Đừng đưa Hiếu Nhi - mặc dù đau đớn nhưng Hạo Nhiên vẫn ráng thốt lên vài tiếng

Hiếu Nhi biết cô càng do dự, Hạo Nhiên càng phải đau hơn

- Mạnh Hạo Nhiên....dù sao tôi và anh cũng chẳng còn quan hệ gì nữa - nói xong câu đó, Hiếu Nhi giật phăng sợi dây chuyền, đưa cho bọn hắn

Có được sợi dây trong tay, Lay không ngăn khỏi cảm giác mãn nguyện, hắn tháo 1 đầu thánh giá ra, thấy được đầu USB, nắm chắc trong tay phần thắng, Lay ra lệnh đàn em nhanh chóng rút chạy, không quên châm lửa đốt ngôi nhà

Trong trí nhớ của Hiếu Nhi, ngọn lửa rất lớn, rất lớn....còn Hạo Nhiên, ráng lê thân hình đầy máu đến ôm cô. Hiếu Nhi không còn đủ sức để mở mắt và nói được nữa....nhưng cô mơ hồ nghe thấy tiếng khóc và cảm nhận sự run lên từng bậc của hắn

16. Trở Về Với Cuộc Sống Bình Thường

Vì hít hơi độc cũng không nhiều lắm nên chỉ cần 1 ngày là cô có thể tỉnh lại. Hiếu Nhi được chú chăm sóc tận tụy trong bệnh viện. Bác sĩ khuyên là cô nên nằm viện nghỉ ngơi nhưng Hiếu Nhi không muốn. Cô kêu chú đem tất cả sách vở đến bệnh viện để ôn thi. Ngày đêm uống thuốc, học bài và trò chuyện như bình thường với mọi người

Chú luôn thắc mắc rằng tại sao cô không bao giờ nhắc đến cái tên Mạnh Hạo Nhiên. Có lẽ đó là 1 kí ức đã bị lãng quên trong giấc mơ đó. Hạo Nhiên và Hiếu Nhi sau khi được cứu ra khỏi đám lửa thì chú đã yêu cầu Long hùm mang Hạo Nhiên đi thật xa nơi này. Long hùm cũng từng làm trong giới giang hồ và được chú cứu giúp, cũng coi như ân nhân. Sau này trở thành doanh nhân lớn, thành đạt, hơn nữa còn quen biết với cảnh sát nên bọn tội phạm buôn bán vũ khí và ma túy đã bị bắt trọn ngay trong đêm đó

- Dù ở đâu, em vẫn có thể nhìn thấy anh, cũng giống như anh đã từng thấy em vậy....Đó là lời mà mình nghe chú nói lại, nghe nói đó là lời cuối cùng Hạo Nhiên nói với cậu đấy - Trang vừa nói vừa bóc vỏ quýt
- Nói nhảm gì chứ - Hiếu Nhi quay sang chỗ khác, nước mắt chực rơi, cô mím chặt môi
- Mặc dù không biết giữa 2 người xảy ra chuyện gì, cũng không biết lai lịch của tên Hạo Nhiên đó nhưng mình chắc....hắn đã rất yêu cậu
- Đã thôi
- Còn nữa....đồ của cậu....

1 tuần trước, vào cái ngày mà Hạo Nhiên chia tay cô.....

Hiếu Nhi ngấm nhìn sợi dây chuyền thật lâu....thật lâu....nhưng không phải bằng con mắt trân trọng, mà là khinh miệt, chán ghét....Hiếu Nhi quăng thật mạnh sợi dây vào 1 góc tường. Sợi dây tội nghiệp lăn lóc. 1 mảnh bị rơi ra. Ánh mắt đau khổ của cô lướt qua nó

Cô đã nhận ra có USB trong sợi dây chuyền. Bật máy tính lên, 1 phần mềm cực kì phức tạp đang chạy loạn xạ trong máy tính....mà hay gọi là GB. Hiếu Nhi hoàn hồn, sao thứ đáng sợ như vậy lại nằm trong tay cô chứ, hơn nữa lại là từ sợi dây chuyền

Hôm nay cô ra khỏi nhà. Sau khi đến tiệm sách, cô đến nhà Trang. Hiếu Nhi nhớ nó cũng có 1 sợi dây y hệt nhưng đã cũ rồi. Sau đó Hiếu Nhi nhờ Trang cắt đứt và mình thì đeo sợi dây giả. Chính cô cũng không biết tại sao mình lại làm chuyện này, nhưng linh tính mách bảo cô như vậy

Trở về thực tại....Hiếu Nhi đi ra ban công, quăng sợi dây vào thùng và đốt nó. Cùng với ngọn lửa đang bập bùng, những kỉ niệm về ngày hân hoan cô sợi dây cũng 1 lần nữa xuất hiện. Và lần này.....nó sẽ đi theo sợi dây, đi vào hư vô. Và cả tình cảm này nữa....cô sẽ mãi mãi chôn giấu nó....không bao giờ lấy ra nữa

.....

.....

.....

- LA HIẾU NHI....EM LẠI TRỐN ĐI ĐÂU RỒI? - tiếng giáo sư Trần Châu vang vọng khắp cái bệnh viện Maxi này

- Xiiii.....sao ngồi đây mà lỗ tai mình cứ ngứa thế này ý.... - Hiếu Nhi ngồi trên sân thượng nguẩy nguẩy lỗ tai

Cô đang tận hưởng giây phút tuyệt vời cùng bộ phim Hàn lãng mạn, vậy mà lại bị thầy lên bắt được

- Aaaa....Thầy ơi nhẹ tay chút thầy ơi.... - Hiếu Nhi la oai oái vì bị nhéo tai

- Vì nể tính em là thủ khoa nên tôi mới nhận em làm học trò.....sao có thể lười biếng thế chứ? - thầy Châu bắt tại trận cô đang chơi trên đây, liền bắt xuống làm việc - Em tưởng người được tôi nhận làm học trò nhiều lắm sao? Em tưởng mình giỏi lắm mà lên đây trốn việc hả? Nhiều người mong muốn được như em mà không được đấy. Còn trẻ tuổi thì lo mà chăm chỉ làm việc đi. Tôi thật không hiểu tại sao người lười biếng như em mà có được bài thi xuất sắc như thế. Ngay từ lần đầu nhìn thấy là tôi đã ấn tượng với cái bằng loại giỏi của em nhưng thật không ngờ em lại lười biếng đến như vậy, lúc nào cũng dồn hết việc sang cho người khác làm là THẾ NÀO?

Hiếu Nhi dụi dụi mắt, căng ra nhìn thầy đang giáo huấn mình nhưng thật sự thì cô chẳng nghe lọt 1 chữ nào. Thật sự thủ khoa thì đương nhiên cô dám nhận nhưng sau đó làm bác sĩ trong bệnh viện tư nhân Maxi lớn nhất cái đất này thì không phải mong muốn to lớn gì của cô. Chỉ là lương cao 1 chút, bệnh viện đẹp hơn 1 chút, hơn nữa còn có điều hòa mát lạnh cả ngày thì ai mà không muốn

- Em biết rồi thầy ơi - Hiếu Nhi uể oải cột mái tóc bồng bênh qua vai thật cao, vươn vai lấy lại tinh thần

- Lần nào em cũng nói vậy

- Chứ không thì thế nào hả thầy? - Hiếu Nhi ngây ngô hỏi lại, nhưng bị thầy lại dọa đánh

- Tôi mà còn bắt gặp em bỏ việc là.....phạt.....phạt.....phạt đó biết chưa

Lần nào cũng vậy, muốn trốn 1 chút mà ông thầy già nua cứ phải bắt quả tang. Hiếu Nhi ủ rũ đến phòng làm việc, rót ly nước uống cho hạ nhiệt. Cuộc sống có bao giờ được như mong muốn, không ở trường thì ở nơi làm việc thế này cô cũng bị chửi bới

- Tối nay trực à? - chị Tuyết là bác sĩ cùng khoa nói

- Dạ. Chị có muốn trực giúp em không?

- Thôi khỏi - chị Nhi liếc mắt, có vẻ sẽ không bị lừa

- Tối nay chị ấy có hẹn với chồng, kỉ niệm 5 năm ngày cưới ý mà - chị Hòa vừa phẫu thuật xong vẫy vẫy cái tay

- Nổi cả da gà - Hiểu Nhi sờ sờ tay

Hiểu Nhi có điện thoại.....Hiểu Nhi có điện thoại.....

- Alo....gì thế chú? - Hiểu Nhi nhìn thấy tên người gọi thì bắt máy

- Tối nay 6h30 tại nhà hàng Sao mai nha

- Vânggggg

Hiểu Nhi mệt mỏi, vất điện thoại lên bàn

- Lại nữa à?

- Dạ vâng.....

- Em cứ sống buông thả như thế thì biết khi nào mới có chồng

- Thì em chỉ cần được trai, nhiều tiền và đàn ông chút là được rồi

- Ý chị là em phải....hãy....tình cảm đó....tình cảm là quan trọng nhất

- Thôi em đi xem bệnh nhân trước đã - Hiểu Nhi mặc áo blouse trắng tinh vào, cầm tập hồ sơ lịch trình hôm nay theo

Thủ khoa đại học y và cái bằng loại giỏi là thành tích cô đã đạt được trong 5 năm học đại học. Cô đã làm bác sĩ ở đây được 1 năm rồi, mặc dù không được chính thức cho lắm nhưng với thành tích xuất sắc cô dễ dàng được ưu ái hơn những người khác. Chứ nói thật con gái mà làm bác sĩ là ở giá cả đời chứ chẳng chơi

- Bà ơi....bà còn đau đầu nữa không ạ?

- Cũng đỡ rồi cháu, thằng Thanh nó có tới không?

- Ngày mai ạ....ngày mai anh ấy sẽ tới - Hiểu Nhi mỉm cười hiền dịu nói với bà

Trong cái bệnh viện này, trừ những người vào trại tâm thần thì ai cũng có nghịch cảnh. Như bà lão lúc này đã nằm trong bệnh viện 3 năm nhưng không hề có lấy 1 người thăm. Tiền viện do nhà nước trả, nên bà lúc nào cũng cô đơn. Lúc mới vào làm, người đầu tiên cô chữa trị cho là bà. Ngày nào Hiểu Nhi cũng nói với bà là con của bà đã mất trong 1 vụ tai nạn giao thông nhưng bà không tin, còn khóc đến ngất lên ngất xuống. Nhưng đến hôm sau bà lại hỏi con bà có đến không. Ngày này qua ngày khác, bà giống như đang sống trong địa ngục. Với tư cách là bác sĩ chữa trị, cô đã nói dối với bà. Dù là cho chứng đăng tri của bà, nhưng nhìn thấy bà cười vui mỗi ngày, cô cũng an lòng

- La Hiểu Nhi, cô đứng thửng đó làm gì thế? - cô ca sĩ đồng đánh đang nằm trong biển hoa và quả kia kìa

“Lại nữa....lại nữa....Sao mình lại phụ trách cô ta chứ?” Hiểu Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, nở nụ cười tươi hết mức

- Cô có nhất thiết phải gọi cả họ tên người ta ra thế không?

- Thích.....Ra mua dùm tôi lon coca đi

- Có chân sao không tự đi? Cô có bệnh tật gì đâu? Chỉ vô đây trốn bọn phóng viên thôi

- Kệ tôi. Tôi là ca sĩ đó, Ali đó....không biết sao? Người quê mùa như cô sao biết được

Hiểu Nhi không đôi co với cô ta nữa mà ra ngoài làm việc tiếp. Cô đâu rảnh rồi tới mức làm osin cho cô ta chứ

- Xí....

- Rầm.....Á.....Mình ơi bình tĩnh đi mình - Hiểu Nhi đang thông dong đi tiếp thì nghe tiếng đồ đạc lung tung ở sảnh trước

- Có chuyện gì thế? - Hiểu Nhi hoảng hốt nhìn chú bệnh nhân đang nổi điên với người nhà

- Ông ta đang bạo hành vợ mình đấy, đúng là dễ nổi giận

Ông chú này bị chứng không kìm chế cảm xúc, dễ kích động. Cũng vì quá kích động nên động tới bọn đòi nợ thuê, đánh nhau 1 trận tả tơi hoa lá mới lết về bệnh viện này

- Chú à....chú còn là đàn ông không? Đánh phụ nữ nhục thế? - Hiểu Nhi đứng ra chống nạnh chửi bới

- Cô là ai? Liên quan gì tới nhà tôi?

- Tôi là bác sĩ điều trị của chú. Sao? Muốn đánh nhau à? Đánh đi rồi tôi báo cảnh sát cho chú vào trại. Trong đó á....có nhiều tên còn ghê hơn, sẽ CẮT.... - Hiểu Nhi đưa tay hình cái kéo

Ông chú theo phản xạ cũng giật mình, che chỗ hiểm lại. Nhìn bộ dạng sợ hết tê tái của ông chắc đã hiểu được vấn đề 1 chút rồi

- Sợ rồi chứ? Chú ơi.... - Hiểu Nhi tiến lại gần hơn bệnh nhân

- Cắt....cắt....gì chứ? - ông chú thu người lại

- Cái quý nhất của con trai đấy

HỚ!!!!!!!!Tiếng y tá, bệnh nhân, bác sĩ cùng thốt lên 1 lượt. Không ngờ cô bác sĩ trẻ tuổi lại dám nói ra lời đó. Thấy ông chú không nói gì nên cô tiếp lời

- Cho nên.....chú phải đối xử tốt với mọi người, không được nổi giận đánh đập, đặc biệt là vợ ông. Nếu không họ sẽ báo cảnh sát hốt chú đi đấy. Còn nếu không báo, thì cháu cũng sẽ báo....BIẾT CHƯA??? - Hiểu Nhi dùng nắm tay hù dọa

- Biết.....biết rồi....Vợ ơi, xin lỗi....xin lỗi vợ - ông chú đột nhiên quay sang vợ khóc sướt mướt

- Tiêm cho ông 1 liều nhẹ thuốc an thần - Hiểu Nhi kêu y tá gần đó

Nhìn ông chú liêm diêm đôi mắt sắp sụp. Hiểu Nhi mới nhớ ra còn nhiều người tập trung ở đây quá

- À....mọi người biết thứ gì quan trọng nhất với con trai không?....Vỏ trai đấy....là vỏ trai.... - Hiểu Nhi cười nhạt, giải tán đám đông nếu không bảo vệ sẽ lên - cô ơi, sau này cô hãy nhắc cho chú nhớ thật nhiều kỉ niệm đẹp của 2 người nhà, tâm trạng vui vẻ sẽ tốt hơn

- Tôi biết rồi. Cảm ơn, cảm ơn bác sĩ

- Cháu đi đây - cô vỗ vai bà vợ đang cảm kích mình mà lòng không khỏi vui sướng

“kỉ niệm?”, cụm từ xuất hiện trong trí nhớ của cô. Nhưng Hiểu Nhi nhanh chóng loại nó ra khỏi bộ nhớ. Đeo găng tay và khẩu trang, cô chuẩn bị có 1 ca mổ. Chỉ là chèn dây thần kinh đơn giản mà cái nhà này làm gì cứ làm loạn cả lên. Vệ sĩ, người làm, người nhà, bạn bè, người yêu, đồng hương gì cũng đến xếp hàng hết cả hành lang

17. Đã 6 Năm Rồi Đây!

Hiểu Nhi nhanh chóng phẫu thuật rồi còn tới buổi hẹn nữa. Cô còn phải về nhà tắm rửa chăm chuốc nữa chứ

Cuộc đời của 1 bác sĩ không chính thức trong bệnh viện làm cô phải khổ tâm nhiều điều lắm. Mong muốn khi thành đạt của cô là mua 1 căn hộ chung cư ở tầng cao và có 1 chiếc ô tô đời mới. Nhưng dành dụm cũng chỉ đủ thuê được nhà và bây giờ còn phải dùng xe trả góp nữa chứ. Vì vậy mong muốn đổi đời ở cô chỉ phụ thuộc vào người chồng tương lai thôi

Hiếu Nhi đánh 1 chút son, xoa mái tóc cô nuôi dưỡng bấy lâu để quyến rũ đàn ông, còn diện bộ váy màu trắng. Cô tự chấm điểm 10/10 ình, hi vọng hôm nay sẽ gặp được người tốt

- Anh là Tuấn Anh? - Hiếu Nhi cầm cây bông hồng đến gần bàn của chàng thanh niên mang vest lịch lãm đằng kia

- Chào cô Hiếu Nhi. Mời cô ngồi - nhan sắc thật sự không tệ, còn thêm cặp kính tri thức như vậy, Hiếu Nhi mỉm cười ngồi xuống - gặp cô ngoài đời như vậy....thật sự rất tuyệt, cô xinh hơn nhiều so với trong ảnh đây

- Cảm ơn anh.... - Hiếu Nhi mặc dù ngăn nổi cái miệng đang muốn chửi bới nhưng lòng cô không khỏi thấy mấy lời nói sến súa này thật ghê tởm

- Cô ăn gì? - anh ta hỏi từ tốn, đứng chất nhà có gia giáo

- Cho tôi 1 mỳ ý là được

Buổi xem mắt lần thứ n của cô kể từ khi đậu đại học. Chú thì lúc nào cũng tìm kiếm đàn ông cho cô, thúc giục cô mau mau lấy chồng nếu không sẽ ế

- Cô Hiếu Nhi làm nghề gì thế?

- À...tôi là bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh. Vậy còn anh?

- Cô giỏi thật đấy. Tôi làm trong 1 công ty bất động sản..... Nếu là bác sĩ thì có lẽ sợ ở giá nên cô mới đi xem mắt đây sao?

Câu trước vừa khiến cô êm lòng, câu sau liền đâm thọt sau lưng cô. “Nhìn đi, nhìn đi Hiếu Nhi”, cô hít thở sâu đều

- Vậy cao ráo đẹp trai như anh mà cũng phải đi xem mắt sao?

- Tôi.....không giống những người đàn ông khác cho lắm - anh ta gãi gãi đầu làm cô sinh nghi

- Không lẽ anh.... - Hiếu Nhi giật bắn ra đằng sau

Hiếu Nhi bực bội tháo đôi giày cao gót ra. Lần nào đi xem mắt cô chỉ mang đúng 1 đôi giày này. Sao hôm nay tâm trạng đột nhiên không tốt. Hiếu Nhi quăng luôn đôi giày vào thùng rác, nổ máy xe đi về bệnh viện

- Chú, sao chú lại cho cháu đi với 1 tên bê đê chứ?

- Dù sao cháu cũng đâu cần yêu đương gì, bê đê hay không cũng vậy thôi

- Nhưng mà....KHÔNG ĐƯỢC. Chú tưởng cháu mất giá lắm sao? Từ nay cháu sẽ tự đăng kí vào trung tâm mai mối

- Không được. Mấy cái bà mối đó ghê lắm

- Cúp máy đây

Píp....píp....píp...Hiếu Nhi thay bộ đồ thoải mái nhất để thực hiện ca trực của mình....

Health and safety là 1 sản phẩm có 1 không 2. Bạn có thể đảm bảo sức khỏe của mình bằng bộ não thông minh này và Health and safety còn trang bị như 1 robot thông minh có thể trò chuyện với con người. Với bộ quét đa năng, chỉ cần qua những xét nghiệm nhỏ và đơn giản, bạn đã có ngay trong tay những kết quả mong muốn. Health and safety đã được nhiều bác sĩ và các nhà khoa học chứng nhận, và được sự ủng hộ của các nước trên thế giới....

Tít.....Sa Mi lấy điều khiển tắt ti vi, không giấu nổi nụ cười trên môi

- Anh....thật sự rất xuất sắc. Mới trở về có 1 tháng mà đã làm điên đảo thị trường rồi.....Luck.....- cô gái Sa Mi ngày đại nãm xưa đã trở thành 1 quý cô thông minh sắc sảo, thừa kế công ty phần mềm CN

- Cũng là chuyện nhỏ thôi

- Anh muốn đứng ra quảng cáo cho sản phẩm của mình không?

- Cũng được, làm đơn giản thôi. Em chỉ cần cho anh 1 văn phòng mát mẻ, rộng rãi....và có 1 thư kí biết sai vật là được rồi - anh chàng giọng điệu nhẹ nhàng đeo chiếc kính mát, chuẩn bị rời khỏi phòng
  - Em....tỏ tình với anh được chứ? - Hạo Nhiên đứng sững lại, đã lâu lắm rồi hẳn không nghe lời nói nào như vậy
  - Tùy em thôi, nhưng anh không chắc mình sẽ đồng ý đâu
  - Lúc trước, chị ấy cũng bám riết lấy anh còn gì?
  - Chuyện lâu rồi em đừng nhắc nữa
  - Vậy anh cũng đừng giữ tình cảm đó nữa. Rốt cuộc tại sao người dịu dàng tử tế như anh lại như thế chứ?
  - cho dù qua nhiều năm nhưng Sa Mi vẫn còn tính đố kỵ của tuổi trẻ bồng bột. Hạo Nhiên đối diện với ánh mắt không phục của nó, tiến sát lại gần hơn
  - Cô ấy....là người đầu tiên khiến anh phải nổi giận
  - Chỉ thế thôi sao? Vậy thì em cũng làm anh tức giận được - Sa Mi vẫn ưỡn ngực
  - Không phải vì giận nên mới yêu....mà là vì yêu....nên mới giận - trái tim này....vẫn không thể bình tĩnh khi nhắc lại chuyện cũ
- Hạo Nhiên rời đi, suốt những ngày tháng hán sang Mĩ, không bao giờ nhắc đến tên người con gái đó. Bạn bè, đồng nghiệp luôn thắc mắc không hiểu tại sao đến bây giờ hẳn vẫn không để ý 1 ai. Chỉ là “Cô ấy”, “người đó”....chỉ là những đại từ vô danh, không tên tuổi
- Hạo Nhiên lấy chiếc camry mui trần đến Đại học Công nghệ thông tin thể thuyết giảng. Người ta trả rất nhiều tiền cho hẳn, không đến không được. Thật sự chuyện đã qua rất lâu rồi, cũng không ai còn nhớ tới sự tồn tại của hẳn trong trí nhớ nữa
- CON QUEN CON NHỎ ĐÓ LÀM CÁI GÌ? TÌM THÌ PHẢI TÌM ĐÚA NÀO ĐƯỢC ĐƯỢC CHỨT. SAO CON LẠI ỪNG ĐÚA ĐÚNG BẾT TRƯỜNG THỂ KIA?
  - SAO MẸ LẠI PHẢN ĐỐI CON, THẬT CỎ HỮ
  - CON NÓI GÌ? ẺN NÓI VỚI MẸ THẾ ĐÓ HẢ? - Chị Hòa giọng cứ then thét hét lên
- Hiếu Nhi bị tra tấn lỗ tai cũng không tài nào chợp mắt được, cứ lặn qua lặn lại. Đã lấy gối bịt tai lại nhưng tiếng chửi bới cứ vang vọng vào phòng
- THÔI ĐI BỘ KHÔNG ĐỊNH ĐỂ CHO CON NGƯỜI TA NGỦ HẢ!!!!!!! - Hiếu Nhi rốt cuộc cũng không chịu nổi, ré oan cả hành lang
  - Ủa?....Ủa em ngủ đây hả? - chị Hòa mặt mày tái mét
  - ĐÚNG THẾ. TỐI HÔM QUA TRỰC MÀ NHỜ ƠN MẤY NGƯỜI....TÔI KHÔNG NGỦ ĐƯỢC ĐÂY NÀYYYYYYYYYY - Hiếu Nhi lửa giận bùng bùng, không phân biệt cao thấp mắng cho bọn họ 1 trận - Phù....phù.... - Hiếu Nhi vuốt vuốt ngực để lấy lại hơi - Chị ơi, muốn mắng con thì về nhà mà mắng, đây là bệnh viện mà....Hơn nữa....đứng bết trường thì thế nào, ngày xưa em cũng đứng bết trường đây này
- Hiếu Nhi hít 1 hơi, thẳng tiến nhà vệ sinh. Thật....cuộc sống lúc nào cũng kiếm có giày vò con người ta từ giấc ngủ cho đến bữa ăn
- Xem ra công ty mai mối làm việc cũng rất được, gửi cho cô tài liệu và địa điểm hẹn gặp tối nay. Cứ cái đà này thì....
- Hiếu Nhi....Em....tối nay lại đi xem mắt nữa đấy à?
  - Sao chị biết? - Hiếu Nhi ngồi xoay xoay trên ghế, gặm gặm ổ bánh mì
  - Nhìn cái mặt gian hết sức của em thì biết? Chị nói thật chứ....đàn ông mà cứ theo tiêu chuẩn của em thì nó đã lấy vợ đại gia rồi chứ đâu tới lượt em - chị Tuyết dũa dũa móng tay cũng nói cứ như chuyên gia
  - Thôi đi, chị cứ trù dập. Nhất định.... - Hiếu Nhi tỏ ra kiên quyết

- Vậy còn người kia thì sao?
- Người nào?
- Chàng bạn trai cũ của em đấy? - từ “bạn trai cũ” ngay lập tức như virus, lan sang khắp bộ não của cô, đốt cháy kí ức mãnh liệt
- Chị nghe Trang kể á, chuyện cũng lâu lắm rồi. Thời đó....trẻ trâu mà - cô cười cười rồi cũng thu xếp đến văn phòng giáo sư có việc nữa
- Cộc....cộc....Hiểu Nhi mở cửa nhẹ nhàng, từ từ bước vào văn phòng vô cùng vô cùng thanh tịnh của thầy
- HIỂU NHI!!!! - Giáo sư Châu đột nhiên la lên
- Ôi giật cả mình.... - làm Hiểu Nhi 1 phen thót tim - lớn rồi sao thầy cứ chơi cái trò hù dọa con nít thế? - cô lấy lại tinh thần ngồi xuống ghế đệm êm ái
- Đợt sinh viên thực tập này, em phụ trách
- Tại sao ạ? - Hiểu Nhi đứng phắt dậy, làm như sắp đi biểu tình
- NGỒI XUỐNG ĐI....ở đâu cái kiểu người lớn đang nói đột nhiên đứng dậy thế?
- Vâng. Thế thầy nói lí do đi - Hiểu Nhi nhún nhường ngồi xuống lại
- Em, nắm rất rõ chương trình dạy của trường, còn những bác sĩ khác chỉ có thực tế thôi, nên đôi khi nói làm sinh viên rất khó hiểu. Cho nên....ngôn ngữ của em là thích hợp nhất
- Có mấy người ạ?
- 3 người. Thời gian thực tập 1 tháng
- Em biết rồi ạ - Hiểu Nhi đứng dậy chuẩn bị đi về
- Khoan đã....mắt em bị sao thế? Sao lại có quầng thâm thế kia?
- Tại tối qua trực mà sáng nay có người làm hỏng giấc ngủ nên....ngoáp....buồn ngủ quá!!!! - Hiểu Nhi ngáp chấy cả nước mắt
- Thôi đi thôi đi....em, về nhà ngủ đi. Coi chừng tiêm lộn chỗ cho người ta rồi mất công nữa
- Vâng....

Tự nhiên được cho nghỉ phép đương nhiên đối với cô đã 1 điều vô cùng hạnh phúc. Hiểu Nhi sắp được nhận lương, vậy là hạn cuối trả góp xe sắp tới rồi. Mặc dù rất vui nhưng cô không thể ăn mừng được vì....quá buồn ngủ. Về đến nhà là Hiểu Nhi nằm ngay ra giường ngủ

Thật sự nhìn vào không ai dám nghĩ đây là nhà của 1 bác sĩ. Quần áo đồ lót thì vất lung tung, cũng chẳng biết cái nào giặt rồi cái nào chưa. Vở bánh, kẹo, mì tôm, bao ni lông vứt tung tóe. Thỉnh thoảng buổi sáng cô còn phải tìm xem bớt đánh răng ở đâu nữa. Vậy cho nên....Hiểu Nhi vẫn sống cuộc sống cầu thả đáng buồn tẻ như vậy

- Các cậu biết....tôi....có quyền gì ở đây rồi đấy - Hiểu Nhi kiêu hãnh đứng trước 3 trước học trò tạm thời của mình, có chút tự mãn, tay vuốt vuốt tóc
- Em vẫn kiêu ngạo như xưa nhỉ?

Hiểu Nhi mở to mắt nhìn Thiên Minh, có chút bất ngờ

Cô cầm chai nước suối lạnh đưa cho anh 1 chai. 2 người ngồi trên ghế chờ như 2 người bạn thân lâu năm không gặp

- Sao anh....lại là thực tập chứ? - hiểu kì đến nỗi cô không thể đợi lâu được
- Khó khăn lắm anh mới dứt ra khỏi tổ chức, phải mất tận 1 năm, sau đó tại thi trượt 1 năm nữa, cho nên anh đăng kí trễ chút thôi. Xitttttttttt.....La Hiểu Nhi....em cũng giỏi thật đấy, thi được vào trường khó như vậy, lại còn là thủ khoa nữa chứ, bằng loại xuất sắc....em thật sự rất nỗ lực

- Sao ai cũng khinh thường em thế nhỉ? - cô cũng vờ nhăn mặt cau có. Không khí thật thoải mái, có lẽ chẳng còn vương bận hay hận thù gì nữa
- Em....
- Nhi....ra đây có cái này cho coi nè - Thiên Minh muốn nói chuyện gì đó nhưng bác sĩ Tuyết lại chạy ra kêu Hiểu Nhi nhanh chóng chạy vào coi thử
- Gì đây? - miệng cô không khỏi thốt lên
- H-A-S, Health and safety, em có nghe nói trên ti vi chứ?
- Chút chút, nhưng sao....nhiều thế này
- Là sản phẩm công ty CN quảng cáo đấy, mỗi bệnh viện 20 sản phẩm để kiểm chứng
- GÌ CHỨ? Bác sĩ mà còn xài hàng nhái là sao? - Hiểu Nhi bực bội không chịu được, lần đầu tiên.....ước mơ bác sĩ của cô bị làm nhục thế này - không dùng
- Sao có thể ăn nói thế chứ? - giáo sư Châu đi tới mắng mỏ - còn gì là thể diện cho đám thực tập sinh nữa....
- Thầy....nhưng cái này không được - Hiểu Nhi nổi cáu đi vào phòng

18. Tiền Là Mai Mối

Thiên Minh đứng chờ trước cổng bệnh viện, thấy Hiểu Nhi vội vàng đi ra liền bắt chuyện

- Em....rảnh không? - anh có vẻ hào hứng hẳn
- Không, em bận rồi - Hiểu Nhi lờ anh, né qua bên kia để đi
- Em có hẹn rồi sao?
- Ừm...Về chuẩn bị mai đi làm đi ha - cô vỗ vỗ 1 bên vai Thiên Minh
- Hiểu Nhi vội vàng đi vào nhà hàng 5 sao mà có người nào đó đang đợi mình
- Chào anh.... - cô cúi đầu lễ phép chào
- Chào cô
- Phía bên bàn bên kia là Hạo Nhiên đang nâng ly với mấy đồng nghiệp trong công ty
- Luck, tôi thấy cậu....hức...rất có năng lực....lại không....hức....khù khờ, đần độn, mà....sáng sủa....sao chẳng thấy 1 mống nào ve vãn thế?
- Tôi.....chỉ thích cuộc sống tự do thoáng đãng thôi - hắn cười cười ngại ngùng
- Rầm....choang....choang....
- ANH LÀM GÌ THẾ? - tiếng hét bên kia làm loạn hết cả cái nhà hàng - BUÔNG RA!!!
- Cô em làm gì nóng thế?
- Gì? - cô cười khinh - LỖ TAI ANH BỊ CHÓ GẶM NÁT RỒI HAY SAO? - Hiểu Nhi bẻ ngược cánh tay thô bạo đang siết chặt tay mình, làm lão la oai oải
- Hiểu Nhi thộn vào bụng rồi gạt chân làm lão ngã bay ra sàn
- May cho ông....hừ...hừ...là hôm nay tôi mang vấy đấy
- Hiểu Nhi hùng hực lấy túi xách đi về. Đúng là 1 ngày xui xẻo không đâu

- Hết chuyện rồi....uống tiếp đi.... - mấy ông già say sấn vẫn tiếp tục no nê
  - Vâng - Hạo Nhiên từ tốn tiếp rượu, nãy giờ hắn tranh thủ uống ít ít để còn lái xe về nhà nữa
  - Cho nên mới nói....cậu Luck sau này....đừng có lấy mấy cô gái hung hăng đó....chết cả đời đấy
  - Tôi biết rồi - Hạo Nhiên chợt có 1 suy nghĩ xoẹt qua đầu. Cô ấy....cũng hung hăng y như vậy
- 1 ngày vô cùng bận rộn đối với Hiểu Nhi, nóng nảy quá mức, cô mua bia ra bờ sông ngồi uống 1 mình, còn kêu Trang ra nhậu cùng nữa
- Cậu điên rồi hả? Giờ này còn nhậu nhẹt gì nữa - Trang bây giờ lớn lắm rồi, biết chải chuốt và có người yêu rồi, 1 người cùng làm trong 1 ngân hàng
  - Sợ bạn trai phát hiện sao? - cô nói đùa
  - Sao? Chuyện gì? - Trang khước 1 lon, tu ồng ộc
  - Chán quá....sao cuộc đời mình lại chán thế này.... - cô gục lên vai cô bạn, nhưng đột nhiên nước mắt lại rơi
  - Sao thế?
  - Mỗi ngày Hiểu Nhi này đều cố gắng sống để không thẹn với lòng, để khỏi bị chú để ý dòm ngó.....nhưng....híc....sao đều cảm thấy cô đơn trống rỗng chịu không nổi.....sao lại như vậy?.....Sao chứ?..... - Hiểu Nhi khóc rống lên, khóc thoải mái trên bờ vai nhỏ bé này, rồi ngủ luôn trên đó
  - Cuối cùng....cậu vẫn không quên được hắn....
- Reng....Reng.....Reng.....Tiếng chuông điện thoại không ngừng tra tấn lỗ tai Hiểu Nhi
- Alo
  - LA HIẾU NHI....GIỜ NÀY MÀ EM CÒN CHƯA ĐI LÀM SAO? THỰC TẬP ĐANG ĐỢI ĐÂY NẦYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY!!!!!!!!!
- Hiếu Nhi bừng tỉnh....8h00 rồi sao? Đầu óc cô rối tung rối mù, còn mệt mệt vì tối qua uống nhiều quá. Cô vội chạy vào nhà thay bộ quần áo rồi lại nhanh nhanh đến bệnh viện
- 15 phút....em trễ 1 tiếng 15 phút - giáo sư Châu đứng hiên ngang tiếp đón cô ngay trước cổng, đứng sau là 3 thực tập sinh mặt ngây ngây ngô ngô
  - À.....em xin lỗi....mấy đứa đi theo chị nhá - cô nở nụ cười thiên thần - em đi nha thầy
  - Hôm nay em sẽ không được nhận lương
  - SAO VẬY THẦY? - đi được vài bước thì cô dừng người lại, như có thiên thạch đập ngay vào đầu
  - Hôm nay em làm 1 việc hết sức mất thể diện đối với bệnh viện ta. Trả lương muộn là còn nhẹ đấy
- Hiếu Nhi cúi gằm, giận cá chém thớt, hề thấy tội thực tập làm sai điều gì là mắng mỏ như điên. Cuộc sống này có ý nghĩa nhất với cô chính là tiền, sao thầy nỡ để cô gái trẻ tội sống nơi thành phố xô bồ này không có tiền chứ. Cô biết sống thế nào đây
- Rốt cuộc cậu làm thế nào đậu đại học thế?
  - Ngay cả việc đơn giản này cũng không biết là thế nào?
  - Cậu muốn giết chết bệnh nhân sao hả?
- Từ xa nhìn thấy mấy cậu thực tập mà ai cũng thấy xót dùm, mới 1 ngày mà đã te tua không ai nhận dạng được. Thiên Minh vốn dĩ nhận ra được người quen thì có thể nhẹ nhàng 1 chút, không ngờ lại đáng sợ như vậy
- Giáo sư à, không có người nào được hơn sao ạ? Cả ngày tại em phải sống trong địa ngục đấy
  - CƠM ĂN CŨNG KHÔNG ĐƯỢC NỮA
  - Thì ra....cuộc sống trong bệnh viện là thế này sao?

Thấy bọn trẻ cực khổ vì Hiểu Nhi như vậy, giáo sư Châu cũng không muốn động lại trong kí ức thực tập là những tiếng hét kinh hoàng của cô

Cộc....cộc.....

- Thầy gọi em có chuyện gì không ạ?

- Em đúng là....giận cá chém thớt

- Ý thầy đang nói tội thực tập sinh ấy hả? - Hiểu Nhi ngồi vắt chéo chân - đúng thế, thầy không biết tính con sao? Giận cá chém thớt.... - cô vẫn ngông như ngày nào

- Bây giờ chỉ cần em làm thay thầy 1 chuyện....thầy sẽ trả lương cho em

- Chuyện gì ạ? - lập tức mặt cô quay ngoắc 180 độ

- Sáng mai thầy sẽ đến khám cho 1 người, em đi thay thầy là được

- Thế có được không ạ? Dù sao....cũng là thầy hện mà em lại đi....

- Không tự tin sao? Vậy thì khỏi nhận lương

- Á....em biết rồi, thế.....đó là chỗ nào?

- Công ty CN

- Gì.... - cái giọng chan chát không kìm chế lại hét lên - ....ạ?

- Bởi vậy thầy mới kêu em đi, đâu phải dễ ăn. Về suy nghĩ đi rồi báo cho thầy biết.... - thầy ấy ra đi mà không có lời từ biệt thương hại cô, có thể suy nghĩ sao

Hôm nay....thật sự cô đã sống như 1 kẻ ăn mày. Tiền điện và nước không trả mấy ngày nay nên người ta cắt luôn rồi, bây giờ trong nhà tối om nhìn như nhà hoang, cô còn phải nhịn ăn sáng nữa chứ. Còn xe yêu....chưa thể trả kịp em rồi. Nằm trên chiếc giường, không điều hòa, không quạt, không nước....thật sự cô chịu hết nổi rồi. Còn đúng 5% pin, cô quyết định thực hiện cuộc gọi cuối cùng

- Thầy....mai em sẽ đi ạ

Công ty CN.....

- Em chăm sóc anh hơi nhiều đấy, không sợ hiểu lầm à?

- Dù sao anh cũng phải giữ sức khỏe tốt để còn làm việc nữa. Health and safety đâu thể khám bệnh mãi cho anh được - Sa Mi từ tốn chỉnh sửa cổ áo cho hẵn, dịu dàng như 1 người vợ. Hạo Nhiên cầm lấy tay nó, nâng khỏi sự đụng chạm cổ ý này

- Anh chỉ vào đây vì tiền lương trả cao thôi, em cũng biết mà....hoàn toàn không có ý khác - hắn mỉm cười - chẳng phải em nói sáng nay có bác sĩ sao?

- À....giờ này chắc chưa tới.... - Sa Mi có vẻ lúng túng khi bị từ chối thẳng thừng như vậy - chúng ta đi uống chút cafe đi

- Cũng được

Đứng trước cái CN to lớn mà lòng cô không ngăn nổi sự căm ghét. Nhớ lúc trước cô từng giấu đi 1 cái để đập phá cho đã đời, không ngờ bị thầy phát hiện, còn bị mắng 1 trận nữa. May là đồ chùa nên chưa bị kỉ luật. Chưa bao giờ Hiểu Nhi xài đồ chùa mà cảm thấy khó chịu thế này

- Tên này chắc tu 10 kiếp mới được mình khám bệnh thế này đấy - Hiểu Nhi nheo mắt hiên ngang đi đến bàn thư kí

- Cô là bác sĩ khám bệnh ạ?

- À.... - Hiểu Nhi nhìn mình, thì ra từ bệnh viện đến đây cô quên cởi áo blouse - đúng vậy

- Cô có thể vào phòng đợi, anh ấy đi chút sẽ quay lại ngay

- Vâng

Căn phòng trắng toát thật sự rất thanh tao. Cái tên này đúng là có mắt thẩm mỹ mà. Hiểu Nhi thích thú đi tham quan xung quanh. Giường, tủ lạnh, li vi, bàn khách, bàn làm việc, tủ đồ, phòng vệ sinh....đầy đủ như 1 căn hộ nhỏ nằm trên cao vậy. Trừ ti vi và bàn làm việc, tất cả đều trắng toát. Cô vén tấm màn mềm mại lên

- Woa... - cảnh cả thành phố nằm gọn trong mắt thật là thích, bất chợt bàn tay cô đưa lên tấm gương, vuốt ve thành phố nhộn nhịp này

Hạo Nhiên nghe thư ký nói bác sĩ đã vào phòng. Hắn không ngờ lại là con gái, hơn nữa hình như là 1 cô gái rất trẻ. Mái tóc qua vai uốn nhẹ làm tôn lên vẻ nữ tính, cùng với chiếc áo blouse trắng, hắn mỉm cười

Không vội lên tiếng, Hạo Nhiên dứt tay vào túi quần, dựa người vào cửa, đứng nhìn xem cô gái kia sẽ làm gì. Từng cử chỉ đôi tay nhỏ bé đáng yêu đưa lên tấm kính, đến tiếng thốt lên của cô đều làm hắn cảm thấy rất có cảm tình với cô gái này

- E hèm...xin lỗi vì phá bầu không khí của cô bác sĩ.... - thấy mình đã im lặng quá lâu, hắn lên tiếng

- À...xin lỗi, tôi là bác sĩ chữa trị.... - Hiểu Nhi cũng giật mình, ngại ngần quay lại cúi đầu xin lỗi

Hiểu Nhi ngẩng đầu ngắm nhìn dung nhan của người con trai trước mặt. Trước mặt cô là gương mặt mà cô đã lãng quên trong trí nhớ từ lâu. Nhưng tóc của hắn nhuộm thành màu bạc, với nước da trắng lạ thường làm hắn thật nổi bật trong chiếc áo sơ mi tay dài mà quần kaki lửng. Cô không biết bây giờ vẻ mặt của cô biểu hiện như thế nào nhưng....khoảnh khắc này chắc ai cũng phải bối rối. Tay Hiểu Nhi bịn rịn mồ hôi, cô bắt đầu thực hiện nhiều động tác hơn bình thường: xoa tay rồi đưa tay lên cổ, sau đó vuốt tóc

- Có người nói nếu làm quá nhiều động tác thì chứng tỏ người đó đang rất bối rối....Em cũng như vậy sao? - không mất quá nhiều thời gian để đứng sững như thế này, Hạo Nhiên chủ động lên tiếng

- À...xin lỗi, tôi...là La Hiểu Nhi, là bác sĩ nhận chữa trị hôm nay cho anh

- Cứ gọi tôi là Luck, em ngồi đi - hắn rất tự nhiên, không có vẻ là nhận ra người cũ gì cả. Hay thật sự....đã quên rồi

- Anh....hình như uống rất nhiều cafe, có vẻ anh mất ngủ - Hiểu Nhi nhìn ngay mặt hắn và đoán

- Đúng vậy, xem ra cô rất giỏi - hắn bật cười, nụ cười của người mà cô từng yêu

- Có quầng thâm....trên mắt, bất cứ ai nhìn vào cũng thấy mà - cô đưa tay làm hiệu trên mắt

- Vậy à....vậy mà chẳng ai để ý đến tôi cả....như bác sĩ vậy.... - Hiểu Nhi nhận ra điệu bộ đùa giỡn, tự cười nhì nhì vì còn ngu muội

- Mất ngủ, hơn nữa tôi thấy anh là....tác giả của Health and safety gì đó phải không? Chắc là anh bận lắm

- Bây giờ thì tôi chỉ việc kiểm tra tài khoản ngân hàng của mình mà thôi - giọng điệu đùa giỡn thật làm kẻ thiếu tiền như cô khó chịu

- Vậy chắc là thỉnh thoảng anh cảm thấy đau đầu

- Đúng vậy, lúc đó tôi sẽ uống thuốc đau đầu

- Anh biết mình bị stress chứ? - có vẻ Hiểu Nhi thấy được hắn đã bỏ công nghiên cứu cái công trình “vĩ đại” kia thì chắc cũng có chút hiểu biết

- Tôi biết. Nhưng giám đốc cứ phải kêu bác sĩ tới thế này

- Không sao, như vậy những bác sĩ nghèo khó như tôi mới có lương ăn chứ. Tôi sẽ kê đơn thuốc cho anh - quả nhiên....lời nói vẫn luôn làm khó chịu người khác của Hiểu Nhi lại lấy lại tinh thần cho hắn rồi

- Tôi sẽ nhờ thư ký lấy. Em ăn sáng chưa, tôi mời - Hạo Nhiên đứng dậy phơi phới

- Xin lỗi anh LUCK, nhưng tôi còn phải làm việc nữa - Hiểu Nhi cười cười, đứng dậy đi về

- Đây là cơ hội 1 không 2 đây, tôi sẽ đãi em 1 bữa sáng hoành tráng mà bằng cả tuần lương của em đây. Không đi sao?

19. Là Nghiệt Duyên Hay Định Mệnh?

Hiếu Nhi như nhìn thấy bàn tiệc vào buổi sáng, từ khi sinh ra đến giờ đây là bữa sáng thịnh soạn nhất của cô. Nước miếng bắt đầu trào lên từ khoang miệng. Hiếu Nhi nhìn hấn cười 1 cái như xin phép ăn trước. Cô ăn rất ngon miệng, ngấu nghiến thức ăn trong cái miệng chúm chím xinh xắn thật đáng yêu

Ngược lại còn đối diện là chàng trai lãnh tử, ăn vô cùng từ tốn, cảnh tượng thật khiến người ta khó chịu. Thì ra đây là phong cách hoàng tộc đây mà

- No quá.... - Hiếu Nhi xoa xoa cái bụng mím cười hạnh phúc. Đạo gần đây vì tiết kiệm tiền nên cô chẳng ăn sáng gì cả

- Em còn muốn ăn gì nữa không? - hấn mỉm cười từ tốn, thật sự bây giờ cô chẳng ưa chút nào

- Thôi cảm ơn anh, tôi còn phải đi làm nữa. Tạm biệt - cô xách túi đi - mà sau này anh đừng kêu em em gì đó nữa, nghe thật ngứa lỗ tai

- Vậy.... - cô dừng lại nghe tiếp lời hấn sắp nói - kêu bằng em yêu, người yêu, bạn gái hay là Hiếu Nhi của tôi?

- Gì? - Hiếu Nhi giật mình nhìn hấn chăm chăm không chớp mắt, cô đang nghĩ....chắc không phải đâu - Mong sau này anh ăn nói cho cẩn thận - mặc dù hấn cao hơn nhiều so với cô nhưng Hiếu Nhi vẫn túm lấy cổ áo hấn giằng mặt

- Em vẫn như vậy nhỉ? - hấn đỡ nụ cười quen thuộc, làm cô vô cùng khó chịu. Không biết trong đầu tên này đang nghĩ cái quái gì

- Đừng có làm như tôi và anh đã quen nhau

- Anh rất vui.... - Hạo Nhiên lôi tay cô ra khỏi áo mình - ....vì em vẫn nhớ anh

Hiếu Nhi giật phăng tay mình ra, vẻ mặt có chút rung động. Cô quyết định im lặng để tránh mình mềm lòng. Cô rời đi khỏi nhà hàng, để lại Hạo Nhiên với rất nhiều suy nghĩ trong đầu. Thật sự khi gặp lại cô, hấn đã nghĩ cái thế giới này thật tuyệt vời khôn tả nổi

Thời gian về đây hấn cũng muốn đi tìm cô lắm nhưng không đủ dũng khí. Còn bây giờ khi gặp lại, thấy Hiếu Nhi vẫn luôn làm ấm trái tim của hấn, cảm giác hạnh phúc khi đó lại ùa về. Nhưng khác là, chỉ tồn tại 2 người, không có tổ chức, không chết chóc, lừa dối. Hạo Nhiên sẽ đường đường chính chính theo đuổi cô

Hiếu Nhi sờ tay lên ngực mình khi đang lái xe về bệnh viện. Thực sự đập rất mạnh. Tại sao sau nhiều năm thế này cảm giác vẫn thế nhỉ?

- Hiếu Nhi, không vào sao? Bộ em rãnh rồi đứng đây hóng gió thế hả? - chị Hòa đi qua thấy cô đứng sững trước cổng thì quát

- À, em biết rồi. Em cũng mới đi khám cho người ta về đây này

Hiếu Nhi ngồi xoay xoay cái ghế trong phòng của mình. Cô ủ rũ mệt mỏi, suốt ngày ngồi trong điều hòa thì sướng thật nhưng cũng rất chán....con người cô vốn tăng động mạnh mẽ, sao lại như còng búp thiu

- Mời cô ngồi. À, cô bị đau đầu à....

Hiếu Nhi cuối cùng cũng được nghỉ trưa. Ngồi trong phòng chung và cô cảm thấy vai đau nhức, chắc do ngồi lâu quá đây mà

- Đây là tiền lương tháng này của em, còn đây....là tiền khám ban sáng - chị Tuyết đi từ phòng giáo sư ra

- Woa...sáng nay em làm gì mà phong bì có vẻ dày thế? - không kìm chế được tò mò, bác sĩ Hòa liền chạy tới xem nhưng cô đã kịp lấy lại phong bì

- Đã nói mấy chị đừng có coi thường em mà, sáng nay....là 1 ca khó đấy

- Nghe nói người em khám là người làm ra Health and safety hả? Chị còn tưởng em giết người ta luôn rồi đấy

- Này, chị đừng có nói quá, em là bác sĩ cứu người mà....chứ đâu phải giết người đâu

- Woa, em có phúc đấy, nghe nói anh ta đẹp trai như Kim Soo Hyun, Lee Jong Suk chứ chẳng chơi

- Phải, nhìn cũng tạm....

- Dù sao có tiền rồi cũng nên thể hiện 1 chút chứ người đẹp.... - bác sĩ Tuyết cười gian đến choàng tay lên vai cô

- Tuy em đẹp, nhưng em không thích...thể....hiện...tôi nay em cũng có hẹn rồi

Hiếu Nhi lại diện bộ cánh đẹp đẽ, nhưng lần này cô không phải đi xem mắt. Thiên Minh đã hẹn cô ở 1 nhà hàng cạnh bờ sông rất đẹp. Không ăn thì tiếc lắm

- Em ngồi đi

- Anh gọi gì chưa?

- Anh cũng vừa tới, chưa gọi - Hiếu Nhi không ngại liền kêu phục vụ tới

Hạo Nhiên cũng đi ăn với mấy đồng nghiệp cũ. Giữa chừng hắn xin phép đi rửa tay nên bắt gặp cảnh tình tứ của ai đó ở bàn bên kia. Nhìn thấy Hiếu Nhi và Thiên Minh đang vui vẻ như thế, Hạo Nhiên thiết nghĩ....có phải mình đến trễ 1 bước không

- Chào cậu, lâu ngày không gặp - hắn chủ động tới bắt tay với Thiên Minh. Anh cũng ngạc nhiên lắm, không ngờ gặp hắn ở đây

- Trái Đất đúng thật là nhỏ bé đấy, Hạo....

- Anh Luck phải không, sáng nay gặp anh không ngờ bây giờ gặp lại, đúng là nghiệt duyên nhỉ? - Hiếu Nhi cất lời Thiên Minh, muốn đuổi con người này đi

- À, Luck phải không? Bây giờ anh nổi tiếng quá nhỉ?

- Cảm ơn cậu. Bây giờ cậu đang làm gì thế?

- Tôi làm thực tập sinh ở bệnh viện của Hiếu Nhi. Thật không ngờ cô ấy còn đích thân giảng dạy cho tôi nữa - Thiên Minh cười hạnh phúc

- Đúng là nghiệt duyên nhỉ - tuy ngoài miệng cười nhưng Hạo Nhiên cũng rất bức bối

Không khí gượng gạo nhưng trên hết là tự căm ghét, khó chịu của nhiều người dành cho đối phương. Gặp lại Hạo Nhiên lúc này, đối với Thiên Minh cũng là nghiệt duyên

- Nghiệt duyên gì chứ, anh ăn nói khó nghe lắm đấy. Tuy tiền anh trả tôi rất hậu hĩnh nhưng bây giờ tôi không còn là bác sĩ của anh nữa, thưa anh Luck. Anh có thể đi để tôi ăn bữa cơm cho trôi với bạn tôi được không? - Hiếu Nhi nghiêng răng, kiên nhẫn để nói lời cuối cùng

- Được thôi, 2 người ăn vui vẻ

Hiếu Nhi thở phào nhẹ nhõm vì đuổi được hắn đi. Hạo Nhiên trước khi đi còn kịp đá kích cô bằng 1 đòn

- Anh rất vui....vì em không nói rằng đó là bạn trai em

Hạo Nhiên cười khẩy đi về bàn ăn của mình. Hiếu Nhi sôi máu nhìn theo, ăn mất cả ngon

- Chút nữa, em....có muốn đi đâu nữa không? - Thiên Minh lấy lại không khí

- Thôi khỏi, em hết hứng rồi - tuy đang nói chuyện với Thiên Minh nhưng cô chẳng nhìn thẳng vào mắt anh nói, chỉ 1 mực nhìn hẩn mặc dù người đó đã đi xa

“Xem ra....em vẫn chưa hề quên anh ta....”

Hiếu Nhi tức giận quăng hết túi xách xuống sàn

- Tệ hại, quá tệ hại. Hừm....

Hiếu Nhi đang loanh quanh kiểm tra tình trạng của bệnh nhân thì đi ngang qua phòng giáo sư. Lúc đầu thì không để ý cho lắm nhưng nghe giáo sư nói chuyện có vẻ lớn tiếng

- Anh xem bệnh viện chúng tôi là trò đùa sao?

- Tuyệt đối không được. Cho dù nó là 1 đứa lười biếng nhưng chưa bao giờ bỏ việc. Tôi không để nó từ bỏ việc ở bệnh viện đâu

- Hầy....tôi sẽ hỏi

Nghe có vẻ thầy đang cãi vã chuyện gì ghê lắm. Hiếu Nhi chưa thấy thầy nổi giận lớn tiếng với người khác như vậy

Cạch....Hiếu Nhi đang áp tai vào cửa để nghe ngóng thì thầy đột nhiên mở cửa, cô té ập vào

- Hì....thầy.... - cô còn đang tìm cái cơ chính đáng để biện hộ cho hành động mờ ám của mình

- Đi uống nước chứ? - đột nhiên giọng điệu thầy hạ xuống làm cô thấy là lạ, bình thường không phải sẽ mắng cô sao?

Giáo sư mà cũng chọn được quán cafe siêu sang chảnh ở gần bệnh viện này sao? Uống ngụm cafe mà lòng cô còn nóng bức hơn. Thầy không nói gì mà chỉ từ tốn uống trà như mấy bị chân tu ấy

- Có...chuyện gì sao thầy? - Hiếu Nhi khơi mào. Giáo sư rút trong tập hồ sơ ra 1 tờ giấy rồi đưa cho cô - Gì thế?

Hiếu Nhi chăm chú đọc từng câu từ trong cái tờ giấy mỏng manh kia. Cô tức giận vì không thể xé nó ngay bây giờ, hẩn xem mình là cái quái gì chứ?

- Có vẻ sau lần khám bệnh đó con được chào đón ghê nhỉ? - thầy cười nhạt mà tôi thấy có vẻ buồn buồn

- Cái này....hẩn đưa cho thầy ạ?

- Thầy mới nhận được sáng nay, thầy cũng không muốn để con đi....nhưng quyết định tùy thuộc ở con

- Vậy con....phải bỏ bệnh viện về làm bác sĩ tư cho 1 tên giàu có sao?

- Phải - thật sự quá đột ngột, cô bối rối không biết phải làm thế nào cho phải. Cô không muốn phải rời bệnh viện nhưng....tiền lương thật sự gấp 5 lần bình thường. Đúng là đáng để suy nghĩ

- Trước đây....thầy cũng từng có 1 học trò, nó cũng thông minh sáng sủa như con vậy, rồi cũng quyết định đi làm bác sĩ tư.... - giọng thầy buồn hết sức, làm cô cũng nao lòng, xót xa như thầy đã từng trải qua chuyện khủng khiếp

- Rồi sao ạ?

- 3 tháng sau thầy đi dự đám tang của nó

- Sao ạ?

- Đó là 1 gia đình tài phiệt nhưng đứa con gái thì bị tâm thần. Sau này lộ chuyện cho báo chí biết cho nên mọi sự chỉ trích đều đổ dồn về nó. Gia đình tan nát....cuối cùng nó lại chọn cách tự tử

Hiếu Nhi vô cùng bất ngờ khi nghe đến cái chết của cậu thanh niên, cô cũng sợ sệt không kém. Chắc 2 chuyện này không giống đâu. Nghe thầy nói giống như đang níu kéo cô khỏi con đường tự tử. Nhưng La Hiếu Nhi này là ai chứ, đâu thể nói chết là chết dễ dàng thế được

- Thầy yên tâm, cho dù con có chọn thế nào, con cũng sẽ sống tốt mà - Hiểu Nhi cười rạng rỡ để thầy khỏi bận tâm

Sự quan tâm của thầy, cô rất biết ơn, hơn nữa Hiểu Nhi không thể rời khỏi cái bệnh viện thân thương gắn bó với cô nhiều như vậy. Chỉ cần tưởng tượng ra cái mặt đáng ghét ấy là cô không thể nhin được

Hiểu Nhi lại trốn lên sân thượng để coi phim, dạo này sao nhiều phim Hàn hay ra thế nhỉ. Cô nghịch nghịch ipad muốn điên loạn

- Á.....

“Gì thế? Chuyện gì?” Hiểu Nhi hoảng hồn nghe thấy tiếng hét man rợ. Đây là bệnh viện, hơn nữa lại là ban ngày sao có nhiều tiếng hét đến phát khóc thế kia. Hiểu Nhi run run nhìn ra đằng sau. Là đàn ông, 1 người đàn ông, à không, là bệnh nhân đang đứng lấp lững giữa sự sống và cái chết

Bệnh viện mặc dù có nhiều người phải nằm suốt cuộc đời trên giường bệnh nhưng chưa ai dám làm chuyện đại dột gì. Sao người này....có thể suy nghĩ lệch lạc như vậy

Hiểu Nhi nhẹ nhàng và tiến tới chỗ người đàn ông trong trầm lặng. Đẹp bỏ ý nghĩ khoe khoang làm người hùng, cô phải cứu người này trước. Trước đây khi còn là sinh viên, Hiểu Nhi từng đọc 1 cuốn sách của nhà tâm lý người Pháp. Ông nói khi con người ta bị mù quáng trong cuộc sống, họ sẽ tìm tới những nơi không phải chịu sự đau khổ, nhục nhã của người đời, tự do sống như những gì họ muốn, đó là CÁI CHẾT. Vì vậy tâm lý họ không được tỉnh táo, dễ kích động, biện pháp bây giờ chỉ có 1

20. Lại Làm Người Hùng

- Này cô kia.....cô đang làm gì thế? - Hiểu Nhi bình tĩnh sau những tính toán lộn xộn trong đầu

- Dã? Chuyện.....chuyện gì?

- Cô tính tới để kéo tôi xuống chứ gì. Không....không, tôi không xuống đâu - mỗi lần kích động, người ông chú lại nhướng ra lơ lững giữa không trung hơn

- Ông nghĩ ông là ai chứ? - mặc dù phân tích đủ thứ, cũng muốn nhẹ nhàng khuyên nhủ triết lý như trong phim nhưng cái mồm cô ngứa không chịu nổi - tưởng sắp chết nên tôi đến cứu ông á? Nằm mơ nhá. Tôi mặc dù là bác sĩ - cô dơ dợ cái áo blouse đáng tự hào - không phải ai cũng nhân hậu từ bi đâu. Bây giờ tôi không cứu ông thì cũng chẳng có ai la rầy gì tôi đâu - Hiểu Nhi nghênh nghênh mặt, chẳng có gì gọi là quan tâm tính mạng người khác

- Cái gì? - xem ra mặt ông chú vẫn chưa khỏi bất ngờ khi nghe 1 bác sĩ nói ra những lời vô nhân tính như vậy

- Sao? Ông không ngờ chứ gì, vậy bây giờ tôi sẽ lập tức xuống dưới để cho ông tự do trên này nhá. Xem như tôi chưa bao giờ xuất hiện. Thân! - Hiểu Nhi toan quay đi thì bị ông chú tóm cổ, thở không được

- Mày! có chết tao cũng sẽ lôi mày xuống cùng - ông chú kẹp cổ cô rồi dồn đến đường cùng của tòa nhà. Hiểu Nhi cảm nhận được luồng gió thổi ra từng đường chân kẻ tóc cũng không khỏi rùng mình

- Ông.....ÔNG LÀM GÌ THẾ ÔNG GIÀ? - Hiểu Nhi hét lên sợ hãi

- Tao phải lôi cái đứa thất đức vô nhân tính này theo cùng để tẩy rửa cho cái xã hội này - càng nói cô càng bị ông chú này làm ất thẳng bằng, tưởng chừng sắp bùng xuôi

- Hừ, phải....tôi, cũng sẽ lôi ông xuống luôn - Hiểu Nhi nhếch mép, khác hoàn toàn vẻ sợ hãi lúc nãy

Cô dùng hết lực của mình, nhấc bổng ông chú và nện xuống nền xi măng nóng rát. Khắp người ông xây xát không ít nhưng coi như cũng giữ được cái mạng già. Ông chú ngất đi. Cô đoán ông ấy cũng khá mệt mỗi vì lôi lên lôi xuống 1 đứa nhóc như cô rồi

- Á, Xiii..... - Hiểu Nhi bỗng cảm thấy đau rất ở khuỷu tay. Ngay lúc đó các bác sĩ và y tá trong bệnh viện đã ồa lên hỗ trợ, còn có vài tên phóng viên nữa

Hiểu Nhi đang băng bó vết thương do dính quệt qua khi này. Thật sự cô rất ghét bị thương, làm gì cũng khó khăn. Nhờ kinh nghiệm 3 năm chinh chiến trên sân cỏ, cô mới có những thao tác thành thạo như vậy. Hiểu Nhi gần như trở thành người hùng trong bệnh viện. Woa, sai cảm giác sung sướng thế này là lần thứ n cô được tận hưởng. Quả là 1 quãng thời gian dài

Nghe được tin Thiên Minh lập tức chạy tới văn phòng Hiểu Nhi. Không nói không rằng đập cửa đi vào

- Chuyện gì? Sao cậu không có chút phép tắc thế? - Hiểu Nhi hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị

- Cậu tưởng mình là siêu nhân chắc, sao lại làm chuyện nguy hiểm thế? - Thiên Minh lớn tiếng, anh sắp mất luôn kiên nhẫn rồi đây, sao cô lại có hành động thiếu sáng suốt như vậy

- Siêu nhân hay không là kệ tôi, cậu sao lại lớn tiếng ở đây

- Sau này đừng làm vậy nữa

- Ra ngoài - cô lạnh lùng đuổi anh ra khỏi phòng mình

- Hiểu Nhi.... - Thiên Minh tha thiết năn nỉ

- RA NGOÀI. CẬU ĐIẾC SAO? Đừng có lo chuyện bao đồng nữa, lo làm tốt công việc thực tập của cậu đi

Nghe cô quát nặng lời như vậy, Thiên Minh đành phải ra ngoài. Hiểu Nhi phở hất ra, cô biết ngay cũng sẽ có những phiền phức không đáng có thế này mà. Hiểu Nhi nhận được 1 cuộc điện thoại, là số lạ

- Alo

- Em quyết định thế nào? - vừa nghe là cô biết ngay tên nào

- Xin lỗi nhưng tôi không đồng ý - Hiểu Nhi nghe bên kia có tiếng gió quật là lạ

- Anh đang đứng ở sân thượng - cô nghe tiếng phiêu phiêu của hấn cũng hơi sợ

- Kệ anh, tôi cúp máy đây

- Nếu em không đồng ý....anh sẽ lập tức nhảy xuống

- Tôi không quan tâm - cô còn tưởng hấn đang nói đùa

- Tôi còn 1 tiếng....

Tiếng tút dài ở đầu bên kia trút thêm gánh nặng trong lòng cô. Hấn muốn dùng mạng sống để dọa cô sao? Đáng tiếc là cô chẳng sợ chút nào

Hiểu Nhi định ninh ngồi trong phòng tận 15 phút. Tuy nói không để tâm nhưng chốc chốc cô lại liếc nhìn đồng hồ. Nửa nghi hấn đùa mình, nửa nghi hấn nói thật. Tên này cũng liều lắm đấy, chắc không phải hấn định bỏ nguyên cái gia tài kết xù để tự tử vì 1 lí do lãng nhách chứ

Chiếc xe đen bóng lao thật nhanh hết tốc độ tiến thẳng đến CN. Dù thế nào cô cũng phải lên coi thử. Thật không may đoạn đường cô đi chẳng dễ dàng chút nào, lại kẹt xe, đèn đỏ. Phải mất gần 30 phút cô mới có mặt ở đây. Trớ trêu thay hay có phải ông trời đang giỡn với cô hay sao mà thang máy bị hư rồi. Hiểu Nhi tức điên người chạy như ma đói lên đến tầng thượng

Trời ơi 20 tầng chứ có phải 2 tầng đâu. Hiểu Nhi chạy bán sống bán chết. Thở không ra hơi nữa rồi. Cô muốn gọi điện thử cho hấn nhưng điện thoại tắt nguồn

- Chết tiệt! - Hiểu Nhi bậm môi chạy tiếp

Từng bước chân cầu thang và nhịp thở của cô vang vọng. Cũng không biết do ý chí nào mà cô cuối cùng cũng lên được đây. Hiểu Nhi chống tay lên cửa thở một nhọc nhưng không kịp nữa rồi. 1 chân Hạo Nhiên đang lơ lửng, thân người đang dần ngã về phía trước

Hiếu Nhi hoảng hồn chạy tới, thân hình hần biến mất khỏi tầm mắt cô. Tròng mắt cô mở to hơn

Bụp....Hiếu Nhi đập mạnh ngực vào bờ bê tông cứng ngắc, nhói lên cảm giác đau nhức. Nhưng bàn tay cô vẫn siết chặt cánh tay của con người đang lơ lửng giữa tòa nhà

Rất nhiều người ở dưới đang chứng kiến, muốn khóc lên vì sợ. Tay hần nắm chặt lấy cô, nhìn Hiếu Nhi đang vận nội công để cố kéo hần lên hay chỉ ít giữ lâu hơn 1 chút để chờ người tới cứu mà hần chỉ biết cười hiền

- ANH RỐT CUỘC CÓ NẤO ĐỂ SUY NGHĨ KHÔNG HẢ? - Hiếu Nhi hét lên khi thấy mình đang làm 1 điều bất khả thi, tên này nặng quá

- Em....có đồng ý không? Nhận làm bác sĩ chứ? - giờ phút này mà hần còn nói tới bản hợp đồng

- Chuyện đó đợi anh lên rồi hần nói....Ừ...

- Không. Trả lời liền đi: CÓ HAY KHÔNG?

- Ok, được rồi, tôi đồng ý được chưa. GIỜ THÌ LÊN ĐI!!!!!! - Hiếu Nhi không hiểu tại sao mình lại sợ hãi như vậy, nước mắt chọt nhỏ lên gương mặt bình thản của hần. Hình như...cô đang sợ mất hần

Hạo Nhiên đã có được cái hần cần. Bàn chân mạnh mẽ đạp lên thành tường, cơ thể đột nhiên bật lên không trung. Thoát cái hần đã đứng sau lưng cô. Hạo Nhiên xoay người cô lại, ôm chầm Hiếu Nhi đang sững sờ vào lòng

Hạo Nhiên xoa xoa tấm lưng ướt đầm mồ hôi của cô. Cảm giác xót xa nhưng thật sự rất tuyệt. Thật sự vụ cá cược này hần đã thắng. Chân cô không còn trụ vững được nữa, run run khụy xuống sàn. Hạo Nhiên đỡ lấy cô, từ đây xuống văn phòng của hần thật sự chỉ có 1 xoắn cầu thang

Hạo Nhiên công cô xuống. Đứng trước văn phòng là sếp Sa Mi đang nổi giận, khoanh tay trước ngực, thấy hần đang đi về văn phòng Sa Mi định lên tiếng quát nhưng nhận được cử chỉ im lặng của hần. Sa Mi bấy giờ mới nhận ra hần đang công 1 cô gái nào đó

Sau khi vào phòng, Hạo Nhiên đặt người con gái trên lưng xuống, cô vẫn mở mắt trao tráo nhưng không hề nói lời nào, không cười cũng không giận. Sa Mi ngạc nhiên cũng như hoảng hốt khi thấy người chị năm xưa

- Sao cô ấy....lại ở đây? - Sa Mi có vẻ giận

- Đây là bác sĩ chữa trị mà anh nói với em đây - Hạo Nhiên mỉm cười

- Bác....bác sĩ....? - có vẻ nó không ngờ cô lại trở thành bác sĩ xuất sắc mà cô ngày ngày khen ngợi trước mặt Hạo Nhiên

- Bọn anh đã đồng ý hợp đồng lâu dài rồi - Sa Mi chịu thêm cú sốc nữa. Nó vốn dĩ nghĩ mình có thể giữ lấy hần khi không có rào cản....không ngờ....

- Có phải 2 người còn yêu nhau? - nó cay đắng hỏi mặc dù đã biết trước không trả lời

- Phải - hần dứt khoát trả lời

Hiếu Nhi nãy giờ ngồi nhìn 2 người đầu khẩu cũng muốn tham gia lắm nhưng miệng mở không nổi. Bây giờ nhịp thở của cô còn chưa trở lại nữa

- Còn cô? - Sa Mi vẫn không từ bỏ quay sang hỏi cô

- Khô...ng - cô khó nhọc cất từng tiếng nói

- Thấy chứ? Anh đừng có ảo tưởng cô ta có tình cảm gì với anh nữa - Hạo Nhiên có vẻ hơi thất vọng vì câu trả lời của cô

- Nhưng....cuộc tình dù đúng dù sai.... - cô nghĩ hơi 1 chút nhưng đủ gây sức tò mò lớn cho 2 người còn lại - người không sai vẫn luôn đúng. Không phải sao?

Mặt Sa Mi ngu không đỡ nổi, có vẻ nó không phân tích nổi nữa. Còn Hạo Nhiên nghe thấy thì bật cười nhưng nhanh chóng che miệng lại

- Còn nữa, không phải đột nhiên tôi nói vậy đâu. Cho dù tôi hơn cô 2 tuổi hay 20 tuổi cô cũng phải gọi chị xưng tôi chứ? Làm ở 1 công ty lớn như vậy mà chẳng có chút phép tắc gì

Hiếu Nhi lấy lại được hơi nên tua 1 tràng tức giận của đàn chị. Ánh mắt cô sắc lạnh như nhắc lại cho nó nhớ lời đe dọa năm xưa. Người nó toát mồ hôi, có vẻ đã đuối lí. Sa Mi ra ngoài có việc phải làm tiếp

Hiếu Nhi quay lại lườm hần, tiếp tục chiến tranh 2 người. Nhưng Hạo Nhiên vẫn lấy đó làm niềm vui, tiếp tục cười đùa

- Em định nhìn thủng mặt anh luôn hay sao?

- Anh ngu bẩm sinh hay do luyện tập đấy. Nhìn hay liếc cũng không phân biệt được sao?

- Kí đi - Hạo Nhiên cãi không lại nên đành làm việc quan trọng nhất. Hiếu Nhi dù không cam tâm nhưng lỡ đồng ý rồi nên phải kí thôi

Hiếu Nhi cô đặt cây bút cái cách xuống bàn

- Bàn làm việc của em anh đã đặt ở bên kia. Em có thể bắt đầu đi làm từ hôm nay

- Cùng ngồi chung phòng và hít cùng 1 bầu không khí với anh làm tôi thấy thật kinh tởm - Hiếu Nhi vẫn không ngăn được cái miệng độc địa của mình

- Hừm... - Hạo Nhiên cười nhẹ - Anh sẽ coi như chưa nghe thấy gì, bác sĩ sao có thể ăn nói xấc xược với bệnh nhân như thế chứ?

Hiếu Nhi không hé răng nữa. Cô mệt mỏi cử động các khớp. Mồ hôi cũng khô rồi nhưng có điều miếng gạc ở khuỷu tay ướt đầm vì mồ hôi, hơn nữa cử động nhiều làm vết thương rách ra

- Xiiiiittt... - Hiếu Nhi nghiêng chặt răng tháo chiếc băng ướt nhẹp ra

Hạo Nhiên vội vã chạy tới xoi mói vết thương. Thấy Hiếu Nhi không nói hần tưởng cô không sao, không ngờ lại ghê gớm như vậy

- Sao em không nói gì hết? - anh ôn nhu suýt xoa

- Sao tôi phải nói với anh? Mà nhà vệ sinh ở đâu thế? - hần chỉ tay vào cái cửa bên cạnh bàn cô

Hiếu Nhi rửa vết thương cho sạch sẽ, dùng khăn lau khô. Xem ra vẫn còn đau lắm

21. Bác Sĩ Tư Nhân Của Hạo Nhiên

Cô ra là đã thấy hần để hộp cứu thương lên bàn, còn dành băng vết thương thay cô nữa. Hiếu Nhi vốn mệt mỏi lắm rồi còn gặp cái tên nhiều chuyện này thực sự chịu không nổi, đành phải đấu khẩu 1 trận nữa

- NÀY.... tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ. Muốn bắt chước đàn ông người ta băng bó đẹp để cho phụ nữ thì ít nhất cũng phải biết làm 1 chút chứ. Không biết gì mà còn thể hiện là sao? - Hiếu Nhi nhìn hần cầm cuộn băng muốn gai con mắt, giật lấy tự băng ỳnh

- Bây giờ em đã biết cảm giác bất lực khi thấy người mình yêu thương gặp nguy hiểm là thế nào rồi chứ? Giống như lúc nghe tin em cứu bệnh nhân từ sân thượng cũng vậy - Hạo Nhiên mông lung nói. Hiếu Nhi cũng hiểu được phần nào

Thì ra cảm giác sắp mất 1 người, chính là cảm giác này. Cô đâu biết được, việc làm chuyện tốt nhưng nguy hiểm lại mang lại nỗi lo cho người khác. Hơn nữa cô càng không nghĩ hần sẽ có cảm giác như vậy

Nhìn cô cố chấp muốn băng hần cũng không nói nổi nhưng thấy Hiếu Nhi phải tự băng ỳnh khó khăn như vậy hần cũng thấy có chút lỗi. Chắc hần bây giờ cô đang rất giận

- Hay chút nữa anh chở em đi ăn? - hần đề nghị vì chắc rằng cô rất muốn ăn chùa

- Sao? ANH NGHĨ TÔI LÀ HEO HAY SAO? Lúc nào cũng ăn ăn ăn. Xê ra coi
- Chứ bây giờ em thích đi đâu anh chở em đi - hần chuyển qua mềm giọng
- Anh Luck. Tôi trân trọng hỏi anh là trông tôi giống người yêu cũ anh lắm hay sao? Tôi cực kì cực kì không ưa anh. Hơn nữa biết mình sắp gặp mặt anh hằng ngày tôi thực sự muốn nổi điên rồi đây. Anh còn muốn gì nữa? - Hiểu Nhi quay sang nói 1 lều với hần
- Em đang chối bỏ quá khứ sao? - hần không hiểu nổi cô đang nói cái gì - em ghét anh đến thế sao?
- Phải Mạnh Hạo Nhiên, tôi cực kì ghét anh. Hơn nữa....anh nói giống như anh chưa từng làm điều gì sai trong quá khứ hay sao ấy. Hay anh muốn làm gì, anh lại nói mình sẽ đi nơi khác, rồi yêu người khác, còn tôi muốn làm gì thì làm hả? - nước mắt cô lại rơi, Hiểu Nhi kiềm nén mình mạnh mẽ nhưng thật sự cô tức muốn điên luôn đây
- Anh xin lỗi - Hạo Nhiên chỉ có thể nói 2 từ xin lỗi
- Sao? Xin lỗi á? Anh nên nói lời này mấy năm trước. Còn bây giờ tôi thật sự không còn tâm trí nhớ lại chuyện lúc xưa để khóc lóc ỉ ôi đau khổ đâu. Tôi còn có cuộc sống của riêng mình mà, tôi rất bận - Hiểu Nhi từ từ thở, hạ giọng - Tôi....đâu phải nữ chính trong truyện ngôn tình. Cho nên....bây giờ anh cũng đừng làm ra vẻ quen tôi
- Hạo Nhiên đưa tay, lau đi giọt nước mắt bất chợt rơi. Hiểu Nhi bất ngờ rung động, chợt trái tim trở nên mềm yếu, sao lại cảm thấy còn thích hần nhiều như vậy. Cảm giác muốn tha thứ và quay trở về từ đầu
- Vậy sao em lại khóc? - Hạo Nhiên không ngăn nổi những cử chỉ âu yếm này
- Hần nhướn người lên, chạm môi mình vào đôi môi đang run rẩy vì chữi mắng đó. Hiểu Nhi mở to mắt, vị này....rất lâu rồi, nhưng....nó vẫn ngọt ngào như vậy. Hay là cô chưa bao giờ quên nụ hôn này. Hiểu Nhi ngồi bất động, để cho Hạo Nhiên quần lấy đôi môi mình, cho đến khi hần buông ra
- Thật sự lúc này cô mới tỉnh mộng. Định tát hần 1 cái thật điếng người nhưng bị bàn tay sắt đá nắm lấy, hần thật không biết mặt dày là gì
- Chẳng phải em cũng tham gia còn gì? - mặc dù lời hần nói có chút không chính xác, là không phản kháng chứ không phải là tham gia, nhưng cô cũng hạ tay xuống
- Lần sau nếu anh còn như vậy....tôi sẽ đập đập cái mỏ của anh - Hạo Nhiên bật cười
- Muốn ăn kem không. Anh kêu ship cho và đương nhiên....anh trả
- Đây là vừa đám vừa xoa - Hiểu Nhi lập tức lật bộ mặt thật của hần - nhưng....mà....kem thì vẫn ăn
- Hạo Nhiên như đi guốc trong bụng cô rồi. Hần kêu tiệm kem ngon nhất mà hần biết tới, rất nhiều kem, hần đều bỏ trong tủ lạnh
- Để đây từ từ rồi em ăn - hần ân cần xếp từng hộp vào ngăn đá như người yêu đích thực, thậm chí cô còn ganh tỵ với chính bản thân mình
- Sao anh lại như vậy? - Hiểu Nhi múc 1 muỗng kem bự bỏ vào miệng, chóp chép
- Ý em là sao? - bây giờ hần đã xếp xong hết rồi
- Sao anh lại đối xử với tôi như vậy, đã nói là không thích rồi mà - đúng là Hiểu Nhi thẳng thắn thật, đúng kiểu hần thích
- Anh lúc đó....chỉ nói dối thôi. Anh muốn em ghét anh, quên anh đi để yêu người khác. Thật sự lúc đó anh cảm thấy.... - Hạo Nhiên đối ánh nhìn, không dám nhìn thẳng mặt hần - ....mình thật cặn bã - Hiểu Nhi nghe thấy những thổ lộ thật lòng không những thương xót mà còn nói đều
- Ồ, anh cũng biết mình cặn bã lắm sao? Tôi thấy anh còn khốn nạn lắm. Anh nghĩ đứa con gái như tôi là cái chong chóng bị anh quay đi quay lại chắc. Được rồi, cứ cho là tôi không trách anh chuyện năm đó nhưng đáng lẽ....anh không nên lấy chuyện quá khứ ra đùa giỡn....Nó giống như....tôi bị anh lừa lâu lắm rồi

- Thật ra, chuyện đó....anh cũng chỉ biết lúc em cho anh xem ảnh thôi. Vì muốn vở kịch diễn ra hoàn hảo hơn, nên anh....buộc miệng nói thôi

- Tốt thôi. Kịch bản anh viết tốt lắm. Vậy rốt cuộc anh muốn gì?

- Anh muốn chúng ta quay lại

- À....bây giờ anh có tiền thì muốn yêu đương kiểu gì chẳng được phải không. Anh nghĩ tôi là đứa tham tiền chỉ thích xài đồ người khác chứ gì. Không đâu, bây giờ tôi sẽ cho anh 1 kịch bản: tôi đang vô cùng ghét anh, thậm chí bây giờ....tôi còn không biết trái tim mình đang muốn gì. Cho nên anh hãy làm mọi chuyện đừng vượt qua giới hạn, cuối cùng tôi sẽ cho anh câu trả lời. Và cho tới lúc đó, đừng có coi tôi là người yêu

- Ok, tùy em thôi - nhìn hấn có vẻ vui hơn nhiều. Cười tít cả mắt

Hiếu Nhi nhận được điện thoại của thầy, liền chạy về bệnh viện, cũng chẳng thèm chào hấn lấy 1 câu. Cảm giác bị coi thường, đúng là khó chịu thật

Hiếu Nhi chào tạm biệt mọi người rồi thu dọn đồ đạc. Trước khi đi giáo sư Châu còn hẹn gặp cô nữa. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sắp rời xa người khác thì luyến tiếc, nhớ nhung đến thế nào

- Thầy ơi em nhớ thầy quá - cô mè nheo

- Còn ngồi đây mà nhớ nhưng gì - thầy vẫn giọng điệu nghiêm khắc đó - đi nhớ giữ gìn sức khỏe, dù sao thầy cũng ủng hộ con. Có gì khó khăn thì liên lạc với thầy

- Vậy con vay tiền thầy được không ạ?

- Cái đó thì không được - giờ phút này mà cô còn đùa giỡn được. Thầy biết tổng nếu tiền cho cô vay mượn sẽ không bao giờ lấy lại được

- Xiii, dù sao....em cũng sẽ gặp thầy mà, chắc chắn....

Hiếu Nhi tạm biệt thầy và bụng cái thùng đến CN. Woa....lần đầu nhậm chức đúng là không tệ, còn được trao cả thẻ nhân viên nữa. Bác sĩ tư nhân đang hoành

- Nhìn chị có vẻ vui nhỉ? - Sa Mi từ phòng vệ sinh bước ra, sửa soạn trước gương

- Nhìn cô có vẻ lễ phép hơn rồi nhỉ? - lúc nào cũng vậy, Sa Mi không thể cãi lại cô, gì chứ cái miệng là phải giữ

- Tôi đã nhắm Luck rồi, chị đừng hòng có được - nó thẳng thắn tuyên bố

- Đó đâu phải là chuyện của tôi. Cô nên nói chuyện này với Hạo Nhiên thì hơn - Hiếu Nhi buông lời coi thường - mà hình như....hồi trung học, cô cũng từng bị hấn đá rồi thì phải

Nổi nhục nhã đó, cô muốn nhắc lại cho Sa Mi rõ vị trí của mình. Dù sao thừa hưởng công ty lớn từ ba mẹ cũng phải sáng suốt 1 chút chứ. Sa Mi siết chặt mu bàn tay, cảm tức vì không thể làm gì được cô ta. Nhưng....bây giờ cô là ai chứ, muốn gì mà chẳng được, còn sợ Hiếu Nhi sao

Hiếu Nhi nhận được 1 cuộc điện thoại. Thì ra đối tượng mai mối tiếp theo của cô là nhân viên ở CN. Vậy thì tiện hơn đối với ngày đầu tiên Hiếu Nhi làm việc ở đây

- Chào anh - Hiếu Nhi cúi đầu lễ phép

- Chào cô Hiếu Nhi, thật trùng hợp là chúng ta làm chung công ty - chàng trai đeo kính có vẻ ngơ ngơ cười tươi

- Anh làm ở bộ phận nào thế? - Hiếu Nhi kêu 1 cốc cafe rồi quay sang trò chuyện

- Tôi làm ở phòng kế toán, còn Nhi?

- Tôi là bác sĩ tư của anh Luck

- À, vậy hả, nghe nói anh ấy giỏi và rất đẹp trai

Đang trò chuyện vui vẻ thì thư kí điện thoại cho cô. Hiếu Nhi lập tức chào người đó và chạy đến thang máy

- Chuyện gì thế? - Hiểu Nhi thì chạy đứt cả hơi đến đây, còn hấn thì đang ngồi nhõn nhơ, vẻ mặt nghiêm nghị. Cô lấy lại hơi chậm rãi bước tới - Sao thế?
- Em đi xem mắt sao? - hấn thốt ra 1 câu chẳng ăn nhập với câu hỏi của cô
- Đó là chuyện riêng của tôi - cô bây giờ mới vỡ lẽ lí do hấn gọi
- Không phải em nói anh theo đuổi em? Sao lại còn đi xem mắt? Em muốn bắt cá nhiều tay hả? - lần đầu tiên hấn dám cãi lớn với cô như thế, Hiểu Nhi cười khẩy
- Bắt cá hay không là chuyện của tôi, nếu anh thấy không đủ tự tin thì rút lui đi, còn nếu anh có đủ can đảm và tình cảm để chờ đợi và yêu tôi thì cứ tiếp tục.....tôi sẽ rất hài lòng đấy - giọng điệu và câu từ của cô y hệt như lúc đó, Hạo Nhiên chột dạ, hấn nhận ra....
- Anh....xin lỗi.... - hấn nhận ra lúc đó cô đã khổ tâm thế nào
- Sao? Thầy quen chứ gì? Chính tôi cũng không hiểu mình đã nhớ nó thế nào. Anh Mạnh Hạo Nhiên, bây giờ anh giàu có rồi, nhưng còn tôi, nợ nần chồng chất, tôi còn phải trả nợ học phí và tiền nhà nữa, ngay cả xe tôi cũng mua trả góp, bữa cơm ăn cũng chưa no, nhưng tôi đã sống mấy năm nay như vậy rồi. Bây giờ tôi chỉ mong có 1 người không phản bội tôi để tôi trả hết nợ thôi. Vậy anh cũng khó chịu sao? Thời gian của anh thì vui chơi thỏa thích vì anh có tiền, lại thông minh hơn tôi, tôi biết, còn kẻ hèn như tôi chỉ sống 1 cuộc sống bình thường thôi cũng không được hả? - Hiểu Nhi hít 1 hơi thật sâu, tuông ra 1 tràng lời dạy dỗ nhưng cô cũng chút kiêu ngạo vì hấn vẫn nghe lời cô như lúc đó

22. ~chứng Mắt Ngủ Thật Khó Chữa~

Nhìn cái mặt đáng thương của hấn, cô thật sự rất buồn cười thích thú. Hiểu Nhi cố nhịn cười để làm vẻ mặt nghiêm trọng nhưng cô thấy vĩ thuốc ngủ trên bàn hấn nên quay lại. Hiểu Nhi đi đến áp mặt hấn, làm Hạo Nhiên đang thú tội thành 1 tên có cơ hội

- Sao lại uống thuốc ngủ? - giọng Hiểu Nhi trầm thấp
- Tại anh mất ngủ
- Tối mấy giờ anh ngủ thế?
- 12h
- Ngủ ở đâu?
- Ở đây - vậy là Hiểu Nhi tin rằng việc hấn không ngủ ở nhà ở công ty đã tạo tâm lí căng thẳng khi làm việc, bộ não luôn được kích thích nên không thể nào nghỉ ngơi được
- Sau này ngủ ở nhà đi
- Anh không có nhà
- Anh nhiều tiền mà, thuê 1 căn hộ đối diện là được rồi
- Không thích
- Đây là phương pháp chữa trị - cô chịu hết nổi cái tính ương bướng của hấn - sao mắt anh cứ lơ lơ mông lung thế? - cô chau mày
- Bởi vậy mới cần bác sĩ - Hiểu Nhi cười khẩy
- Bác sĩ gì mà kê đơn thuốc bệnh nhân nói không thích hả?
- Không có cách nào khác sao?

- Bây giờ còn phải theo dõi thêm, tạm thời.... - Hiểu Nhi cầm vỉ thuốc vất vào thùng rác - đừng uống thuốc ngủ nữa

- Thế sao anh ngủ?

- Tôi sẽ tìm cách

- Vậy ra anh thật sự tìm tôi vì thuốc ngủ, sao không nói sớm

- Anh cũng định nói nhưng Sa Mi điện thoại nói là em đang xem mắt với tên nào đó trong công ty

Reng....reng....reng....Hiểu Nhi đành tạm dừng cuộc nói chuyện để nghe điện thoại

- Nghe đây Thiên Minh

- Tối nay á, ok nhưng sao cậu biết

- Vậy à? Chắc tối nay mình sẽ nói đó. Ờ, tạm biệt

Cuộc trò chuyện mờ ám qua điện thoại đánh thức giác quan và nảy sinh 1 kế hoạch thầm kín trong đầu Hạo Nhiên. Cả buổi hắn vẫn không nói gì, chờ đợi hành động của cô. Hạo Nhiên theo cô đến tận nhà nhưng giữa đường không hiểu có sự gì mà bị phát hiện, cuối cùng là bị cắt đuôi

Xong luôn, hắn lần quần mãi không thể làm gì được, đã 6h tối rồi, cuối cùng gọi điện đến công ty nhưng chẳng ai biết nổi địa chỉ của cô. Hạo Nhiên đành gọi cho giáo sư xin nhưng mà năn nỉ muốn gây lối cũng chưa cho được, đến tận 6h30 hắn mới có được trong đầu những thông tin cần thiết. Vội rú ga đến khu chung cư An An

Hạo Nhiên nhấn chuông mãi nhưng không thấy ai ra, hỏi hàng xóm thì nghe cô đã đi rồi. Vậy là xong, chiến dịch theo đuôi đến đây là hết. Hạo Nhiên nghĩ chỉ có 1 mình tên Thiên Minh là biết thôi nhưng điều đó là bất khả thi

Hạo Nhiên 1 mình 1 côi đi về công ty

***

Ở đầu đó trong quán nhậu là lớp cô đang nhậu nhẹt tương bình

- Nhi, thiên tai của cậu đâu rồi?

- Sao chứ? Đột nhiên thiên tai gì, chia tay lâu lắm rồi - cô không ngờ tụi bạn còn nhớ chuyện đó

- À, nghe nói cậu bây giờ là bác sĩ nổi lắm đúng không? Giỏi phết đấy!

Bình thường cô cũng muốn ăn uống no say lắm nhưng hôm nay bụng chẳng tiêu được, mà chút nữa còn phải lái xe về nhà nữa. Bỏ đi!

Hiểu Nhi lái xe ngang qua công ty thì thấy ánh đèn trên cùng còn chưa tắt. Tò mò lắm, cô nhớ lại câu nói hôm nay của hắn “Không có nhà”. Chắc là lại mất ngủ đây mà

Lạ thay là hôm nay không phải cảm giác mất ngủ bình thường mà Hạo Nhiên cứ trần qua trần lại, viễn tưởng đủ điều về cuộc hẹn lãng mạn giữa 2 người

**Viễn tưởng 1:

Trong ngọn đèn nền lung linh của nhà hàng sang trọng, tiếng du dương của piano kích thích những người ngồi ăn. Ly rượu vang đỏ ngầu và đĩa bít tết mùi hương thơm lừng làm tuyến nước bọt của Hiểu Nhi tiết ra. Nhưng trước khi cầm nĩa Thiên Minh đã nói:

- Hiểu Nhi, chúng ta yêu nhau lại em nhá - từ đằng sau 1 bó hoa hồng rực rỡ trao tặng lên tay người con gái

- Nhưng em đói lắm, ăn trước được không anh? - Hiểu Nhi đưa ánh mắt tội nghiệp

- Không được, em đồng ý đi rồi anh cho ăn

- Vậy....được, em đồng ý

**Kết thúc viễn tưởng 1

- Không thể nào, cô ấy đâu có ham ăn đến thế - hấn tự trấn an mình

**Viễn tưởng 2:

Thiên Minh chúc thuốc ngủ trong 1 ly nước của Hiểu Nhi. Lặng lẽ đưa cô đến 1 khách sạn đã đặt phòng trước. Anh đập tung cánh cửa trong vẻ hào nhoáng sát gái vốn có, nụ cười nhếch sáng chói với cái khuôn mặt màu đen

- Đêm nay....chúng ta sẽ thuộc về nhau - Thiên Minh nhẹ nhàng đặt cô gái trong lòng nằm lên giường, từ từ hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô

**Kết thúc viễn tưởng 2

- KHÔNG ĐƯỢC! Tuyệt đối KHÔNG ĐƯỢC!!!!!! - Hạo Nhiên tự hét lên với mình

- Anh uống thuốc kích thích sao? - Hiểu Nhi vừa đến thì thấy hấn 1 mình la hét như kẻ điên

Hạo Nhiên nghe thấy tiếng giạt mình nên ngã lăn xuống đất. Mông còn đập trúng cái bậc thềm bằng gỗ nữa, đau không tả nổi

- Hiểu Nhi? - hấn ngạc nhiên đến mừng rỡ, cô vẫn còn bình an

- Anh lại mất ngủ nữa hả? 11h rồi - cô đi lại, thấy mồ hôi hấn đầm đìa mặc dù đang có điều hòa

- Ồ...ờ... - thật ra hấn này giờ đang trù mền vì sợ những điều tưởng tượng của mình xảy ra nên hơi nóng chút

- Anh đang suy nghĩ vụ vợ gì đó? Ngủ đi - Hiểu Nhi tắt đèn tối thui, chuẩn bị đi về thì bị hấn kéo tay lại

- Không thể....ngủ lại sao? Tối vậy anh ngủ không quen - đúng rồi, bình thường gần sáng hấn mới chợp mắt được, bây giờ bắt ngủ có chút không quen

- Được rồi - dù sao cô cũng chẳng còn sức lái xe về nữa - tôi ngủ ở sofa

Hiểu Nhi buông cặp ra, đi vào rửa ráy rồi nằm lên sofa ngủ ngon lành

- Em ngủ chưa? - nằm 1 lúc Hạo Nhiên vẫn ngồi nhồm dậy. Hiểu Nhi im lặng không nói gì, giả vờ ngủ - ngủ rồi à? Chắc là mệt lắm

- Anh....hôm nay anh có lí do không ngủ được - Hạo Nhiên vất tay lên trán kể chuyện 1 mình, ánh trăng chiếu sáng mái tóc màu bạc vốn có của hấn - không biết giữa em và tên Thiên Minh đó xảy ra chuyện gì? 2 người quay lại rồi sao? Dù sao tên đó cũng chẳng nhiều tiền đâu, nhưng hấn có nhiều tình cảm với em, phải không? - giọng điệu Hạo Nhiên tỏ vẻ chán ghét Thiên Minh - chắc là chưa xảy ra chuyện gì đâu ha? Hầy....mặc dù anh đã cố trấn an mình nhưng anh vẫn lo lắng. Bông hoa chưa có chủ như em, rất dễ bị người khác cướp mất. Thôi anh ngủ đây, ngủ ngonnnnn.....

Hạo Nhiên chìm vào giấc ngủ say nhưng không biết rằng từng lời nói của hấn đã bị cô nghe được. Trong lòng Hiểu Nhi đang lên 1 cảm xúc khó hiểu. Tình cảm bị cô làm lạnh đã lâu lắm rồi nay lại tan chảy, dần xuất hiện và trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cô thèm khát cảm giác ôm cơ thể mềm mại của hấn vào lòng, ra lệnh cho hấn, tiêu tiền của hấn mà vẫn cảm thấy thoải mái cả 2

Cảm xúc 6 năm trước, cô muốn có lại nhưng sao lại thấy điều đó khó quá

Khịt....khịt....Hiểu Nhi bị đánh thức bởi mùi hương của thức ăn. Cô bò lét như chó theo đồ ăn. Mở mắt ra là tô bún bò to chà bá trước mặt, còn đối diện là Hạo Nhiên cũng đang ngồi với cái tô trước mặt. Hiểu Nhi lập tức đứng dậy, phủi phủi quần áo, chỉnh sửa đầu tóc chạy vào nhà vệ sinh

Điệu bộ luống cuống của cô không bao giờ ngừng làm hấn cười. Cũng lớn rồi chứ đâu còn nhỏ nhắn gì mà sao chẳng ý tứ là thế nào. Hiểu Nhi chuẩn bị tinh tươm đâu vào đó rồi mới ngồi vào bàn. May mà lúc trước cô kịp đem vài bộ đồ đến công ty nên cũng tiện

- Anh quyết định sẽ thanh toán hết khoản nợ của em - Hạo Nhiên tự tin tuyên bố, chắc là cô đang rất cảm kích đây

- Điều kiện? - mặc dù đang ăn nhưng cô vẫn đang nghe
- Em bỏ cái trung tâm mai mối đi
- Ok, dễ mà. Hơn nữa cái này là anh tự nguyện chứ không phải tôi bắt ép gì đâu đó - Hiểu Nhi vừa ngoạm 1 miếng lớn trong miệng vừa nói, suýt bị nghẹn
- Tốt, ăn thôi - Hạo Nhiên vô cùng vì thái độ ngoan ngoãn chịu hợp tác này của cô, chắc vì đói quá nên cô mới nhanh đồng ý như vậy. Đột nhiên hắn nhớ tới tương tượng hôm qua, có khi nào.....
- Hôm qua hợp lớp vui ghê - Hiểu Nhi thấy hắn cứ bất an, liên tục lắc đầu thì buộc miệng
- À....vui ghê - bây giờ nỗi giải tỏa của hắn đã thật sự bắt đầu, vô cùng sung sướng, vậy là tên Thiên Minh vẫn chưa hành động gì

Hiểu Nhi được bệnh viện nhờ tham gia giải đấu cầu lông giao lưu giữa các bệnh viện. Thật sự thì lúc nào cô cũng tham gia các hoạt động thể thao nhưng bây giờ không còn làm ở bệnh viện nữa nên cũng không còn tham gia. Sáng nay giáo sư mới gọi điện

Mặc cho ánh mắt tò mò của Hạo Nhiên đang chơi game ngồi đó, cô vẫn rời văn phòng

Hiểu Nhi lên ti vi, tin sốc ghê. Chỉ là trên kênh thể thao đột nhiên chiếu giải đấu nên Hạo Nhiên mới để mắt tới. Dáng vẻ cực ngầu của cô mỗi lần tung những trái cầu thật sự rất cuốn hút. Từng giọt mồ hôi rơi xuống được cái ti vi rõ nét này truyền tải lại cho Hạo Nhiên, hắn khẽ mỉm cười

- Oai thật!

Hiểu Nhi chia tay đồng nghiệp trong bộ đồ thể thao ướt đẫm. Cô nghĩ bây giờ về nhà thay đồ chắc kịp

- Ôi trời! - Hiểu Nhi lập tức bịt mũi lại - mùi gì mà hôi quá vậy

Mùi thức ăn mốc meo và quần áo làm cô muốn buồn nôn. Vì không điện nước gì nữa nên cô chẳng buồn về nhà, không ngờ nó lại không khác gì cái chuồng heo. Hiểu Nhi xắn tay áo dọn dẹp tất cả. Chốc lát đã sạch tinh tươm

5h30 tối

Hiểu Nhi ngồi trên ghế ăn bỏng, tận hưởng sự sạch sẽ hiếm có này. Cô gọi điện hủy đăng kí trung tâm mai mối. Cô cố gắng lên mạng bằng cái lap nho nhỏ đáng yêu. Hiểu Nhi khám phá ra trang chủ của CN, không ngờ Hạo Nhiên lại được để làm ảnh bìa, còn được đề cử cá nhân xuất sắc của thành phố nữa chứ. Woa...thật sự nhìn thành tích của hắn thật đáng nể. Đúng ra Hiểu Nhi cô chỉ là con tép riu thôi

Nhưng cô để ý chẳng bao giờ thấy hắn ngồi vào bàn làm việc lấy 1 giây. Đúng rồi, bây giờ tiền của hắn xài sung sướng cả đời còn chưa hết, làm việc gì cho khổ cái thân

Hiểu Nhi ngân nga điệu hát trên đường đến công ty. Trước mặt treo tờ băng rôn “Tiệc chào mừng chủ tịch trở về”. Gì đây? Còn có vụ này nữa sao? Hình như là được nghỉ đi làm, chắc hôm qua đi nên không nghe được thông báo

Hiểu Nhi toan quay về thì nghe được âm nhạc ầm ầm trong hội trường. Cô nhẹ nhàng mở cái cửa nặng trĩu màu nâu nhạt, bước trên thảm đỏ trong bóng tối. Xa xa cô thấy được người con trai tóc vuốt keo dựng ngược khác hoàn toàn với hình ảnh hiền lành hay cười của hắn - mái tóc bạc quen thuộc

Xa xôi bao nhiêu bao nhiêu ngày dài, đành quên yêu thương tương lai hiện tại này đôi tim yêu cùng chung một nhịp đập.

Không gian bao la a đi mỗi một tìm e nơi phương xa hay chẳng, cuộc tình đành quên để cho thời gian trôi, mãi buông lơi.

23. Rắc Rối To

Tình huống luyến của hân hoàn toàn thu hút cô. Đám nhân viên phía dưới có vẻ hò hét ghê lắm. Chất giọng trầm ấm của anh vẫn ở đó nhưng, sao nó lạ quá, lạ vì anh đang ở 1 địa vị khác, 1 con người khác, 1 tương lai khác

Hạo Nhiên đang ngân nga thì thấy ánh mắt nhìn chòng chọc của cô thì hân phì cười. Hạo Nhiên còn nghĩ cô thấy bằng rộn thì sẽ về cơ đây

Bài hát kết thúc với tiếng reo hò của hàng trăm người

- Anh....học....sẽ là trái tim tương lai, luôn có tấm gương quá khứ là em ở đằng sau....học..., được không?

Áaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!.....tiếng hét của fan át cả tiếng mic của anh

Hiếu Nhi biết là hân đang nói với mình. Cô chỉ nhìn hân 1 lúc, rồi lẳng lặng quay đi

bịch....ippppppppp.....Tiếng mic rớt xuống sàn làm tất cả nín bật. Đột nhiên đầu Hạo Nhiên đau kinh khủng. Tuy hân biết mình có triệu chứng đau đầu nhưng đây là lần đầu tiên đau ghê gớm như vậy. Hiếu Nhi quay phắt lại, cô hoảng hốt, chen lấn hàng vạn người đến sân khấu anh đang nằm. Sa Mi ngồi gần đó cũng chạy tới

- Luck....Luck....anh tỉnh lại đi, anh sao thế? - Hạo Nhiên mặc dù chưa đến mức ngất đi nhưng nỗi đau ghê gớm làm hân không tài nào mở mắt được, chỉ kịp rên những tiếng khó chịu

- Tránh ra dùm.... - Hiếu Nhi khó khăn lắm mới chen vào được. Cô thấy Hạo Nhiên nằm quằn quại trên sàn, còn Sa Mi thì quỳ xuống lo lắng

Hiếu Nhi không nói gì yêu cầu Sa Mi trao hân cho cô. Sa Mi hơi lưỡng lự 1 chút, và điều đó làm Hiếu Nhi nóng lên, cô đang rất vội

- Nhanh lên! Tôi là bác sĩ, không phải cô - Sa Mi bật khóc khi bị quát tháo, nó nâng đầu anh để dựa vào lòng Hiếu Nhi

- Mạnh Hạo Nhiên, Mạnh Hạo Nhiên.....anh tỉnh lại cho tôi - Hiếu Nhi tát tát mặt hân, hân đang chìm vào giấc ngủ say, đang bị chi phối bởi sự mệt mỏi - MẠNH HẠO NHIÊN.....

Hạo Nhiên bị rơi vào 1 vực thẳm không đáy đầy tối tăm, đôi mắt hân mệt mỏi mông lung. Thật sự chỉ muốn đánh 1 giấc thật ngon, đã lâu rồi hân không có cảm giác buồn ngủ như vậy. Muốn ngủ....nhưng trước mặt hân hiện ra tia sáng nhỏ nhoi. Hạo Nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi rất lớn, giọng nói mất kiểm soát

Hạo Nhiên nghe thấy ai đó gọi lên mình, to dần, to dần rồi gương mặt của cô gái nào đó hiện ra, rõ dần, rõ dần, là La Hiếu Nhi, sao trông cô lại lo lắng như vậy. Hân muốn tỉnh dậy, muốn hỏi tại sao? Tại sao không yêu nhưng lại lo lắng như vậy?

Hiếu Nhi cuối cùng cũng thấy được ánh sáng trong mắt hân. Mọi người được 1 phen hoảng hốt, đã thở phào nhẹ nhõm

- Mạnh Hạo Nhiên, anh tỉnh rồi sao? - Hiếu Nhi ân cần hỏi

- Ồ! - Hạo Nhiên nhồm dậy ôm chầm lấy cô - anh nhớ em - hân nhui cái đầu ướng bướng vào đôi vai nhỏ nhắn kia

- Tên khốn này, biết là tôi ghét anh lắm không hả?

- Biết!

Hạo Nhiên được Hiếu Nhi đưa lên phòng nằm. Cuối cùng sau 1 hồi sụt dầu, mát xa, đắp bóp thì tên này cũng tỉnh. Cảm giác ấm áp năm xưa chính thức trở lại, không chỉ hân cảm nhận được mà còn có người khác nữa

- Đây! - Hiếu Nhi ngồi bên kia kêu hân

- Anh có tên - Hạo Nhiên làm việc nhưng cũng cứng rắn vô cùng

- Hừ....Được thôi, anh Luck, anh hết đau đầu chưa?
- Rồi
- Vừa mệt xong thì anh nghỉ ngơi đi, làm việc làm gì chứ?
- Anh đột nhiên nghĩ ra 1 số ý tưởng, phải kịp ghi lại chứ không quên
- Anh....tại sao lại đột nhiên đau như vậy
- Anh....cũng không biết nữa, đây là lần đầu tiên
- Có vẻ bệnh stress của anh chuyển biến không được tốt lắm. Mấy năm nay anh suốt ngày ngồi làm việc như vậy đó hả?
- Hầu như là vậy. Chứ bộ em tưởng làm được 1 chương trình dễ lắm sao, có khi phải mất cả chục năm
- Chưa bao giờ đi chơi sao?
- Thì...cũng có đi uống này nọ - hần nghỉ ngơi
- Trời ơi.... - Hiểu Nhi xoa xoa thái dương - bình thường anh thích đọc sách gì?
- Ừm....chắc là văn học trung đại - Hiểu Nhi suýt ngã ngửa, cái tên sống cao siêu này mà thích văn học trung đại á? Hần có biết mình đang nói gì không thế?
- Dù sao hôm nay cũng là ngày nghỉ. Đi chơi đi - lần đầu tiên Hiểu Nhi đề nghị đi chơi
- Nếu em xứng hô ngọt hơn, anh sẽ đi - Hạo Nhiên còn thẳng thắn đề nghị
- Cái gì? Mơ à?
- Không thì thôi - thật sự, tên này càng ngày càng cứng miệng
- Xin lỗi nhưng không được, tôi là bác sĩ, anh là bệnh nhân, không thể được

Hạo Nhiên vẫn mặc cô đang phân tích mặt tiêu cực của lời đề nghị này, hần vẫn tiếp tục làm việc. Và điều này làm Hiểu Nhi lo nhiều hơn là nghỉ, cô phải tìm cách chữa trị ngay cho hần. Nhưng miệng cô....không thể mở được

Tiếng tách tách liên tục của bàn phím hối thúc Hiểu Nhi

- Được rồi được rồi, xứng thế nào? - Hiểu Nhi khó chịu, cuối cùng hần cũng dừng lại, ngẩng mặt mỉm cười với cô
  - Cứ gọi anh xứng em là được rồi. Nói thử 1 câu đi - Hạo Nhiên bình thản nói - giống như ngày xưa em vẫn hay nói ấy. Ừm....nói em yêu anh đi - hần thật sự không biết ngại
  - Mạnh Hạo Nhiên....em ghét anh..... - Hiểu Nhi dùng ánh mắt hình viên đạn nhắm thẳng
  - Được rồi, anh sẽ hiểu như là “Mạnh Hạo Nhiên....em yêu anh....”. Đi thôi - Hạo Nhiên vui sướng vì hoàn thành nhiệm vụ, không quên cầm theo điện thoại, hần lôi cô đi
- Hiểu Nhi không từ chối đề nghị đi xe hần, vì xe cô hết xăng rồi. Hơn nữa hần nhiều tiền như vậy, phải tranh thủ lợi dụng lấy tiền chứ
- Đi đâu trước đây? - Hạo Nhiên có vẻ rất phấn khởi, đánh tay lái xe cũng rất điêu luyện
  - Nhà sách gần đây đi - hần không thắc mắc và chỉ sau vài phút là đến nơi

2 người mò mẫm quây sách văn học Việt Nam. Hạo Nhiên ngây ngất vì đây là lần đầu tiên đi nhà sách ở Việt Nam, dù từng đi ở Mỹ nhưng nó rộng hơn nhiều, cũng rất vắng. Hạo Nhiên nhìn dáng vẻ nghiêng nghiêng đầu suy ngẫm của Hiểu Nhi, đồng thời từng ngón tay lướt trên giá sách băng khuâng lựa chọn thật sự dễ thương không chịu nổi

Hiểu Nhi rút rút vài cuốn, lật qua lật lại suy ngẫm. Cô quay lại định nói gì đó với hần nhưng thấy Hạo Nhiên đang sững người nhìn mình, Hiểu Nhi lấy lại vẻ lạnh lùng

- Em biết là mình đẹp nhưng anh cũng không cần làm quá đến thế đâu, ở đây nhiều người nhìn lắm đấy - cô nghiêm nghị

- Ồ, rất đẹp - Hạo Nhiên vẫn đắm mình trong hình ảnh của cô

- Hờ...anh đã đọc cuốn nào chưa? - Hiểu Nhi chìa ra vài cuốn cho anh coi thử

- Chưa đọc cuốn nào hết

- Vậy sao anh nói mình thích văn học trung đại? - Hiểu Nhi ngạc nhiên

- Cứ coi như anh nhớ quê đi

- Cũng được - Hiểu Nhi cong cong môi - tính tiền thôi

- Chờ chút - Hạo Nhiên níu tay cô lại - cho anh làm 1 điều thôi, cái này anh muốn thử từ lâu rồi

- Gì?

Hạo Nhiên bạo dạn cúi xuống hôn cô. Hiểu Nhi hơi bất ngờ. Và cũng như lần trước, cô không thể cản hấn lại được. Trong dãy sách không có người này, có 1 cặp trai gái đang hôn nhau mà Hiểu Nhi cho điều này là không đúng, nhưng cô vẫn coi là đồng tình, phải không?

Hạo Nhiên rất thích hôn Hiểu Nhi. Từ xưa đến nay người hấn hôn cũng chỉ có cô. Chưa ai dám động đến thậm chí là cưỡng hôn được anh. Không hiểu sao trong suy nghĩ của hấn, không được để ai khác ngoài người hấn yêu được động vào môi. Mà người hấn yêu thì chỉ có 1 - là La Hiểu Nhi cô

Hạo Nhiên rời khỏi đôi môi cuốn hút của cô. Hiểu Nhi nhìn hấn có vẻ khó hiểu cộng 1 chút tức giận

- Đây là việc mà anh muốn làm sao?

- Ồ. Anh thấy trong phim họ cũng hay làm vậy mà - hấn cười nhí nhố, mà cô cũng bất ngờ vì nghe hấn coi phim, đó đâu phải phong cách của hấn

Hiểu Nhi lơ đi, ra tính tiền. Hạo Nhiên rút ví nhưng cô ngăn lại

- Coi như đây là quà của bác sĩ đi, chúc anh mau lành bệnh - mặc dù hóa đơn 200k Hiểu Nhi thấy cũng xót tiền lắm nhưng lỡ nói rồi nên không thể rút lại được

Hiểu Nhi ngậm ngùi trong cay đắng, biết cái mặt xịu xịu của cô nên Hạo Nhiên chở cô đi ăn kem cho thỏa thích

- Woa, thiệt là lâu lắm rồi chưa được đến quán kem đấy! - Hiểu Nhi bộc lộ nỗi nhớ tha thiết

- Chớ bình thường em không đi ăn hả? - nghe 1 người sành ăn kem nói câu này thật sự khiến người khác bất ngờ

- Vì phải để dành tiền mà. Em lúc đó nhiều nợ lắm

- Vậy cứ kêu thỏa thích đi

Không cần câu nói đó của hấn cô cũng nhào vô ăn như điên. Kem ở đây thật sự không tệ, vị giác của cô chắc chỉ nhận biết được kem là ngon rồi chứ không cần vị nữa. Bây giờ cuộc đời cô mới thực sự khai sáng

- Không biết tên nào làm ra món này mà ngon thế nhỉ? Em sẽ báai sư học đạo

- Ăn mau lên đi - Hạo Nhiên phì cười

Gần trưa, hấn kéo cô đến chỗ chơi bowling mà hồi trước 2 đứa cũng đi

- Hôm nay, chúng ta đấu 1 trận đi - Hạo Nhiên hùng hồn tuyên bố, Hiểu Nhi đơ vài giây

- Thi á? Thật?

- Em đừng coi thường, anh đã luyện tập rất nhiều đấy

Đúng thật là như vậy, điểm 2 người suýt soát nhau luôn, chênh có 2 điểm. Nhưng Hiểu Nhi vẫn thắng, xem ra hấn có luyện tập thật

Tại 1 quán ăn nào đó

- Choooooo dù anh, có tập đến đâu thì cũng không qua nổi em đâu - Hiểu Nhi kiêu ngạo hết lời từ nãy đến giờ

- Ồ, biết rồi - quá nhục nhã nên hẳn đành kêu món trước

Cơm ở đây là ngon hết chỗ chê luôn. Cái đó là do Hiểu Nhi nói. Trong 1 lần đi chơi với bạn họ có ghé qua, mặc dù hơi xa nhưng đồ ăn cũng tạm được

Ầm....ầm....đang ăn thì nghe sét đánh rầm trời, chắc tối nay mưa to

- Sao tự nhiên trời mưa thế? - Hiểu Nhi nhìn ra ngoài đường đã bắt đầu có những hạt mưa lất phất

Dự báo thời tiết rao tin tối nay mưa rất to, có thể đi lại rất khó nên yêu cầu người dân hạn chế ra đường nếu không muốn gặp tai nạn

- Làm sao bây giờ, ở đây xa thành phố quá

- Thôi ghé qua mua vài bộ quần áo sau đó tìm 1 chỗ trọ 1 đêm, mai về cũng được

- Đành vậy - cô lại dán mắt ra ngoài, mưa càng lúc càng to hơn, nặng hạt hơn

Theo lời cô chủ quán, 2 người đến siêu thị mini gần đó mua quần áo rồi đến 1 khách sạn 3 sao cũng gần đó luôn. Trời mưa như trút nước nên mặc dù ngồi trong xe nhưng cả 2 đều bị ướt

- Xin lỗi, tài khoản quý khách không đủ tiền ạ - tin sét đánh ngang tai, cả 2 người đều thững thờ nhìn nhau rồi nhìn nhân viên lễ tân

- Chị xem thử có sai sót gì không? - Hiểu Nhi lặng người vài phút rồi cũng tỉnh

- Tôi đã kiểm tra 3 lần rồi ạ

24. Cuối Cùng Điều Hảo Nghi Cũng Xảy Ra

Hiểu Nhi kéo Hạo Nhiên đang sững người không nói nên lời đi ra chỗ khác thì thầm

- Sao thế?

- Tài khoản.....anh gửi rất nhiều ngân hàng, vốn mấy hôm trước thư kí kêu chuyển tiền nhưng anh nói không cần gấp cũng đâu có xài nhiều. Không ngờ hôm nay đi bốc đại 1 cái thẻ, lại có ít tiền như vậy..... - giọng điệu hối lỗi của hẳn thật khiến cô bốc hỏa

- Trời ơi, chắc tôi chết! - Hiểu Nhi vò đầu bứt tóc - giàu quá cũng là cái tội sao? Nhiều thẻ ngân hàng quá nên bốc đại á? - cô đi qua đi lại thở dốc

- Em còn tiền không?

- Tôi....không có, mua hết sách cho anh rồi - cô lấy lại hơi - hơn nữa thẻ ngân hàng cũng không có đem vì em luôn cất trong ngăn đá tủ lạnh

- Thẻ mà lại cất trong ngăn đá sao?

- Ồ, thì sao. Hễ có tiền là em lại tiêu hết. Nhưng mà giờ tính sao? gần đây cũng chẳng có cái khách sạn nào cả, mưa càng ngày càng to kìa - Hiểu Nhi cuống hết cả lên

- Chị ơi - Hạo Nhiên chạy lại - không thể thuê phòng nào sao ạ?

- À, không thể thuê 2 phòng, nhưng đủ để thuê 1 phòng ạ - chị tiếp tục mỉm cười. Hiểu Nhi suy nghĩ 1 chập rồi, nhưng không còn cách nào khác đành phải đồng ý thôi. 2 người chung 1 phòng, bình thường coi phim

cô sẽ chữ biên kịch viết kịch bản gì mà xưa như trái đất, lúc nào cũng có những cảnh tình cảm lãng xẹt này nhưng mà hôm nay, ý trời quyết định

- Phòng đẹp nhỉ? Lãng mạn ghê - Hiểu Nhi liếc nhìn hần, lấy bộ đồ mới mua

- Lãng xẹt thì có - cô thẳng chân vào phòng tắm trước

Hạo Nhiên kéo ngang tấm rèm. Trời không đẹp như hần tưởng tượng, mưa như không muốn ngưng luôn, ngoài đường không có mấy người đi xe. Nhìn kĩ phòng này cũng chỉ có 1 cái giường lớn thôi

- Anh đang thần thờ gì thế? Đi tắm đi - Hiểu Nhi lau lau đầu tóc, mặc bộ đồ thun mới tinh, cô nằm thẳng cẳng lên giường, bật điều hòa 20 độ

7h tối. Hạo Nhiên cũng tắm xong ra ngồi trên ghế

- Tối nay tính ngủ thế nào?

- Còn tính toán gì nữa, đương nhiên là anh ngủ đất em trên giường rồi - Hiểu Nhi chuyển kênh liên tục

- Không công bằng, trời này nằm đất khó chịu lắm - hần cằn nhằn

- Không thích thì ra thuê phòng khác mà ngủ, nếu anh có tiền...lè... - Hiểu Nhi lè lưỡi rồi trùm chăn kín mít vì tí vi chẳng có gì coi cũng không có gì chơi

Hạo Nhiên ngậm đắng nuốt cay nằm dưới sàn, còn được cô khuyến mãi 1 cái gối và 2 đĩa phải đắp chung chăn, nửa trên nửa dưới. Hiểu Nhi ngủ say sưa không biết trời đất gì, còn hần thì lại bị mất ngủ nữa hay sao ấy. Hơn nữa sàn nhà cứng nhắc như vậy, khó chịu muốn chết, hần cứ lặn qua lặn lại suốt

9h tối. Hiểu Nhi cựa quậy tỉnh giấc, tiếng hách xì liên tục cứ quấy giấc ngủ của cô. Đôi mắt cô lơ mơ mở ra, trời vẫn còn mưa giông. Hiểu Nhi nằm nghiêng người lại, tiếng hách xì vang ra từ dưới sàn. Cô mở to mắt nhìn, hần đang co ro lại, cố gắng nhắm nghiền mắt nhưng có vẻ không thành

Hoảng hốt Hiểu Nhi đứng dậy, cô đưa tay sờ vào người hần, lạnh ngắt. Hiểu Nhi rung rung tay hần, Hạo Nhiên mở mắt, hần thấy mắt cô ngấn nước thì run run ngồi dậy

- Em sao thế? Sao lại khóc? - hần lo lắng hỏi, nhìn xung quanh cô xem có bị gì không

- Xin lỗi....xin lỗi, em xin lỗi....hức...hức.... - Hiểu Nhi nói trong nước mắt - em đã quên là....anh bị chứng mất ngủ....

- Hử? - Hạo Nhiên không ngờ lí do cô khóc lại ngớ ngẩn như vậy - anh không sao mà, anh đang cố ngủ

- Không - Hiểu Nhi lật đật bật điện thoại - 9h rồi, 2 tiếng kể từ khi tắt đèn nhưng sao anh chưa ngủ

- Anh định uống thuốc ngủ nhưng nghe lời em nên anh đã bỏ hết rồi, bây giờ rất khó nhắm mắt - Hiểu Nhi ôm anh vào lòng, ôm chặt để sưởi ấm cho anh

- Xin lỗi....xin lỗi....xin....lỗi.... - miệng cô xin lỗi không ngừng, làm hần cũng thấy xót, hần vuốt vuốt tấm lưng nhỏ bé của cô

2 con người nằm trên cùng 1 chiếc giường. Hiểu Nhi có lẽ vẫn còn thấy có lỗi nên ôm luôn hần ngủ luôn, trùm kín chăn. Lần đầu tiên cô chủ động ôm hần sau bao lâu như vậy. Và dường như khi ôm người hần yêu bấy lâu ngủ vậy, cảm giác thật dễ chịu, Hạo Nhiên dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Và cũng là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, hần có 1 giấc ngủ ngon như vậy

Hạo Nhiên ngủ 1 mạch đến sáng. Có lẽ ngủ quá say và ngon nên khi hần tỉnh dậy Hiểu Nhi đã đi đâu mất. 9h sáng, Hạo Nhiên xuống bàn buffet để ăn sáng, thấy Hiểu Nhi đã ngồi đó từ bao giờ, chăm chỉ ăn súp cua

- Anh ngủ ngon chứ? - Hiểu Nhi thấy anh thì hỏi

- Ờ, rất ngon - hần cũng nhanh chóng làm tô bún rồi cả 2 lên đường về nhà

- Em sao thế? - thấy Hiểu Nhi có vẻ khó chịu khi đứng dậy thì lo lắng, thật sự sắc mặt cô rất khó coi

- Không....không sao - Hiểu Nhi cười trừ nhưng thật ra muốn giấu 1 chuyện

1 tiếng trước.....khi Hiểu Nhi vừa tỉnh dậy, lại chạm ngay mặt hần, thấy mình đang nằm trong vòng tay của hần, hoảng hồn quay đi nhưng không ngờ tiếp xuống mặt đất ngay lập tức

Hiểu Nhi ngồi trong xe mà cái mông đau không tả nổi. Hạo Nhiên vẫn không đoán ra được chuyện gì nên cũng lái xe 1 mạch về công ty. Vừa xuống xe là Hiểu Nhi đã bắt ngay taxi về nhà

- Em đi đâu thế?

- Về nhà - cô ngồi lên xe

- Sao lúc này không kêu anh chở đi luôn?

- Anh làm sao biết nhà em?

- Ồ....thì trong lý lịch em ghi thế? - Hạo Nhiên không thể để cho cô biết việc hần lên lúc đi điều tra cô được

Hiểu Nhi chẳng quan tâm mà chạy về nhà. Bây giờ cô không thể ngồi được nữa mà chỉ nằm thôi. Về nhà còn bôi thuốc nằm tịnh dưỡng nữa. Cái nhà không khác gì cái ổ chuột này luôn mang mùi hương quen thuộc đối với cô. Hiểu Nhi nằm đến trưa thì dậy vì thấy đã đỡ đau nhức hơn. Cô phải công nhận mình ngủ nhiều thật

Hạo Nhiên sau giấc ngủ ngon thật có tinh thần làm việc, anh mới nghĩ ra 1 trò chơi mới, định sẽ cần quét thị trường 1 trận nữa trong khi Health and safety còn đang lỏng lẻo. Bây giờ mấy đứa trẻ ghiền game lắm. Không để ý thời gian mà bây giờ đã trưa rồi, điện thoại thì Hiểu Nhi không nghe máy chắc là cô bận chuyện gì

Hiểu Nhi đột nhiên nổi máu siêng vì cô không thể chịu nổi nữa, cứ thế này người cô sẽ mọc nấm mốc. Cô dọn dẹp đủ thứ, đúng là sạch sẽ khác thường thật, cô cũng công nhận chính mình ăn ở sao mà dơ thế. Cô liếc nhìn vào bếp. Thật ra chỗ đó không hề có dụng cụ nấu nước bếp núc gì vì cô có nấu ăn đâu. Lúc còn là sinh viên cô ăn ở căn tin trường, còn làm ở bệnh viện thì có nhà ăn, bây giờ thì được Hạo Nhiên đãi. Chỗ đó dùng để để tất cả sách cô nghiên cứu, tính ra cũng nhiều phết đấy. Sách ngập cả gian bếp, chỉ có tủ lạnh là đáng quý nhất vì nó có thể tin dụng của cô

Trong đó cũng đựng bia, nước ngọt và đồ ăn vặt nữa. Hiểu Nhi mò mẫm tủ lạnh nhưng trống không

- Tủ lạnh sao lại lạnh thế? - Hiểu Nhi đành lấy chút tiền trong ngăn tủ khóa để đi siêu thị. Nhưng cô chợt nhớ xe cô bây giờ vẫn còn ở công ty, nhưng lại hết xăng

Cô bực tức lấy thêm tiền để đi taxi và đổ xăng nữa. Cái số lúc nào cũng tiêu tiền là sao? Đã nghèo mà còn gặp cái eo nữa

Hiểu Nhi tình cờ gặp Sa Mi trước công ty. Xem kìa, cái kiểu liếc nhìn người khác thật khó ưa. Hiểu Nhi cúi đầu chào rồi tiến thẳng đến chiếc xe của mình

- Tối qua 2 người vui vẻ chứ? - nó hỏi vu vơ

- Tất nhiên, nhưng tôi nghĩ nếu có giám đốc ở đó thì chẳng sẽ vui hơn đấy

- Vậy sao? Nghe nói tối qua Luck ngủ rất ngon, xem ra cô đã làm tròn nhiệm vụ của mình. Sau khi anh ấy khỏi bệnh, chắc cũng nhanh kết thúc hợp đồng rồi

- Phải, nhưng lúc đó anh ấy cũng đâu cần nữa, vì đã có vợ bên cạnh rồi - Hiểu Nhi cười đều

Rõ ràng câu nói ám chỉ sau này Hiểu Nhi sẽ trở thành vợ hần, Sa Mi hiểu được nên vô cùng tức giận. Nó không kiềm được mà bực bội nện đôi giày cao gót lên sàn, hừng hực đến ép Hiểu Nhi tựa người vào thành xe

- Cô....cẩn thận cái miệng, cái gì cũng có giới hạn của nó. Tôi sẽ không nhường nữa đâu, người có tiền bao giờ cũng có quyền hơn mà - Sa Mi nghiêng răng ken két nhưng có vẻ Hiểu Nhi chẳng sợ sệt gì còn nhe răng cười nữa

- Tùy cô thôi, lái xe cẩn thận - Hiểu Nhi luồn lách ngồi vào xe, để lại phía sau chỉ còn cô gái đang điên tiết

Hiểu Nhi ghé siêu thị mua chút đồ. Đi loay quanh quầy ăn vặt

- Ủa Nhi? Cậu cũng ở đây sao? - bộ dạng cuốn hút của Thiên Minh khi xách cái giỏ nhỏ nhỏ dạo quanh siêu thị

- Ồ, không ngờ cậu cũng đi siêu thị đấy - Hiểu Nhi cười tươi

- Cái này phải nói với cậu mới đúng. Mình mua nhiều đồ 1 chút, có muốn ăn cùng không? - Thiên Minh lắc cái giỏ hóm hỉnh đề nghị

- Ăn chùa mà, đương nhiên phải đi rồi. 7h mình sẽ qua

- Mình sẽ nhắn tin địa chỉ

Chia tay Thiên Minh, Hiểu Nhi cất hết đồ vào tủ lạnh. Cô định ghé công ty xem thể nào nhưng thấy hần chẳng thèm điện thoại nên chắc nghĩ không sao. Tối qua hần cũng ngủ sướng lắm còn gì

***

7h tối ở nhà Thiên Minh....

- Woa, mình không biết là cậu nấu ăn giỏi đến thế đấy? - Hiểu Nhi vừa bước vào nhà đã ngửi thấy mùi thơm lừng từ gian bếp

- Phải ăn mới biết được - anh chậm chậm đặt từng đĩa lên bàn, tuyền nước bọt của cô bắt đầu hoạt động mạnh

- Vậy mình ăn đây - Hiểu Nhi ăn thử miếng cá đầu tiên, mắt mở to biểu lộ sự kinh ngạc - Đỉnh! - cô đưa ngón cái khen ngợi

Nhận được lời khen ngợi, nụ cười Thiên Minh không bao giờ ngớt trên môi. Lần đầu tiên anh có cảm giác được sống lại. Hiểu Nhi vẫn là người mang cho anh cảm giác thoải mái đó

Đang ăn ngon thì điện thoại đổ chuông, Hiểu Nhi bực mình vì phải ngăn dòng cảm xúc. Không biết tên trời đánh nào mà điện thoại lúc này không biết

- Alo?

- Em đang ăn hả? - Hạo Nhiên nghe tiếng ngọng ngọng của cô là đoán ngay

- Ừm....

- Ăn 1 mình?

- Không, 2 mình

- Ai nữa?

- Thiên Minh

- Sao không đợi anh?

- Em với anh đâu phải người yêu, sao phải quán triệt như thế? - Hiểu Nhi vẫn gấp miếng thịt bỏ vào miệng nhai

- Vậy em tính để anh ăn 1 mình hả? - Hạo Nhiên tức tối nói, nghe giọng hờn dỗi

- Ồ - Hiểu Nhi cúi cùng cũng cúp máy, tiếp tục bữa ăn

Wa, thật sự hần hết chịu nổi rồi. Cái kiểu đối xử này chẳng giống như ngày trước cô bám riết lấy hần, ghét tên kia. Tức giận vì bị bỏ, hần không chịu ăn uống gì hết, nằm trên giường nhắm nghiền mắt lại. Nhưng cho dù nhắm thế nào cũng không thể bỏ được cảm giác khó chịu và những suy nghĩ lúc trước về buổi hẹn 2 người cứ bay bổng trong đầu hần. Hạo Nhiên nghĩ cho dù bây giờ ngủ chắc cũng không được, chỉ bằng lấy tỉnh táo làm việc đi cho nó hiệu quả

25. Mình Yêu Nhau Thôi

Hiếu Nhi không thấy ánh đèn trên CN nữa, chắc giờ này hẳn đã ngủ mất rồi. Hiếu Nhi từ nhà Thiên Minh về chung cư, mặc dù ngược đường nhưng cô vẫn ghé qua cho yên tâm

Trong căn phòng mờ ảo ánh trăng trên cao này, Hiếu Nhi nhẹ nhàng bước vào và thấy hẳn đang nằm ngủ rất ngon trên giường. Xem ra cô đã lo lắng hơi quá rồi. Có vẻ những cuốn sách đã giúp hẳn đi vào giấc ngủ nhanh hơn. Hiếu Nhi đảo mắt qua cái bàn bên cạnh đang có mấy cuốn sách lộn xộn lung tung. Cô nhẹ nhàng sắp xếp lại gọn gàng cho hẳn

- Ngủ ngon.... - Hiếu Nhi chào tạm biệt hẳn rồi rời đi

Nhưng không kịp rồi.....có 1 lực bàn tay thật mạnh kéo cô ngã xuống giường. Hạo Nhiên quay tức ôm chặt người cô, tuy nhiên mắt vẫn nhắm nghiền. Hiếu Nhi thoáng bối rối, vùng vẫy thoát ra nhưng không được

- Đây là cái giá em đi ăn cùng người khác mà không nói anh - Hạo Nhiên vẫn ôm cứng cô trong người mặc cho sự vùng vẫy

- Anh đang làm gì thế? - cô khó chịu cự quây

- Còn đây....là cái giá khi để anh 1 mình đến suýt thức trắng - Hạo Nhiên cương hờn cô? Đây là lần đầu tiên hẳn hôn mạnh đến vậy, có thể gọi là thô bạo

Hiếu Nhi trợn mắt, cố đẩy hẳn ra nhưng vô dụng, có thể nghĩ là hẳn điên rồi. Nhưng chỉ 1 giây sau, Hiếu Nhi lại hòa vào nụ hôn nồng nhiệt, làm Hạo Nhiên bất ngờ, có phải cô....

Hạo Nhiên buông cô ra, 4 mắt nhìn nhau sửng sờ đến không nói nên lời

- Hôm nay em đã đến nhà Thiên Minh ăn cơm - Hiếu Nhi dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói, không còn cứng rắn thô lỗ nữa

- Rồi sao? - mặc dù tỏ ra giận dữ nhưng hẳn vẫn muốn nghe tiếp

- Cậu ấy tỏ tình với em

- Rồi....sao? - tức giận vô cùng khi nghe cô nói đến chuyện đó, Hạo Nhiên biết rồi cũng sẽ có lúc như vậy mà

- Nhưng em đã từ chối - Hiếu Nhi cười nhạt - vì em đã nói....mình không quên được anh - Hạo Nhiên suýt bật cười hạnh phúc, hẳn yêu cô gái này chết mất

- Sao em đột nhiên....lại nói vậy? - tuy vậy hẳn cũng muốn nghe thêm những lời tình cảm nhiều 1 chút

- Món ăn cậu ấy làm thật sự rất ngon....nhưng em vẫn không hiểu sao mình không thể quên được mùi vị món ăn ngày hôm đó anh làm - 1 giọt nước mắt thoáng rơi xuống tay hẳn

Hạo Nhiên ôm cô vào lòng, lần này là cái ôm thật sự, không gương ép. Hiếu Nhi vòng tay qua eo ôm hẳn, như buổi tối hôm đó 2 người ôm nhau như vậy. Khi cả 2 cùng cảm nhận được nhịp đập của trái tim đối phương, họ biết họ yêu nhau và cần nhau nhiều đến thế nào

- Đây là lần đầu tiên anh cương hờn - Hiếu Nhi phớt lờ yếu đuối, bây giờ lại trở về vẻ lạnh nhạt nghiêm nghị

- À....lúc đó.... - Hạo Nhiên có chút bối rối, đã không làm rõ chuyện còn hành động bậy bạ, nên bây giờ không biết giải thích thế nào

- Đây là hình phạt dành cho anh - Hiếu Nhi đứng dậy chỉnh sửa quần áo rồi đi về

- Đừng đi - thấy cô sắp sửa bỏ hẳn lại 1 mình thì Hạo Nhiên cố ra vẻ tội nghiệp - anh không ngủ 1 mình được đâu

Hiếu Nhi thở dài quay lại

Tình cảnh bây giờ là 2 người nằm chung giường trong 1 phòng điều hòa nhưng mỗi người lại nằm tít ở 2 thành giường. Hạo Nhiên chỉ được nắm 1 ngón tay của cô thôi. Hạo Nhiên tội nghiệp tìm kiếm ánh mắt như để cầu xin của cô nhưng Hiếu Nhi thì lạnh nhạt quay sang kia

- Em có cần đổi xử với anh như thế không?

- Đây là hình phạt vì anh cưỡng hôn - buông 1 câu không nặng không nhẹ, cô đánh luôn 1 giắc

Hạo Nhiên biết 1 khi say giấc thì cô sẽ ngủ bất đắc kì tử luôn, lúc đó khó mà năn nỉ được. Hiểu Nhi thấy hẳn 1 hồi lâu không động tĩnh gì tưởng là đã ngủ rồi nhưng thật không ngờ, Hạo Nhiên nắm lấy tay cô kéo bật người Hiểu Nhi lại để cô lại 1 lần nữa nằm gọn trong lòng hẳn

Hiểu Nhi ngược lên nhìn thăm dò ý định của hẳn, tên này thật sự không nằm yên ngủ được

- Dù sao hôm nay cũng phạm nhiều tội quá rồi, thêm chút nữa cũng không sao - Hạo Nhiên tự ình cái quyền tự do này, hẳn ôm cô ngủ thật ngon

Hiểu Nhi cũng không phản đối, cô cũng muốn thử lại cảm giác này. Coi nó có còn rung động như xưa không. Hình dạng cơ thể hẳn cô vẫn còn nhớ rõ, hơi thở, giọng nói đến cả mùi vị món ăn hẳn làm cứ như mới ngày hôm qua. Hiểu Nhi biết giây phút cô phát hiện ra GB nằm trong sợi dây chuyền, cô biết toàn bộ lời hẳn nói là giả dối. Nhưng lí do cô liên tục từ chối đến bây giờ có lẽ là tình cảm, cô sợ rằng tình cảm của mình không vững vàng, có thể sẽ hối hận không chừng

Nhưng....bây giờ Hiểu Nhi vô cùng chắc chắn, cô dụi dụi đầu mình lòng ngực hẳn như ngày xưa. Lấy lại cái cảm giác an toàn ấm áp đó

Sa Mi mới sáng sớm đã bắt gặp cảnh tượng chướng mắt này rồi. Nghĩ sao trong công ty mà 2 người nằm ôm nhau ngủ giữa phòng thế kia, thật không thể chịu nổi. Nó tức lòi hõng, muốn lập tức đến, giật phăng tấm chăn kia ra và kéo rụng hết tóc con nhỏ lấu cá trong kia

Hạo Nhiên nghe tiếng mở cửa nhưng không thấy ai lên tiếng thì nhồm dấy. Đầu tóc hẳn còn bù xù nhìn ngô ngố nhưng Hạo Nhiên vẫn lấy lại tỉnh táo, neho mắt nhìn ai đó đang đứng đằng kia. Hẳn nhẹ nhàng để Hiểu Nhi đang say giấc sang 1 bên

- Sáng sớm em đến làm gì thế? - Hạo Nhiên thấy Sa Mi vào được chứng tỏ thư ký của hẳn vẫn chưa đến - Oáp.... - hẳn ngập dài vì đang còn buồn ngủ, lết lết vào phòng vệ sinh

Càng ngày nó thật sự càng cảm thấy tác phong của hẳn không còn đỉnh đặc tử tế nữa, nó cảm giác khó chịu. Chỉ 1 lát sau là Hạo Nhiên bước ra với phong cách hoàn toàn khác. Mái tóc bạc kiêu ngạo dính chút nước trông thật gọi cảm

- Có chuyện gì thế?

- À, em....đang thắc mắc không biết anh ngủ có ngon không. Thật không ngờ bác sĩ của anh lại làm có phong cách làm việc đặc biệt như vậy đấy: ngủ với bệnh nhân - nghe cái cách ăn nói của Sa Mi làm hẳn khó chịu

- Em...sau này đừng đánh giá về người khác như vậy, nói thẳng nói ra là đừng bình luận Hiểu Nhi trước mặt anh - Sa Mi cảm thấy người con trai kia giống hệt 6 năm về trước, lãnh đạm với nó. Sa Mi lấy lại giọng

- Tuy vậy ở công ty anh cũng không được làm như vậy chứ! - Sa Mi có chút lớn tiếng, làm Hiểu Nhi cựa quậy

- Hừ....anh nói đây là công ty lúc nào, nó chỉ là công ty khi anh chính thức làm việc nghiêm túc nhưng thực chất trong hợp đồng, chúng ta đã đồng ý coi như đây là căn hộ anh thuê rồi mà. Hơn nữa em thấy ở đây chỉ có 2 phòng là phòng của anh và phòng họp chớ mấy - Hạo Nhiên giọng trầm hết mức tránh gây tiếng động lớn - 1 là bây giờ em ra ngoài, 2 là ngồi đây và đừng nói gì. Anh không muốn phá giấc ngủ của ai đó đâu - Hạo Nhiên nói xong liếc qua chiếc giường trắng bông kia

Sa Mi tức tối, nó thà ra ngoài còn hơn phải chứng kiến cảnh 2 người tình cảm mà không nói được gì

CN được xây dựng theo hình chóp cụt. Hẳn ở tầng cao nhất nên đương nhiên diện tích cũng không lớn, rất thuận lợi để hẳn nghỉ ngơi và làm việc

Hiểu Nhi tỉnh dậy ngay sau khi Sa Mi rời đi. Đầu óc cô còn mơ mơ màng màng, Hiểu Nhi dụi dụi mắt ngó xung quanh. Hạo Nhiên phì cười vì hẳn phát hiện cô rất giống mấy đứa trẻ buồn ngủ bị đánh thức

- Hiểu Nhi, em dậy rồi sao? Sao không ngủ thêm chút nữa? - Hạo Nhiên ôn nhu xoa xoa đầu cô

- Ừm....ồn thế ai ngủ được....- mặc dù miệng nói thế nhưng cô vẫn chồm sang ôm hân, đôi mắt khép hờ hình như rất muốn ngủ
- Nếu không ngủ được thì dậy đi anh sẽ nấu đồ ăn cho em ăn - Hạo Nhiên ôn tồn nói
- Ừm... - cuối cùng cô cũng chịu lê người đi rửa mặt
- Sau khi ăn xong Hiểu Nhi còn phải kiểm tra sức khỏe cho anh bằng những câu hỏi đơn giản
- Tối qua ngủ có ngon không? - cuộc nói chuyện này chẳng bình thường chút nào, Hiểu Nhi ngồi đối diện bàn với hân, cầm thêm 1 tập hồ sơ ghi chép nữa
- Em nhìn giống như đang thẩm vấn anh vậy - Hạo Nhiên cười đùa nhưng nhận thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của cô nên nín bật - rất ngon
- Em nghĩ đây là lần thứ 2 anh nói ngủ ngon kể từ khi em theo dõi rồi
- Và lần nào có em anh cũng ngủ ngon
- Không phải là có em mà khi có người ngủ cùng anh có vẻ sẽ ngủ ngon hơn
- Sao em chắc thế? Ngày trước ở Mỹ anh ngủ cùng đồng nghiệp nhưng có được đâu - hân bịa chuyện
- Thật sao? - cô có chút khó hiểu, đành phải tham khảo ý kiến của thầy 1 chút - chẳng lẽ không có em thì anh không thể ngủ sao?
- Chắc vậy - Hạo Nhiên vẫn mỉm cười ngây thơ
- Đạo này anh có đọc sách không?
- Có chứ, sách em tặng đương nhiên phải đọc rồi - Hạo Nhiên nói dối mà không hề chớp mắt, thật sự hân chưa hề động vào
- Vậy sao? - cô nheo nheo mắt - Anh đã đọc cuốn nào thế?
- Tất....tất đèn.... - hân liếc qua chồng sách nhìn lấy cái tiêu đề
- Vậy gia đình chị Sáu có mấy người?
- 5 người
- Hay thật! - cô cười đều, biết ngay là hân đang nói dối - Tất đèn chỉ có chị Dậu chứ đâu có chị Sáu
- Hi.... - Hạo Nhiên bị bắt thóp chỉ đành cười trừ
- Mạnh Hạo Nhiên anh sao thế? Anh phải hợp tác điều trị cùng bác sĩ thì mới khỏi bệnh được chứ! - Hiểu Nhi tức giận mắng
- Chỉ cần có em....chỉ cần bác sĩ như em ở cạnh anh thì bệnh tật sợ đến chạy mất dép đấy
- Đâu phải lúc nào em cũng ở cạnh anh được đâu
- Ý em là sao? Em đi đâu hả? - Hạo Nhiên đứng phắt dậy, chạy đến ngay cạnh cô hỏi dồn dập - hả?
- Hầy....thầy điện thoại nhờ em đi côn đảo công tác vài ngày
- Không phải....em không còn làm ở bệnh viện nữa sao?
- Mặc dù là như vậy nhưng là thầy nhờ vả. Thành phố cử mỗi bệnh viện 2 bác sĩ để đi chữa bệnh từ thiện cho những người dân côn đảo. Thời gian này bệnh viện khó khăn lắm cho nên....
- Vậy....vậy nếu anh không hỏi em cũng không nói luôn hả?
- Thì, em định đợi tối rồi nói luôn
- Vậy khi nào em đi?
- Sáng mai

- Đi mấy ngày?
- 3 ngày 2 đêm
- Sao lâu thế?
- Thì người ta nói vậy em biết làm sao
- Không đi không được sao?
- Bởi vậy em với nói anh hãy thích nghi dần đi, không lẽ anh định mất ngủ 2 đêm sao?

Như vậy, cuộc xung đột nghiêm trọng đẩy tâm trạng của Hạo Nhiên đến cực điểm. Suốt ngày hần học, còn Hiểu Nhi ngồi đến trưa thì về nhà thu dọn đồ đạc. Hạo Nhiên bất lực nhìn cánh cửa đóng mà không thể ngăn cản được cô

26. Chuyến Đi Côn Đảo

Hiểu Nhi thấy Sa Mi đang đứng canh trước nhà cô thì cười khẩy. Chậm rãi đi lại gần

- Có chuyện gì mà giám đốc đích thân tìm đến nhà tôi thế?
- Cô....tôi sẽ bắt đầu giành lại Luck, anh ấy đã bắt đầu thay đổi rồi. Chỉ có cô biến mất, Luck mới để ý tới tôi - Sa Mi hình như đến đây để tuyên chiến với cô
- Phụt.... - Hiểu Nhi phụt cười khi nghe thấy lời nói trẻ con đó - Thì ra cô không tự tin đến vậy, tôi còn tưởng cô sẽ nói anh ấy thuộc về cô chứ, thì ra chỉ mới để mất thôi sao
- Cứ cười đi - nhìn nó có vẻ tức lắm
- Dù sao.... - cô ngưng cười - mai tôi cũng sẽ đi côn đảo 3 ngày lận, nếu cô có đủ tự tin để giữ chân Luck thì cứ làm, còn nếu không an tâm thì cứ thuê người đến giết tôi là xong, thần không biết.....quỷ không hay
- Hiểu Nhi ghé sát môi đến tai của nó, lời nói vẫn đáng sợ làm Sa Mi nổi cả gai ốc

Hiểu Nhi cười khẩy vào nhà đóng cửa cái rầm, để lại Sa Mi đứng như trời trồng

Hạo Nhiên đi qua đi lại trong phòng. Hắn chẳng còn tâm trí để làm việc nữa rồi. Hết lẩn lên giường lại chơi game, ăn kem....nhưng cuối cùng hắn lại chọn cách đọc sách. Thật sự hay đến thế sao?

Hạo Nhiên đọc hết trang này đến trang khác, đến nỗi không để ý đến có người vào phòng. Mi mắt của hắn muốn sụp xuống, rồi lại mở lên, sụp xuống rồi mở lên. Đầu Hạo Nhiên cũng nghiêng nghiêng muốn ngủ. Sa Mi vừa tức giận từ nhà Hiểu Nhi về đây, đứng trước mặt cô mà hắn cũng chỉ đọc sách không nói 1 lời

Sa Mi bực tức, thô bạo giật lấy cuốn sách, trừng mắt với hắn. Hạo Nhiên bị tác động bất ngờ nên bừng tỉnh

- Anh....thật sự em không có cơ hội sao? - Sa Mi nói như sắp khóc
- Em sao thế? - Hạo Nhiên ngạc nhiên vì thái độ kì quặc của nó - Em....bị Hiểu Nhi nói gì nữa sao?
- Anh hãy bỏ Hiểu Nhi đi, cô ta có gì hay ho đâu chứ? - Sa Mi khóc lóc
- Anh....yêu cô ấy. Nếu em đến đây để nói chuyện này thì về đi. Đưa sách cho anh - Hạo Nhiên chìa tay ra đòi lấy sách, nhưng Sa Mi đã mạnh tay vắt cuốn sách lăn lóc vào trong góc phòng. Hạo Nhiên nhìn theo tiếc nuối
- Em yêu anh. 6 năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy - Sa Mi vào tay qua cổ hắn, nhón chân chạm nhẹ vào bờ môi mà nó hằng mong ước đó

***

Hiếu Nhi thu dọn đồ đạc xong nhìn quanh cũng không có gì cần thiết nữa thì mang túi xách đi. Cô nghĩ chắc hẳn đang ở công ty buồn đến chết nên tính mua chút gì đó đến ăn với anh cho vui trước khi đi. Hiếu Nhi ghé qua chỗ trước đây cô hay tới, mua 2 bịch bánh tráng trộn. Mặc dù lớn rồi nhưng khi nhìn thấy cô cũng không ngăn nổi nước bọt tiết ra

Khi gần đến phòng thì Hiếu Nhi thấy cửa mở, không thể nào Hạo Nhiên lại tự nhiên mở cửa toang hoang thế này

Và cảnh tượng 2 người hôn nhau là thu hết vào mắt cô. Hạo Nhiên đứng thất thần, còn Sa Mi thì đang mãnh liệt thực hiện nụ hôn không được đáp trả

Không may ánh mắt Hạo Nhiên phút chốc nhận ra sự có mặt của người thứ ba. Hiếu Nhi rời ánh mắt, cô đảo mắt nhìn xung quanh như để giải tỏa sự căng thẳng. Hạo Nhiên đẩy Sa Mi ra, đôi môi run rẩy

- Hiếu Nhi.... - Hạo Nhiên thốt ra vài tiếng nhưng trái tim thất lại. Hiếu Nhi nhìn hẩn rồi nhìn quyển sách tội nghiệp đang nằm dưới sàn

- La Hiếu Nhi, cô thấy rồi chứ - Sa Mi nhìn cô đắc chí

- Wa.... - Hiếu Nhi cười khẩy 1 tiếng, nhưng nhanh chóng chau mày lại tỏ vẻ tội nghiệp - thấy rồi, thấy rất rõ là đang khác. Tôi không ngờ....

Hạo Nhiên bất động, hẩn không biết phải giải thích thế nào với cô. Nếu như hẩn nhớ không lầm thì đây là nguyên nhân chủ yếu gây ra bất hòa giữa nam và nữ chính. Sa Mi tranh thủ thêm dầu vào lửa, dập tắt hi vọng trong cô

- Cô không ngờ tình cảm lại dễ thay đổi như vậy chứ gì, chỉ e là mấy ngày sau cô đi có lẽ Luck sẽ không nhận ra cô mất - nó cười đắc ý vì Hiếu Nhi mắc bẫy

- Tôi không ngờ....cô lại bày cái trò cổ lỗ sĩ này để rồi tự cười đắc ý 1 mình đấy

Hạo Nhiên và Sa Mi đều bất ngờ, còn sắc mặt Sa Mi thì như tối sầm lại

- Cô...cô nói gì? - nó lấp bắp run người

- Có phải bị tôi vạch trần nên thần trí không được ổn định không? Mong cô sau này nếu muốn bày trò hại tôi thì nên tìm kiểu gì mới mới ví như đêm khuya thuê sát thủ đến nhà giết tôi trong im lặng đi thì được. Còn mấy trò ấu trĩ này mà để tôi bắt gặp 1 lần nữa....thì cô tự nhớ tôi sẽ làm gì rồi phải không - Sa Mi nghe Hiếu Nhi đề nghị có vẻ hơi đáng sợ, nó chẳng muốn lãng phí tương lai như vậy. Và cũng như bao lần khác, nó ngậm ngùi rời đi

Hạo Nhiên bất ngờ thoát khỏi cơn giông bão liền thấy lòng nhẹ nhõm nhưng không ngờ, nó là dự báo cho cuộc nội chiến đẫm máu. Hiếu Nhi liếc thật sắc hẩn

- Dù gì thì anh cũng phải có lập trường chứ, đàn ông con trai gì mà để con gái tự tiện hôn thế kia - Hiếu Nhi giận dỗi tuông 1 trào

- Thì....anh cũng bất ngờ không phản kháng được chứ bộ. Anh cũng có lập trường riêng, cũng nói rõ tình cảm anh chỉ dành cho em thôi mà - hẩn bây giờ chỉ biết rít lên những tiếng khe khẽ như ruồi muỗi

- Vậy sao? Em không biết anh có bản lĩnh đàn ông không nữa. Suốt ngày chỉ ngồi máy tính, thân hình thì gầy gò, thể thao cũng không biết gì, lại cứ vẽ ổng ẹo yếu ớt. Sao nhiều người lại chết mê anh thế nhỉ? - cô không biết nói gì hơn, chỉ lúi khuyết điểm của hẩn ra bàn tán - Thôi ăn đi - Hiếu Nhi đưa bịch bánh tráng cho hẩn

- Ồ. Anh cũng không phải yếu ớt, lúc ở Mỹ người ta cũng trang bị để anh tập Gym, cũng có cơ đấy chứ, không tin em coi đi - cầm lấy bịch bánh tráng như hẩn vẫn quyết buông lời tranh cãi, còn sắp cởi áo ra cho cô coi

- Thôi đi. Làm mất cả ngon. Thế bây giờ anh kể ưu điểm nghe thử coi

- Anh nói cho em nghe. Người thông minh như anh ở cái đất nước nhỏ bé này không nhiều đâu - cái này thì cô đồng tình gật đầu - còn nữa anh vừa hiền lành, dịu dàng, tinh tế, ân cần quan tâm người khác, hơn nữa quan trọng là vẻ ngoài hào nhoáng. Còn chê gì nữa

- Không phải là hiền lành, dịu dàng mà là nhu nhược, yếu ớt thì có, còn vẻ ngoài thì mới mấy năm gần đây mới hào nhoáng, còn lúc học trung học anh cũng đẹp bình thường thôi - dù vậy cô cũng phân bua

- Ai cũng nói anh mặt mày sáng sủa

- Ồ. Không những sáng sủa mà tối cũng sáng nữa

- Em... - Hạo Nhiên không cãi lại cô, đành ngậm ngùi ăn tiếp

Thoảng chốc 2 người đã chơi sạch bạch bánh tráng, đành lấy kem ra ăn. Hiểu Nhi không còn hứng cái nhau nữa. 1 ổ kem, 2 cái muffin. Hiểu Nhi và Hạo Nhiên tựa đầu vào nhau, nhàn nhã ăn kem

- Mai là em đi rồi - Hiểu Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh

- Anh sẽ nhớ em lắm - Hạo Nhiên mắt nhắm nghiền, có chút buồn ngủ

- Anh.... - ánh mắt Hiểu Nhi dừng lại trên đồ vật quen thuộc bị bỏ quên. Bỗng nhiên cô đứng dậy làm thân người của hắn chao đảo, đôi mắt lơ đãng - cho dù không đọc anh cũng đừng quăng nó chứ - Hiểu Nhi khó chịu, phủi bụi trên quần sách

- Là Sa Mi quăng nó khi anh đang cố đọc đấy. Dù vậy anh cũng thấy hơi buồn ngủ - Hạo Nhiên che miệng ngáp

- Thật á? Anh buồn ngủ hả? - cô mừng rỡ như bắt được vàng

- 1 chút. Nhưng anh muốn thức chút nữa để nói chuyện với em, mai em đi rồi còn gì - hắn nín kén kéo tiếu nười

- Ồ. Nhưng mà anh ngủ đi, khó khăn lắm mới ngủ được mà - Hiểu Nhi xoa xoa đầu tóc mềm mại của hắn

Hiểu Nhi vẫn ôm hắn trong tư thế thoải mái đấy. 2 người ôm nhau ngủ thật ngon

Sáng mai....Hiểu Nhi nhận chuyến bay 6h30 đến côn đảo. Lại không thể chào tạm biệt hắn. Cô bật laptop hắn lên. May thật là tối qua vẫn chưa kịp tắt

Hạo Nhiên tỉnh dậy thì đã 9h. Hắn ngủ đến nỗi đầu quay như chong chóng. Tỉnh dậy mặt ngơ ngác ngác, thì ra căn phòng này thật trống vắng. Hôm nay cô đã đi rồi, Hạo Nhiên buồn chán vệ sinh rồi ăn sáng 1 mình. Bỗng hắn thấy căn phòng này sao mà lạnh lẽo quá. Trước khi Hiểu Nhi xuất hiện chẳng phải hắn đã 1 tháng ăn sáng 1 mình sao. Hạo Nhiên nhâm nhi ly cafe ấm, 1 tay đút vào túi quần đứng bên cạnh cửa gương, ngắm nhìn thành phố xinh đẹp này

Hạo Nhiên cười nhạt, thư ký gọi anh đến phòng họp. Chắc lại bàn bạc chiến lược mới. Thật ra thì chỉ khi có ý tưởng mới hắn mới nói vài lời, chứ bình thường hắn chỉ làm cảnh thôi. Và hôm nay cũng không ngoại lệ, Health and safety thật sự còn sức ảnh hưởng quá lớn

***

Hương gió biển Hiểu Nhi đã cảm nhận ngay khi vừa đến đây. Cô mặc chiếc đầm có ren ở dưới màu trắng xạc xạc, còn đội chiếc mũ vành màu vàng chanh nữa. Trông cứ hệt như đang đi nghỉ mát không bằng. Hiểu Nhi leo lên taxi đến khu trung tâm y tế, cô sợ dĩ không đi cùng chuyến bay với những người khác là do thân phận đặc biệt của mình, không phải là bác sĩ bệnh viện

Hiểu Nhi trở lại nơi này lần thứ 2, cảm giác thật sáng khoái. Cô hít hà hương biển thoang thoảng trong khoảng mũi, bất giác môi cũng mỉm cười

- Hiểu Nhi? - 1 anh chàng kính cận ngạc nhiên hỏi

- À, xin chào, tôi là Hiểu Nhi ở bệnh viện Maxi - cô chìa tay ra, nở 1 nụ cười thật tươi

- Chào, tôi là Huỳnh Minh, chúng ta vào thôi - anh ta cũng đưa tay ra bắt

Cả 2 cũng vào trong để chuẩn bị 9h sẽ có người tới khám bệnh. Hiểu Nhi khoát chiếc áo blouse quen thuộc mà lâu rồi cô chưa động tới đó, trên ngực có logo của cô đơn. Trong khi dọn đồ, mọi người tranh thủ làm quen với nhau. Có 1 chị tên là Thảo, chị Thảo làm tình nguyện viên ở đây 1 năm rồi, cũng có bạn trai ở đây, tính lập gia đình luôn. Chị kể cuộc sống ở đây cũng đâu thoải mái gì. Đại học y được gì đó cũng chẳng chuyên nghiệp là mấy nên bác sĩ cũng chẳng có trình độ. Thỉnh thoảng 2,3 tháng lại có bác sĩ nhận lệnh về đây chữa trị, mỗi lần đều là những người khác nhau

Người dân không được chữa trị đúng cách sẽ để lại nhiều di chứng. Đó cũng là lý do giáo sư Châu cử Hiểu Nhi, chỉ có cô mới thấu hiểu nỗi đau khổ của người bệnh nhân

- Hiểu Nhi, ra thôi, có người đến rồi đấy

- Dạ! - Hiểu Nhi cười tươi hơn bao giờ hết

27. 1 Ngày Không Có Em

Trước trung tâm bày ra 5,6 cái bàn, mỗi bác sĩ ngồi 1 bàn, lần lượt tiếp bệnh nhân. Chẳng mấy chốc đã sắp thành dãy, đa số là những người lớn tuổi. Mặc dù ai cũng mệt mỏi nhưng miệng luôn nở nụ cười tươi rói, đó chính là ý nghĩa thực sự của bác sĩ, cô đã nghĩ như vậy đấy

Hạo Nhiên hợp xong cũng đã gần trưa rồi. Cái bụng đói meo làm hắn không nghĩ được gì nữa, đành xuống canteen ở công ty, cái nơi mà hắn chưa bao giờ đặt chân đến. CN cũng rất ít người biết hắn, thậm chí chẳng coi hắn là nhân viên vì hắn có bao giờ mặc quần tây áo sơ mi đây, chỉ chơi quần lửng kaki để khoe chân dài và áo pull cho thoải mái thôi

Hạo Nhiên thoải mái chọn món ngon lành trước sự trầm trồ của mấy cô gái trong công ty vì đột nhiên xuất hiện trai đẹp. Cái hình tượng dịu dàng chính chu là rất hợp với mấy chị còn độc thân. Hạo Nhiên nghiêng ngao chọn 1 cái bàn trống để ngồi. Bữa ăn đã vốn chán mà còn gặp mấy người nhiều chuyện thật sự hắn chỉ muốn đuổi đi cho xong, nhưng bản tính quan tâm lại bộc phát

***12h trưa

Hiểu Nhi đang ăn uống vui vẻ với đồng nghiệp mới quen trong 1 nhà hàng xa lạ mà có lẽ quen thuộc. Hiểu Nhi cô bất giác đã chọn cái bàn gần hướng biển ngày trước. Cảm giác thân thuộc đưa cô trở lại cảnh tượng ngày hôm đó. Và tất nhiên hôm nay cô lại gọi những món hải sản mà trước đây mình từng ăn. Thật sự lúc đó chỉ chăm chú chụp ảnh chứ chẳng quan tâm gì đến mùi vị món ăn cả

- Ngon thật! - Hiểu Nhi ném thử 1 miếng thịt cá và tấm tắc khen ngợi

Ngay sau đó mọi người làm việc đến tận tối mới giải tán. Thành phố đã thuê vài phòng ở 1 khách sạn gần đó ọi người. Bây giờ chỉ cần chuyển đồ lên là đã có khoảng thời gian tự do buổi tối rồi

- Hiếm khi tới đây, đi chơi 1 chuyến không? - chị Thảo cùng mấy người nữa rủ

- Không cần đâu ạ. Thật ra...đây là lần thứ 2 em tới đây rồi. Mọi người cứ đi chơi vui vẻ - Hiểu Nhi thận trọng từ chối

- Vậy sao? Vậy....mấy người chúng ta đi đi. Tạm biệt

Hiểu Nhi có vẻ hơi tiếc nuối chào mọi người nhưng thật sự cô chẳng còn tâm trạng nữa. Hiểu Nhi mặc cái quần short và áo sơ mi trắng sọc đỏ dạo bên bờ biển. Cô nằm yên trên bãi cát, nhắm mắt lại, những kí ức ngày đó lại hiện ra rõ mồn một

Hiểu Nhi cô đang bước lù trên bãi cát trắng, đang cười tí mắt nhìn hắn. Còn Hạo Nhiên, hắn khoan thai đi chậm rãi từ từ nhưng ánh mắt âu yếm vẫn không ngừng trao cho cô. Khoảnh khắc đó 2 người thật sự cảm thấy dường như chỉ có bọn họ tồn tại trên đời, vô cùng hoàn mĩ

***1 ngày Hiểu Nhi ở cô đơn trôi qua

Hạo Nhiên chán ngấy mấy cái hoạt động lặp đi lặp lại của mình rồi. Hắn quăng cái điều khiển ra xa, hùng hực bật máy tính lên. Mới có 1 ngày mà đã chịu không nổi thế này thì còn làm ăn được gì nữa, mắt cũng có quầng thâm vì mất ngủ rồi đây này

Hạo Nhiên thấy 1 clip được tạo ra, hắn chần chờ 1 lúc rồi cũng kích vào

Hạo Nhiên mỉm cười, hắn thấy người con gái đáng yêu trước mặt, chỉnh chu đầu tóc đang cười tươi với hắn

E hèm....- Hiểu Nhi hằng giọng làm bộ nghiêm chỉnh - Bây giờ là 5h50 sáng, anh vẫn đang ngủ say đây này - cô xoay màn hình đến chỗ cái giường hắn đang ngủ say, rồi bật cười lớn - Em sắp đi rồi, nhanh lắm sẽ về thôi nhưng không chắc anh có thấy vậy hay không? Em mong sau khi mình trở về, bệnh tình anh sẽ khá hơn khi ngủ 1 mình. Em không muốn thấy quầng thâm trên mắt anh đâu....ừm.....nói tóm lại là anh đừng có không ngủ khi em đi đây. Ok trễ giờ rồi em đi đây. Bye.... - kết thúc clip tự quay là cái vẫy tay chào tạm biệt của cô

Hạo Nhiên bật cười, sao lại có thể đáng yêu vậy chứ? Hắn dùng màn hình lại, đưa bàn tay lên sờ gương mặt này của cô, anh sẽ nhìn mà không bao giờ thấy chán

À...còn nữa.... - Hiểu Nhi chuẩn bị đi thì còn quay lại - Mạnh Hạo Nhiên.....em yêu anh.....hí....Bye..... - Đoạn phim còn chạy thêm 1 chút nữa

Nhưng 1 chút đó cũng đủ làm ấm lòng hắn. Hạo Nhiên nhắc máy gọi điện cho thư ký

- Đặt ngay cho tôi 1 vé máy bay đến côn đảo chiều nay

Vốn dĩ sáng mai là có thể thất mật Hiểu Nhi rồi nhưng hắn không muốn, không thể chịu đựng được nữa. Muốn gặp mặt 1 người, chính là cảm giác thèm khát này

***

Hiểu Nhi bóp bóp đôi vai cho đỡ mỏi, đây là lần đầu cô phải ngồi trên ghế lâu như vậy, còn phải nhiệt tình tư vấn, ghi đơn thuốc cho người khác nữa. Mặc dù vui thì vui thật nhưng cực quá. Cô xin phép nghỉ 1 chút, Hiểu Nhi vươn vai ra ngoài đường, đứng đứng vận động 1 chút. Bình minh ở biển rọi ánh sáng diệu kỳ lên người cô

- Wa....buổi sáng tốt thật - Hiểu Nhi làm vài động tác thể dục cơ bản

Nhưng điều thắc mắc duy nhất của cô là tại sao lại không thấy 1 bóng người tập thể dục. Buổi sáng không khí tốt như vậy tại sao không tập thể dục hay bơi lội gì đó? Cô liền chạy vào hỏi chị Thảo

- Chị à, sao không thấy ai tập thể dục buổi sáng vậy? Ở Sài Gòn nhiều lắm đó

- À....chắc là chẳng ai quan tâm đến việc tập thể dục - thị thờ ơ nói

- Sao ă? Sao....không tập thể dục có lẽ là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến bệnh tật - lời suy đoán của cô thu hút sự chú ý của nhiều bác sĩ, họ cũng suy nghĩ k 1 chút

Tạm thời Hiểu Nhi xin phép rời đi 1 chút. Cô xin địa chỉ đến 1 chỗ dạy y được duy nhất. Thật sự thì không hẳn là đại học, giống như cao đẳng hay trung cấp gì thì hơn. Cô đến tham khảo ý kiến của 1 số giáo sư ở đây. Và kết quả giống như cô định đoán. Hiểu Nhi lập tức chạy về trung tâm

- Tôi nghĩ, việc không vận động thể thao làm mọi người hay mắc những căn bệnh thường ngày như cảm, sốt, tiêu chảy vì sức đề kháng yếu. Nhưng thực chất những bệnh đó nếu để càng lâu sẽ càng nguy hiểm. Tôi cũng đã đi tham khảo trình độ và chương trình dạy học của bác sĩ. Thực sự quá đơn giản. Cho nên khi mắc những căn bệnh khác thì họ không hiểu được, quá bối rối vì chưa gặp bao giờ nên, không chữa trị được là chuyện đương nhiên - Hiểu Nhi thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, và nhận được sự đồng tình của mọi người

- Chị hiểu rồi. Vậy nếu chúng ta vận động mọi người tập thể dục thì sẽ hạn chế những bệnh bình thường phải không

- Chính xác, đồng thời cập nhật chương trình dạy học cho sinh viên để nâng cao trình độ của họ

- Woa...Hiểu Nhi thật sự lần này em có công lớn nha

Hiếu Nhi cười ngại ngùng, lần này cô lại tự xem mình là người hùng cứu hàng vạn người dân côn đảo nữa. Tối nay mọi người lại rủ cô đi kara, nhưng vừa bước ra khỏi trung tâm là Hạo Nhiên chạy tới ôm chầm lấy tôi, làm như xa cách trăm năm chưa gặp. Mọi người đều ngạc nhiên, sao tự nhiên có 1 người đẹp trai đến ôm Hiếu Nhi thế kia. Lại còn vẻ mặt yêu thương đó nữa

- Anh nhớ em chết mất! - bây giờ Hạo Nhiên mới buông cô ra - À....chào mọi người, tôi là Hạo Nhiên, bạn trai cô ấy - hần quay sang chào hỏi

- Anh....anh anh là Luck? - 1 chị bác sĩ lấp bắp

- À...nhờ quảng cáo mà mọi người nhận ra tôi hả? Thật sự Sa Mi đã làm quá rồi - hần cười ngại ngùng

- Woa....thật sự rất ngưỡng mộ anh, tôi là fan của anh đó, cái thiết bị đó, xài rất tốt. Thật sự cảm ơn anh - mọi người đổ xô bắt tay, chụp ảnh với hần

Phút chốc Hiếu Nhi đã bị lãng quên. Từ này đến giờ cô không kịp nói năng gì hết, cứ cứng đờ như bức tượng

- Anh xuất hiện trên tất cả tờ báo và áp phích quảng cáo ngoài đường đó

- Thật không ngờ anh là bạn trai của bác sĩ Nhi thế này, thật vinh hạnh quá

- À....vì Hiếu Nhi đã chữa trị ở đây cũng 1 ngày rồi nên tôi sẽ tài trợ miễn phí cho côn đảo 100 sản phẩm Health and safety được chứ? - Hạo Nhiên ngạo mạn nói

- Thật chứ? - ai ai cũng mừng rỡ, mặc dù chị Thảo cứ ngơ ngơ ngác ngác, chị ấy đâu có biết đó là sản phẩm quái gì đâu - côn đảo được cứu 1 nửa rồi trời ơi!

Nghe họ ca tụng như vậy, chị Thảo cũng cười như mở cờ trong bụng

- Vậy, chúng ta phải đi ăn mừng mà không có 2 người rồi. Dù sao người ta cũng bay tận qua đây để gặp người yêu mặc dù sáng mai là cô ấy về Sài Gòn rồi. Thôi chúng ta đi thôi - mọi người chào tạm biệt đi chơi trước

- Xí....làm cứ như là ngôi sao nổi tiếng lắm - Hiếu Nhi quay sang chỗ khác nói xấu

Hạo Nhiên nắm bàn tay nhỏ bé lại đi trên biển. Đêm đến thời tiết thật mát mẻ. Hiếu Nhi đánh ánh nhìn ra tận ngoài khơi, cô bỗng dưng quay sang, sờ tay lên má anh

- Anh....lại mất ngủ rồi sao? - Hiếu Nhi lo lắng hỏi

- Ồ, thức trắng đêm luôn

- Sao thế? Chẳng phải em nói anh hãy cố gắng đọc sách rồi thư giãn sao? - cô vuốt ve gương mặt hốc hác của hần

- Nhưng anh chỉ nghe mỗi câu em yêu anh thôi - Hạo Nhiên đặt tay mình lên bàn tay đang vuốt ve hần, đùa giỡn

Hiếu Nhi chẳng biết nói gì ngoài cười trừ. Đi đã mỏi chân nên 2 người lại nằm xuống bãi cát mát lạnh. Hạo Nhiên vẫn không buông tay cô

- Hiếu Nhi, anh....thật sự không thể sống thiếu em được

- Em biết - Hiếu Nhi nhìn lên những ngôi sao đang le lói mà cảm thấy hạnh phúc vô cùng

- Anh vẫn thấy có lỗi với em - bỗng nhiên giọng hần trầm hẳn

- Vậy hả? Em thì chẳng cảm thấy gì cả, em cũng biết đó vốn là lời nói dối của anh mà - cô vẫn thản nhiên nói

- Hả? Nói vậy....em đã biết từ trước rồi sao? Làm sao.... - hần bất ngờ

- Trong cái ngày mà anh nói ra mấy lời khó nghe đó, tối đó em đã khóc, khóc nhiều lắm luôn đó. Nhưng mà, em rất ghét cái thứ màu trắng trên cổ mình nên đã quăng nó đi. Cái nắp USB bay ra, nên em nhận ra ngay đó là GB

- Sao? Vậy....
- Nên ngay khi vừa biết bí mật đó, em đã nhờ Trang giữ dùm và đeo 1 cái y hệt lên cổ. Như anh thấy đấy, em đã đưa cái giả cho hấn
- Vậy GB thật đang ở đâu?
- Em đốt nó rồi. Cái thứ tai hại đó sao nó có thể tồn tại được chứ?
- Phù.... - hấn thở phào nhẹ nhõm - may thật!
- Anh phải mừng vì có người yêu thông minh như em đấy
- Đúng rồi, kể cả khi em chả thông minh anh cũng sẽ mừng - Hạo Nhiên nheo mắt cô
- À, đúng rồi....cái hôm biểu diễn, sao anh lại là tương lai còn em là quá khứ chứ? Em phải là tương lai mới đúng
- Tùy em thôi, anh chỉ nói ẩn dụ với em, có nghĩa là 2 chúng ta sẽ luôn ở bên nhau
- Như vậy có được gọi là kết thúc có hậu không nhỉ?

28. Kết Thúc Lần 2

Đúng là có nằm mơ cũng chú và Trang cũng không ngờ người mà Hiểu Nhi muốn cho xem mắt lại không phải là anh chàng nào khác mà là Hạo Nhiên. Hiểu Nhi đang từ tốn uống ly cafe cũng suýt sặc. Từ xa Hạo Nhiên mặc bộ đồ vest đi chơi vô cùng điển trai mà cũng trang trọng. Cô phải cố lắm mới nín cười được, bình thường hấn toàn mặc áo pull quần lửng

- Cậu đi ăn cưới hay sao mặc đồ ghê thế? - chú nghiêm mặt hỏi, khác vẻ hay cười cười
- Chào chú, lâu rồi không gặp chú. Chào em, Trang - cái Trang há hốc mồm, nó đã nghe cô kể chuyện của hấn rồi nhưng thật không ngờ....
- Chắc mọi người cũng quen lắm rồi nên con không nói nhiều nữa. Hôm nay kêu mọi người ra đây là để làm chứng cho việc đăng kí kết hôn của tụi con
- Phụt.... - chú phun luôn ngụm nước trong miệng ra - Cái này....chú mặc dù biết chuyện quá khứ cũng đã qua rồi nhưng như vậy có đường đột quá không con?
- Cậu....không phải ế lâu rồi nên bây giờ không tỉnh táo nữa rồi không?
- Không phải, tụi con gặp nhau 1 tháng rồi thấy, hơn nữa thêm tình cảm ngày xưa cũng đâu có xoay chuyển gì. Tóm lại 2 người chỉ cần kí vào tờ giấy là xong rồi
- Cũng đâu ai dám cái gì cô. Chỉ trong sáng hôm đó là mọi giấy tờ hoàn tất. Bây giờ họ chính thức trở thành vợ chồng trên danh nghĩa pháp luật rồi. 2 người lái xe về công ty
- Sa Mi có vẻ đã nghe được tin 2 người đăng kí kết hôn rồi nên chờ chực trước phòng
- Sa Mi? Đúng lúc thật anh cũng có chuyện muốn nói với em, vào đi - đi theo sau Hạo Nhiên còn có Hiểu Nhi
- Sa Mi ngồi yên vị trên ghế, đối mặt với 2 người, nó vòng tay trước ngực
- Tụi anh đã đi đăng kí kết hôn rồi - hấn trình trọng tuyên bố
- Em biết - Sa Mi mặt vẫn không biến sắc
- Vậy nên đây là trở thành phòng làm việc bình thường của anh. Anh sẽ dọn về nhà Hiểu Nhi sống
- 2 người thật quá đáng - Sa Mi nheo mắt, rít lên - còn không để tôi có cơ hội cạnh tranh với cô ta

- Ha...cô là giám đốc bận rộn, hơi đâu lo mấy chuyện của người thường này, tốt hết là cứ tập trung vào công việc rồi sau này kiếm 1 tấm chồng giàu có là được rồi - Hiểu Nhi khoát tay hất, dựa người vào sofa nói

- Không dư hơi nói với mấy người nữa, tôi đi đây - Sa Mi ngúng nguẩy bỏ đi, trước khi đi còn kịp liếc cô vài cái

Rầm....tiếng đóng cửa nghe thật chói tai

- Sa Mi tuy khó chịu nhưng là 1 cô gái tốt

- Em biết

- Hiểu Nhi em muốn nhà mình sẽ thế nào?

- Nếu bây giờ anh muốn dọn về nhà em thì có lẽ nó hơi bừa bộn, cũng có thể nói là chuồng heo chẳng ai ở

- Vậy chúng ta đi siêu thị mua chút đồ về nhà được không? Dù sao 2 người cũng cần nhiều đồ hơn 1 người mà

- Đi thôi

Hạo Nhiên và Hiểu Nhi cùng nhau vào khu nội thất, hất đẩy chiếc xe đẩy đi, còn cô thì khoát tay. Cảnh tượng thật khiến người ta phải ghen tỵ. Bây giờ mấy ai có được người chồng vừa trẻ đẹp tuấn tú lại cùng người vợ đi vào siêu thị mua sắm bao giờ chứ

- Em muốn mua cái ghế nhồi bông này không?

- Đâu? - Hiểu Nhi nhìn qua nhìn lại, cuối cùng đập vào mắt cô là cái ghế hình con ếch dễ thương vô cùng - Được đó, dễ thương ghê!

- Chúng ta nên đi mua đồ ăn không nhỉ?

- À.... - Hiểu Nhi rời khỏi con thú bông - cái nhà bếp nhà em, em toàn để sách thôi. Chắc anh phải mua thêm chén đĩa muỗng thớt nữa đấy

- Không có gì hết sao? Nồi niêu son chảo....không có? - Hạo Nhiên mở to mắt ra

- Ừm...còn tủ lạnh chỉ toàn đồ ăn vặt và bia thôi. Chắc cũng phải mua nhiều lắm

- Vậy trước đây em toàn ăn ở ngoài thôi á?

- Ờ. Mà anh có đem đủ tiền không đấy?

- Yên tâm. Anh rút kinh nghiệm lần trước rồi

Hiểu Nhi kéo hất đến khu nhà bếp. Lựa tới lựa lui cuối cùng cũng toàn là cô lựa. Hiểu Nhi chỉ thích chọn mấy đồ dễ thương thôi chứ chẳng quan tâm chất lượng làm gì. Hất đã nói mấy cái đồ đó dễ hư mà cô nhất quyết không nghe. Xong rồi 2 người đến khu đồ ăn thực phẩm, rồi đến đồ trang trí. Mua đèn, giá sách, rồi, đến nỗi chắc chút nữa phải thuê xe tải chở về mất

- Bộ nhà em chẳng có gì hết sao? Trông như chúng ta đang sắp mua nhà mới vậy - Hạo Nhiên nãy giờ chịu sự bóc lột sức lao động cũng không chịu nổi nữa. Cô cứ chọn chọn lựa lựa mà chẳng để ý người đẩy là hất

- Đương nhiên. Em chỉ toàn ăn ngủ ở bệnh viện chứ có về nhà đâu

- Đáng lẽ em phải nói trước với anh để chia buổi ra mà đi chứ. Chúng ta đã đi 6 tiếng đồng hồ trong siêu thị rồi đó. Đến nỗi mấy chị kia quen mặt luôn rồi kìa - Hiểu Nhi để ý thì thấy mấy chị kia cứ nhìn nhìn 2 người

- Anh đừng lo. Về rồi đây

Thêm 3 tiếng quét dọn nhà cửa, đợi người ta chở đồ tới rồi xếp gọn gàng lên kệ, Hạo Nhiên mới được nghỉ xả hơi. Bây giờ đã qua gần tối rồi mà cô chưa cho hất ăn gì hết. Lại còn bắt lao động khổ sai như thế này

- Có phải anh mệt lắm không? - Hiểu Nhi áp lon coca mát lạnh vào má hất sau khi đã kiểm tra đầu vào đó. Cô rất hài lòng, cuối cùng sách của cô cũng có nơi có chốn rồi

- Mệt chết rồi đây. Làm chồng em sao mà khổ quá - Hạo Nhiên ngã đầu vào vai cô
  - Bởi vậy em mới làm giấy tờ kết hôn. Để sau này khi anh hối hận thì em cũng được chia tài sản chứ
  - Thì ra...em lại thâm mưu như thế - hấn nheo mắt không phục - nhưng anh đói rồi, không còn sức cãi nữa
- Kính kong...kính kong...
- A, tới rồi - Hiểu Nhi chạy lon ton ra mở cửa, 1 lúc sau đem cái hộp gì đó vào nhà. Hạo Nhiên khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi thơm
  - Em gọi gà tới sao? - mắt hấn sáng rỡ
  - Ủm, biết ngay là anh đói gần xỉu luôn mà
- Wa....2 người ăn thật ngon miệng. Chưa bao giờ Hiểu Nhi thấy hấn ăn ngon như thế. Cô bật laptop lên, mở mail ra
- Ủ, em làm gì thế?
  - Có mail này, là của chị Thảo. Chị ấy gửi hình và cảm ơn mình này - cô xoay máy tính sang
  - Chà, nhìn bọn họ tốt thật, khỏe mạnh thế đấy - hấn cười tươi vì mình đã làm được 1 việc nên hồn
- Trong phòng ngủ là ra giường trắng tinh, còn tường thì màu xanh đen rất nổi bật. Phía trước là ti vi, còn có cái tủ sách to bằng cái giường. 1 bên là sách y của cô. Còn 1 bên là sách văn học trung đại của hấn mà cô đem từ công ty về và cả truyện tranh nữa, nếu chán có thể đọc. Căn nhà này quả thật là hoàn hảo
- Tối tối, Hiểu Nhi ôm hấn nằm. Mới 7h tối nhưng Hạo Nhiên đã muốn nằm như thế này. Hấn vòng tay ôm cơ thể nhỏ bé của cô vào lòng, lại mùi thơm năm xưa xộc vào mũi hấn như thế.
- Anh đã đem đồng kem từ công ty về bỏ vào tủ lạnh rồi đấy
  - Ờ,...hôm nay em cho anh làm nhiều việc như vậy, thấy anh ăn cũng ngon hơn, đảm bảo tối nay sẽ ngủ rất ngon
  - Ờ, anh cũng thấy hơi buồn ngủ rồi đây
  - Ờ, anh ngủ đi - Hiểu Nhi buồn cười xoa xoa đầu anh
  - Ờ, anh ngủ đây
  - Ờ em cũng ngủ đây
  - Ờ, ngủ ngon
  - Ờ, anh cũng ngủ ngon
- Cái điệp khúc “ờ” không ngớt này lại tạo ra niềm vui cho căn phòng nhỏ bé này. Hạo Nhiên khẽ cười chìm sâu vào giấc ngủ, sống thế này....tốt thật
- 9h sáng. Mặt trời đã chói chang rồi mà vẫn chưa ai chịu dậy. Hiểu Nhi tối qua đã kéo rèm kín mít rồi, muốn để hấn ngủ lâu thêm 1 chút. Nhưng lần nào cũng vậy, Hạo Nhiên lại dậy trước. Cũng không phải lạ gì, từ khi có cô hấn lúc này cũng dậy trễ thế này, không khéo lại thành con heo mất
- Hạo Nhiên dậy rồi xào xào nấu nấu gì đó trong bếp. Mới sáng mà đã nấu mì rồi, còn có nước trái cây nữa. Hôm qua đi siêu thị mua quá trời đồ nên hôm nay phải ăn sang 1 chút. Hiểu Nhi như con mèo hoang, đầu tóc bù xù ôm lấy tấm lưng cao gầy này của hấn
- Bất giác khloe môi Hạo Nhiên cong lên. Chính là lúc này, cái lúc mà sáng nào cô cũng tựa vào lưng hấn, tranh thủ lợi dụng xí hơi để nướng tiếp. Nhưng đều bị Hạo Nhiên giục đi rửa mặt
- Em còn không đi rửa mặt sao? - Hiểu Nhi vẫn ngủ đứng ngon lành - La Hiểu Nhi, mau đi đánh răng ăn sáng đi - Hạo Nhiên quay lại, nhéo má cô
  - Á....đau quá! Biết rồi - Hiểu Nhi lập tức cẩu lên, xoa xoa cái má, phù mang trợn mắt đi vệ sinh

Hạo Nhiên chỉ biết lắc đầu cười trừ. Cô gái này thật khó chiều

Cuộc sống lại bắt đầu với tiếng cười đùa vô tư

Liệu cuộc sống có mãi như buổi sáng trong lành này.....hay sẽ có những lúc tối tăm.....???

Nếu bạn tin vào cuộc sống hạnh phúc này.....liệu nó có trở thành sự thật???.....

La Hiểu Nhi đã gặp Mạnh Hạo Nhiên như thế....bắt đầu từ 1 sự cố buồn cười.... nhưng họ đã luôn biết làm cho đối phương hạnh phúc.....chỉ cần thế là đủ.....

Ending MÌNH YÊU NHAU KHÔNG?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-yeu-nhau-khong>